

Buông Tay

Contents

Buông Tay	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	16
4. Chương 4	25
5. Chương 5	32
6. Chương 6	39
7. Chương 7	48
8. Chương 8	55
9. Chương 9	62
10. Chương 10	66

Buông Tay

Giới thiệu

Editor: Bảo Bình Tiên Tử
Thể loại: Đam mỹ, 1x1, HE
Tình cảm là thứ không thể miễn cưỡng được, càng miễn cưỡng càng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/buong-tay>

1. Chương 1

Mở cửa quán bar.

Kiều Phi tự mình đi đến một góc sáng sửa ngồi xuống, ngọn đèn hôn ám nhìn không rõ vẻ mặt của anh.

Lý Mặc Nhiên nhìn anh, mỉm cười: “Kêu cậu vài lần, rốt cục cũng chịu ra, uống cái gì, tôi mời.”

“Một kết bia.”

Nghe ngữ khí nản lòng của nam nhân, làm cho Lý Mặc Nhiên lấp bắp kinh hãi, mỉm cười dần dần biến thành cười khổ, nói: “Tôi gọi cậu ra là để uống rượu, không phải dùng rượu giải sầu, cho dù bia không làm người ta say, nhưng uống nhiều như vậy cũng sẽ say.”

“Tôi chỉ uống lúc này thôi.....” Kiều Phi vươn một ngón tay, quơ quơ trước mắt Lý Mặc Nhiên, “Một lần cuối này thôi.....”

“Nghĩ muốn uống say để bày tỏ, bia không phải lựa chọn tốt nhất, kêu XO năm 82 đi, tôi cam đoan, một ly thôi là bao nhiêu tâm sự cũng tuông ra hết.” Lý Mặc Nhiên thở ra một hơi, sau đó nói, “Đừng cho tôi keo kiệt, một chút tiền ấy tôi trả được.”

Nói xong, hấn búng ngón tay cho phục vụ sinh.

“Đừng.....” Kiều Phi đè lại tay hấn, trong đôi mắt mỗi một lộ ra một chút chua xót, “Tôi không muốn say nhanh như vậy, chậm rãi uống, chậm rãi say, chậm rãi..... Không cần nhanh như vậy.....”

Tay Lý Mặc Nhiên bị nam nhân nắm chặt, sau lại buông ra, sau đó kêu một kết bia.

Kiều Phi cầm lấy một chai, nhét trong tay Lý Mặc Nhiên trong, sau đó chính mình cầm lấy một chai khác, cố gắng rặng ra một nụ cười, nói: “Cụng ly, Mặc Nhiên.”

Lý Mặc Nhiên trầm mặc một lát, chậm rãi hỏi: “Vì cái gì mà cụng ly?”

“Uống đi, rồi tôi nói cho cậu nghe.”

Kiều Phi hít sâu một hơi, sau đó một ngửa đầu, kia một chai bia nhảy mắt đã thấy đáy.

Đây mà là chậm rãi uống, chậm rãi say? Lý Mặc Nhiên không tiếng động thở dài một hơi, muốn nói cái gì nhưng lại nhịn xuống, chậm rãi nhắm nháp ly bia trong tay, chờ hấn uống xong một chai, Kiều Phi trước mặt đã uống đến bảy, tám chai.

Mặt anh đỏ lên, mắt cũng đỏ, cảm thấy đầu óc cùng thân mình không còn ở chung một chỗ nữa.

“Mặc Nhiên..... Mặc Nhiên, tôi quyết định cùng y chia tay.....”

Kiều Phi lại lấy tiếp một chai bia, thất thần uống, liền phun ra hơn phân nửa, phun khắp bàn, tới cả quần áo Lý Mặc Nhiên cũng bị dính. Anh ho khan, bối rối định đi lau, lại quơ ngă kia mấy chai bia rỗng.

“Tốt lắm, tôi biết..... Tôi đã biết.....”

Lý Mặc Nhiên định nắm lấy tay anh, nam nhân lại rút mạnh tay về, gắt gao bùm chặn miệng, đem những âm thanh ghen ngào sắp tràn ra yết hầu đè ép đi xuống.

Nơi này nằm trong góc, ngọn đèn thực tối, không ai chú ý tới một nam nhân cuối đầu, đang dùng hết khí lực toàn thân để áp chế những bi thương trong lòng.

Muốn nói gì đó để an ủi nam nhân sầu khổ trước mặt, thế nhưng Lý Mặc Nhiên cuối cùng vẫn là không có lên tiếng, chỉ khẽ thở dài. Trong mắt hấn, Kiều Phi cùng Sở Kha chia tay, chẳng những không phải chuyện xấu, ngược lại là một chuyện tốt. Hai người cùng một chỗ, nếu chỉ có thống khổ không có vui vẻ, không bằng chia tay.

Một lúc sau, Kiều Phi chậm rãi buông tay, cầm lấy một chai bia đặt ở trên mặt, che đi nước mắt ràn rụa.

Lý Mặc Nhiên chỉ yên lặng nhìn anh, sau đó đưa qua đi một cái khăn tay.

Lau khô mặt, Kiều Phi hút hấp khí, đột nhiên nhếch miệng, nói: “Tôi hiện tại rất khó xem, có phải hay không?”

“Ừm!” Lý Mặc Nhiên thành thực trả lời.

“Tôi biết mà.....” Kiều Phi lấy tay chống cái trán, cuối đầu nở một nụ cười, thì thầm “Tôi biết mà..... Rất khó xem, tôi năm đó dùng thủ đoạn để có được Sở Kha, thì đã trở nên rất khó xem..... Mặc Nhiên, cậu có biết tên của tôi vì sao lại có chữ ‘Phi’ không?”

Không đợi Lý Mặc Nhiên trả lời, anh nở nụ cười, tiếp tục nói: “Bởi vì tôi luôn phạm sai lầm, bất luận làm chuyện gì đều là sai, trước kia tôi không tuân thủ luật giao thông xông loạn ra đường lớn, làm hại mẹ tôi vì cứu tôi mà bị xe đâm chết; Thời điểm mới vào đại học, tôi không nghe lời ba nói, không đi học MBA, mà lại chọn học vẽ tranh, đem ông tức giận đến phát tác bệnh tim, cấp cứu thất bại mà chết. Trước đó ông có lưu lại di chúc, muốn tôi hảo hảo kinh doanh tập đoàn Thiện Nghiệp, đây là tâm quyết cả đời của ông, chính là không bao nhiêu lâu tôi liền đem tập đoàn Thiện Nghiệp bán đi, cầm tiền đi mua công ty Sở Kha, buộc hấn cùng tôi phải ở cùng một chỗ..... Ha ha..... Cáp..... Cậu xem, từ nhỏ đến lớn tôi không có làm nổi một việc gì. Mười năm qua, Sở Kha thống khổ, tôi cũng thống khổ.....”

Nói tới đây, anh nhắm lại mi, ôm lấy ngực, tựa hồ nơi đó đau đến không xoa không được.

Lý Mặc Nhiên lấp bắp kinh hãi, đang muốn mở miệng, Kiều Phi lại nói: “Đừng lo lắng, tôi không có di truyền bệnh tim từ ba, nơi này.....” Anh chỉ vào ngực mình, “Là rất đau, nhưng không phải bệnh..... Mặc Nhiên, chúc mừng tôi đi, tôi rất cục cựa cũng làm đúng rồi, có phải hay không? Tôi quyết định buông tha Sở Kha, đem công ty cổ phần toàn bộ chuyển trả lại cho y, y sẽ không tái thống khổ, tôi cũng sẽ không.”

Lý Mặc Nhiên uống một ngụm rượu, sau đó thần nhiên nở nụ cười, nói: “Chúc mừng cậu, Kiều Phi, chúc mừng cậu rất cục cựa nghĩ thông suốt.”

“Cám ơn.” Kiều Phi buông tay xuống, “Mặc Nhiên, cám ơn cậu, có thể quen cậu, cùng cậu làm bằng hữu, có lẽ mười năm qua, đây là chuyện duy nhất tôi không có làm sai.”

“Như vậy, liền vì tình bạn của chúng ta mà cụng ly đi.” Lý Mặc Nhiên cố gắng làm cho ngữ khí thoải mái hơn một chút.

“Cụng ly.”

Lại hai chai bia thấy đáy, rất nhanh, kia một kết bia đều bị hai người uống sạch, uống rất sảng khoái.

“Kiều Phi, chia tay rồi, cậu có tính toán gì không?”

“Vẽ tranh, Mặc Nhiên, tôi nghĩ sẽ tiếp tục vẽ, đây từng là giấc mộng lớn nhất của tôi, trở thành họa sĩ nổi danh a.”

“Tốt lắm..... Kiều Phi, cậu đến phòng triển lãm tranh của tôi hỗ trợ đi.”

“A? Tôi hiện tại..... Chỉ có cái bằng họa sĩ thôi.....”

“Như vậy liền lấy nó làm khởi đầu..... Tôi nơi đó có có sẵn phòng vẽ tranh, có cũng nhiều tác phẩm vĩ đại cho cậu quan sát. Có người làm mẫu, thỉnh thoảng còn có một ít họa sĩ đến, có nổi danh, cũng có nghèo túng, tôi tin người sẽ có nhiều việc để làm, học được rất nhiều đồ vật này nọ, Kiều Phi, cậu có tài văn chương, chính là hoang phế mười năm, hết thấy đều phải bắt đầu lại từ đầu, này thực khó khăn, cậu có dũng khí không?”

“Mặc Nhiên.....”

“Cái gì?”

“Tôi ngay cả quyết tâm cùng Sở Kha chia tay còn có, cho nên trên đời này, không còn có sự tình gì có thể làm tôi lùi bước cùng sợ hãi.” Kiều Phi nhếch môi, toát ra một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn, “Tôi ngay cả dũng khí cùng y chia đều có, còn có cái gì có thể khó được tôi.”

Lý Mặc Nhiên kinh ngạc nhìn nam nhân trước mặt, rõ ràng đã qua tuổi thanh xuân, rõ ràng bị mười năm thống khổ tra tấn đến ánh sáng cũng hoàn toàn biến mất, vậy mà giờ khắc này, hắn lại thấy rất chói mắt, nam nhân tươi cười tuy rằng miễm cưỡng, nhưng là bên trong lại có thứ gì đó không thể nói rõ chậm rãi nảy sinh, cho dù ở ngọn đèn mờ ảo, cũng che lấp không được ánh hào quang kia.

Kiều Phi say, Lý Mặc Nhiên đưa anh về nhà mình ngủ qua đêm.

Khi anh về lại nhà đã là ngày hôm sau.

Trong nhà lạnh tanh không một bóng người. Sở Kha là người rất ít khi sử dụng đồ đạc, y đã rời đi trước đó, đem trong phòng dọn dẹp sạch sẽ, giống như là chưa từng ở nhà này ăn cơm, ngủ nghỉ.

Kiều Phi nhìn chung quanh một vòng, đau khổ nở nụ cười, anh thậm chí nhìn không ra đêm hôm qua Sở Kha rốt cuộc có hay không trở về đây, trong phòng thu thập rất sạch sẽ. Một tuần nay, không biết là cố ý hay vô tình, thời gian làm việc và nghỉ ngơi của anh và Sở Kha đều khác nhau, nhắm mắt không thấy nhau, mở mắt cũng không thấy nhau.

Trên bàn trong phòng khách có đặt một bao thuốc lá, Kiều Phi theo thói quen định rút ra một điếu, nghĩ muốn châm, rồi lại thả trở về, nếu đã quyết định đi rồi, cũng không tất yếu lưu lại mùi vị chính mình, mắt công Sở Kha phải mở cửa sổ để tản đi mùi thuốc lá.

Kiều Phi cũng không thích hút thuốc, cũng không có nghiện thuốc lá, chỉ tại anh không chịu nổi sự quạnh quẽ trong nhà, nếu nói trong lời nói của Sở Kha luôn mang một hương vị lạnh lùng, thì mười năm qua, anh vẫn luôn cố ý để loại lạnh lùng này bị dính vào một chút mùi vị thuốc lá của anh, kỳ thật thực ngốc.

Bởi vì cái này một chút tác dụng cũng không có, mười năm qua, Sở Kha vẫn là Sở Kha, không thể đổi thành Sở Kha là của Kiều Phi.

Cứ như vậy chấm dứt đi.

Kiều Phi đem bao thuốc ném vào thùng rác, ném luôn cả cái bật lửa vào chung, còn có cả sự không cam lòng của anh.

Thu thập mọi thứ của bản thân, đem toàn bộ đóng gói xong, anh mới hít một hơi thật sâu, lại chậm rãi thở ra, sau đó, anh gọi điện thoại cho Sở Kha.

Điện thoại vừa đổ chuông liền bị người bên kia cúp máy, đổ rồi lại cúp, đến khi Kiều Phi gọi lần thứ ba, Sở Kha không chịu nổi quấy rầy của anh, tắt điện thoại.

Buông di động, Kiều Phi chống tay lên trán cười khổ, xem ra, chính mình đối với Sở Kha mà nói, y như là câu chuyện ‘cậu bé chần chừ’, là một kẻ luôn nói dối. Mười năm qua, anh sớm đã dưỡng thành thói quen sớm tối đều gọi cho Sở Kha một lần, mà kỳ thật cũng không có chuyện gì, chỉ là muốn nghe thanh âm của y mà thôi, cho dù chỉ là tiếng ghi âm trong điện thoại Sở Kha.

Có đôi khi tâm tình Sở Kha tốt một chút, sẽ cầm lấy điện thoại lạnh lùng hỏi anh có chuyện gì, còn phần lớn thời gian y căn bản không có tiếp, trực tiếp cúp máy, nếu Kiều Phi dây dưa quá mức, hẳn sẽ tắt máy, không muốn thấy phản ứng của anh.

Đây là tính cách của Sở Kha, cho dù hận anh đến tận xương tủy, y cũng sẽ không đánh anh mắng anh, mà chỉ dùng một thái độ xem thường đối đãi anh. Cho dù hai người ở chung một mái nhà đã mười năm, Sở Kha vẫn như cũ sống như một người đàn ông độc thân, giống như phòng này, chỉ có một mình y ở.

Mười năm bị coi thường, rốt cục làm cho Kiều Phi chết tâm, cho dù là một tảng đá, mười năm được anh xem như bảo bối mà ủ trong lòng bàn tay, cũng nên có chút hơi ấm rồi.

Chính là Sở Kha trước sau như một vẫn lạnh như băng.

Kiều Phi nhớ tới một câu danh ngôn, dưa hấu xanh không ngọt. Rất đơn giản chỉ một câu này thôi, trước kia anh không tin, lòng người đều làm bằng xương bằng thịt, anh tin tưởng chỉ cần anh đối Sở Kha hảo, một ngày nào đó, Sở Kha sẽ tha thứ cho anh, thậm chí nhất định có thể yêu thương anh.

Nhưng là anh sai lầm rồi, sai toàn bộ. Tâm của Sở Kha không phải bằng xương bằng thịt, tâm của y, so với băng còn lạnh hơn, so với thiết còn cứng hơn.

Cắt đứt, liền cắt đứt hoàn toàn, đến gặp mặt lần cuối cũng không thể. Tới tình trạng này rồi, thay vì chính miệng nói chia tay với Sở Kha, không bằng cứ như vậy lẳng lặng rời đi.

Kiều Phi cắn chặt răng quyết tâm đem ý nghĩ gọi điện cho Sở Kha vứt sang một bên, anh tìm bút viết mấy câu, đem văn kiện chuyển nhượng công ty cùng nhau đặt ở đầu giường của y.

Tạm biệt, Sở Kha.

Tạm biệt, tình yêu của tôi.

Kéo hành lý đi trên lối đi dành cho người đi bộ, gió tháng ba nhẹ nhàng mang đi những lo lắng. Kiều Phi sờ sờ cái ót, đột nhiên nở nụ cười, cười đến thực nhẹ nhàng.

Bất quá chia tay mà thôi, anh còn tưởng sẽ phải rất đau khổ rất khó khăn, hận không thể leo mấy chục tầng lầu mà nhảy xuống mới có thể kết thúc. Vậy mà hiện tại lại đột nhiên cảm thấy thoải mái, mười năm qua chưa từng cảm thấy thoải mái như lúc này, giống như sợi dây thường quấn chặt trên người đột nhiên đã biến mất.

Nguyên lai, chia tay không khó khăn như anh đã nghĩ, chia tay cũng không thống khổ như trong tưởng tượng. Tuy rằng, hiện tại khi nghĩ đến Sở Kha, tâm anh vẫn là rất đau, nhưng là, một ngày nào đó sẽ không còn đau nữa, chỉ cần cho anh một chút thời gian thôi.

“Mặc Nhiên, tới đón tôi đi, tôi đã muốn không còn nhà để về rồi.”

Một cuộc điện thoại, Lý Mặc Nhiên liền bay nhanh tới. Không đến nửa giờ, một chiếc xe thể thao màu xám bạc đã đứng trước mặt Kiều Phi.

Kiều Phi đang thần thờ ngồi trên đóng hành lý, thẳng đến khi Lý Mặc Nhiên xuống xe đứng ở trước mặt anh, mới giật mình tỉnh lại, ngượng ngùng cười cười, nói: “Mặc Nhiên, lần này thật sự mang phiền toái cho cậu.”

“Là bạn bè thì không cần khách khí.” Lý Mặc Nhiên cười cười, nhìn đến đóng hành lý không hề ít của Kiều Phi, lại có chút nhũu mày, “Sở Kha cứ như vậy đem cậu đuổi ra khỏi nhà?”

Kiều Phi lắc lắc đầu, cười khổ một chút, nói: “Không, đây là quyết định của tôi, trên thực tế..... một tuần nay tôi không hề thấy bóng dáng của y.”

Lý Mặc Nhiên hơi run một chút, muốn nói cái gì, lại nhin xuống, chỉ vỗ vỗ bả vai Kiều Phi, nói: “Hai người như vậy, chia tay vẫn là tốt nhất. Không đề cập tới y nữa, tôi giúp cậu lấy hành lý, đi, xem nhà mới của cậu, tôi cam đoan, cậu sẽ thích.”

Đem tất cả hành lý đều nhét vào trong xe, chiếc xe thể thao xám bạc khởi động, trong tích tắc liền chạy đi mất. Cơ hồ đồng thời, Một chiếc xe màu đen có rèm che, từ một ngã rẽ chậm rãi chạy đến, ngược chiều với chiếc của họ.

Kiều Phi ngồi trong xe thấy được chiếc xe đen có rèm che thì giật mình, cái gì cũng không có nói, chính là cúi đầu, lấy tay gạt gao che đi đôi mắt, tựa hồ là dùng sức quá độ, đến ngón tay cũng đều trắng bệch.

Lý Mặc Nhiên hành động cũng thật nhanh chóng, buổi sáng anh mới nói với hắn thời điểm rời đi, nhờ hắn tìm giúp cho chỗ ở, vậy mà lúc này, hắn thế nhưng đã trực tiếp đem anh đến nơi đó rồi.

Đó là một căn nhà gỗ cạnh rừng, mặt sau là một mảnh rừng cây nhỏ, tương lai sẽ có một công trình quốc lộ cùng dây điện chằng chịt thay thế. Bốn phía đều có tường rào, xung quanh ba mét đều mọc đầy cây tường vi, tuy rằng còn chưa tới mùa hoa nở, nhưng cũng một mảng xanh thẫm. Cách nhà gỗ không xa, chính là một cái hồ nước nhỏ, nước hồ trong xanh, phản chiếu trời xanh mây trắng, xa xa là một dãy cỏ lau, gần hồ lại có một thảm cỏ xanh tốt.

Đúng là một nơi nên thơ như mộng.

Kiều Phi cảm thán, dựa vào cảm giác của bản thân, anh biết mình chắc chắn thích hoàn cảnh nơi đây

“Mặc Nhiên, quá tuyệt vời, cậu là như thế nào tìm được nơi này, thiên a..... Nơi này giống như là một bức tranh, rất không giống thực.....”

Lý Mặc Nhiên mỉm cười, nói: “Đây là sản nghiệp của một người bạn, hắn đi nước ngoài, liền đem nơi này nhờ tôi trông coi, ngẫu nhiên tôi cũng tới nơi này ở vài lần, tu sửa nhà cửa, cắt tỉa cây tường vi, về sau bạn quá nên cho người khác làm thay. Đúng rồi, nơi này cách phòng tranh không xa, trong phòng còn có xe đạp, cậu chỉ cần đạp xe dọc theo quốc lộ hướng đông đi khoảng mười phút là tới, cho dù là đi bộ, nhiều nhất cũng chỉ phải nửa giờ.”

“Nếu tôi ở đây..... Như vậy có sao không? Bạn cậu khi nào thì trở về?” Kiều Phi ở trong phòng ngoài phòng dạo qua một vòng, diện nước đều hết sức đầy đủ, ngay điện thoại ti vi đều có, cho dù ở nơi này cả ngày không ra ngoài, cũng không dùng lo lắng cùng xã hội tách rời.

“Hắn là đi phát triển sự nghiệp, hiện tại chỉ mới bắt đầu, không có ba năm năm năm ổn định, hắn là sẽ không trở về, cậu yên tâm ở đi.” Nhìn ra tâm tư của anh, Lý Mặc Nhiên không khỏi cười.

Kiều Phi cười to, nói: “Đừng nói ba năm năm năm, nơi này chính là làm cho tôi trụ ba ngày năm ngày, tôi cũng rất vui. Mặc Nhiên, sao còn đứng đó, mau giúp tôi sửa sang lại hành lý, thừa dịp trời còn sớm chạy tới siêu thị mua mấy món, tối nay tôi sẽ cho cậu biết trù nghệ của đầu bếp Kiều.”

“Nga, tôi đây cũng rất muốn ném thử.....”

Sở Kha vừa về đến nhà, liền phát hiện trong nhà có gì đó dị thường. Toilet thiếu đi một cái khăn mặt cùng bàn chải đánh răng, phòng sách cũng thiếu đi phân nửa sách. Phòng ngủ cũng vậy, tủ quần chỉ còn một nửa, đương nhiên, điều đầu tiên y phát hiện chính là trong phòng không có khói thuốc.

Kiều Phi đi rồi.

Đột nhiên trong đầu y dâng lên ý nghĩ này, Sở Kha chính là cười. Lại là loại thủ đoạn ngây thơ nào nữa đây? Không thú vị. Ba ngày, nhiều nhất ba ngày, nam nhân kia chắc chắn sẽ mặt dày mày dạn mà trở về, nếu Kiều Phi có bản lĩnh đi đến ngày thứ tư mới trở về, y nguyện ý sẽ liếc mắt nhìn anh một cái.

Ý nghĩ cứ như vậy theo Sở Kha tới khi y ăn xong cơm chiều, đi tắm, xem báo cáo trong phòng sách, cuối cùng tại thời điểm leo lên giường chuẩn bị đi ngủ, y mới phát hiện đồng văn kiện Kiều Phi lưu lại.

Xem cũng chưa xem, Sở Kha theo bản năng ném xuống dưới đất. Sau đó tắt đèn đi ngủ, ngày hôm sau đem đồng văn kiện đó như rác mà thu dọn sạch sẽ rồi mới đi làm.

Nhưng là.

Ngày này, Kiều Phi không có trở về.

Ngày hôm sau, Kiều Phi vẫn như cũ không có trở về.

Ngày thứ ba, Kiều Phi vẫn là không có trở về.

Sở Kha có chút ngoài ý muốn, sau đó lại là cười lạnh, nam nhân kia chẳng lẽ rốt cục cũng có tiến bộ? Y đóng cửa cửa sổ, kéo màn lại, giống như nghĩ rằng Kiều Phi hiện tại ngay tại đang trốn ở một cái góc sáng sủa nào mà trộm nhìn y.

Hôm nay là ngày chủ nhật, Sở Kha ở nhà suốt một ngày không có đi ra ngoài, cửa sổ đều đóng kín.

Rồi một tuần sau, y nhận được một cuộc gọi, là Chu luật sư gọi cho y.

‘ Tôi là luật sư Chu Hiểu, xin hỏi ngài là Sở tiên sinh phải không? ’

“Phải” Sở Kha ở trong đầu tìm tòi cái tên Chu Hiểu, cuối cùng xác nhận mình không có quen người này, “Chu luật sư, có chuyện gì?”

‘ là như vậy, tôi được Kiều Phi tiên sinh ủy thác, xử lý về việc chuyển nhượng cổ phần công ty Thắng Thiên, đã có hẹn vào 9h sáng hôm nay, chính là vẫn chưa thấy Sở tiên sinh đem văn kiện lại, cho nên mới gọi điện thoại hỏi một chút, xin hỏi Sở tiên sinh có hay không đồng ý nhận cổ phần chuyển nhượng của Kiều Phi tiên sinh ở công ty Thắng Thiên, nếu ngài đồng ý thì ngày mai 9h, cùng luật sư của ngài đến sở tài chính một chuyến, có chút thủ tục chúng ta cần làm. ’

Cổ phần công ty? Chuyển nhượng?

Sở Kha đứng phắt dậy, đầu như là bị búa gõ một cái, ông ông tác hưởng, một hồi lâu y mới thanh tỉnh lại, cẩn trọng nói: “Cái gì văn kiện? Tôi cũng không có gặp qua?”

‘ Sao? Kiều Phi tiên sinh nói anh ta đã giao cho ngài rồi mà..... Như vậy đi, Sở tiên sinh, để tôi gặp Kiều Phi tiên sinh hỏi lại một chút, được chứ? ’

“Từ từ.....” Sở Kha đột nhiên nhớ tới đồng văn kiện bị mình ném xuống đất, “Chu luật sư..... Được rồi, phiền toái anh tái xác nhận một chút, Kiều Phi anh ta thật sự nguyện ý đem cổ phần công ty Thắng Thiên toàn bộ chuyển nhượng cho tôi? Anh ta cần điều kiện gì?”

Sở Kha không tin Kiều Phi lại như vậy buông tay, cổ phần Thắng Thiên anh ta nắm nhiều nhất, nếu không phải trên tay Kiều Phi nắm nhiều cổ phần công ty như vậy, năm đó y sao lại nén giận mà đáp ứng yêu cầu vô sỉ của Kiều Phi. Thắng Thiên là y một tay sáng lập, vì Thắng Thiên, y không thiết bỏ ra rất nhiều tâm huyết. Cho nên y không thể để Kiều Phi hủy hoại Thắng Thiên. Mười năm qua, y chịu đựng những nhục nhã Kiều Phi gây ra cho y, mục đích cũng là vì muốn bảo vệ Thắng Thiên.

Kiều Phi nhất định sẽ đưa ra điều kiện càng vô sỉ hơn, bàn tay Sở Kha nắm chặt thành quyền, đến gân xanh trên mu bàn tay cũng nổi lên.

‘ không có, Kiều Phi tiên sinh không đưa ra điều kiện gì, hần là vô điều kiện chuyển nhượng. ’ ngữ khí Chu luật sư mang theo một tia âm mộ khó có thể phát hiện. Nhiều cổ phần như vậy a, lại là vô điều kiện chuyển nhượng, cũng không biết này Sở Kha cho Kiều Phi ưu đãi gì.

Bất giác trong đầu, trong mắt Sở Kha một mảng trống rỗng.

Sau khi kết thúc cuộc gọi với Chu luật sư, Sở Kha rốt cục có yên tĩnh để bình tâm suy nghĩ chuyện này. Sự tình tới quá đột nhiên, đến nỗi người vốn bình tĩnh như hần, trong lúc nhất thời cũng mất đi khống chế.

Kiều Phi đây là có ý tứ gì, thật sự buông tay?

Sở Kha không tin, tuyệt đối không tin, dù phần văn kiện chuyển nhượng kia có ở trước mặt, y cũng không tin tưởng Kiều Phi sẽ buông tay.

Kiều Phi, anh là có ý tứ gì? Anh rốt cuộc muốn làm cái gì?

Đưa tay nắm lấy điện thoại, Sở Kha mới chợt nhớ, y thế nhưng không biết số điện thoại của Kiều Phi, y chưa từng gọi cho Kiều Phi, thậm chí ngay cả nhật ký cuộc gọi cũng không thêm lưu lại. Trước kia không nghĩ tới sẽ chủ động đi tìm Kiều Phi, giờ muốn tìm, thế nhưng lại không thể tìm ra.

Qua hồi lâu, Sở Kha mới đột nhiên cười lạnh một tiếng, cầm điện thoại gọi đi.

“Thủ Thành, là tôi, cậu hiện tại có rảnh không?”

‘ Sở đại mỹ nhân đã gọi, tôi sẽ đến ngay lập tức. ’ từ microphone truyền đến thanh âm một người nam nhân nói năng ngọt xớt.

Phương Thủ Thành, kim bài số 1 của Thắng Thiên đích, cũng là bạn tốt từ nhỏ cùng Sở Kha lớn lên.

Sở Kha hừ lạnh một tiếng, treo điện thoại, nghĩ nghĩ, vẫn là không cam lòng, y đem điện thoại hung hăng nén trên mặt đất.

Tiếng động thật lớn, ngay cả thư kí bên ngoài cũng nghe, vội vàng gõ cửa tiến vào, kinh hoảng hỏi han: “Sở tổng, làm sao vậy?”

“Không có việc gì, điện thoại bị hư, cô thu thập một chút. Rồi ra ngoài pha giúp tôi tách cà phê.”

Sở Kha cầm lấy một phần văn kiện, cố gắng tập trung tinh thần xem chúng.

Hai cái giờ sau, Phương Thủ Thành đến, tùy tiện địa đẩy ra cửa bước vào, cà lơ phất phơ cầm một bông hồng điêu đà tiến đến, cười tủm tỉm nói: “Hoa tươi tặng mỹ nhân.”

Rồi hần tự động đem bông hoa cài lên ngực áo Sở Kha.

“Đừng náo loạn, tôi tìm cậu đến có việc.” Sở Kha lạnh mặt, chụp lấy móng vuốt xấu xa của Phương Thủ Thành.

Kia đóa hồng liền rơi trên mặt đất, lăn vài cái, rụng xuống vài cánh hoa.

“A, mỹ nhân thật nhẫn tâm, không có việc gì sẽ không để ý đến tôi, có việc mới nhớ đến tôi.” Phương Thủ Thành giả bộ trưng ra bộ mặt bi thương, lại đột nhiên thu lại biểu tình cà lơ phất phơ, nghiêm túc nói, “Được rồi, trước đàm công sự, sau đàm việc tư, sắp hết giờ làm rồi, chúng ta nhanh chóng bàn đi, bàn xong rồi cậu phải mời tôi ăn cơm.”

Sở Kha nhìn hần nhú mày, đứng dậy nói: “Giờ tan ca còn chưa đến nửa tiếng, quên đi, chúng ta trực tiếp vừa ăn vừa bàn.”

“Hả?” Phương Thủ Thành ngăn ra, đang tự hỏi tên này làm gì cuồng công tác đến vậy, thì đã thấy Sở Kha đã muốn đi ra ngoài, hần bất chấp kỳ quái, vội vàng chạy theo khoát lấy vai y, hi ha cười nói: “Mỹ nhân, hôm nay cậu ghé ghé thật đó, chúng ta đi ăn hải sản đi.”

Sở Kha đẩy tay hần ra, lạnh lùng nói: “Ăn cơm phần, thích thì ăn không thích thì thôi.”

Phương Thủ Thành lập tức hé ra gương mặt tuần tú suy sụp, nói thầm: “Cậu như vậy là ngược đãi nhân viên a..... Tôi có làm gì chọc giận cậu đâu, vừa vào cửa đã thấy cậu chưng ra bộ mặt bị táo bón, chẳng lẽ Kiều Phi đem qua không có uy cậu ăn no.....”

Hắn còn chưa có nói xong, ánh mắt giết người của Sở Kha đã bắn tới.

“Đừng nói về anh ta trước mặt tôi.”

“Hảo hảo, không nói tới sẽ không nói.” Phương Thủ Thành khuat phục, giơ tay lên nhận thua, trong lòng cũng đã khẳng định là Kiều Phi lại chọc giận Sở Kha.

Hai cái oan gia này, lại nháo ra cái gì nữa đây, chẳng lẽ chính mình trời sinh là kẻ đi giải quyết công chuyện dùm người khác?

– Hết chương1 –

2. Chương 2

“Thế nào, đã quen chưa?”

Lý Mặc Nhiên hướng về phía Kiều Phi ha hả cười, phục kích anh ở ngay phòng tranh, nhìn qua người kia tinh thần toả sáng, cả người đều giống như trẻ đi vài tuổi.

Kiều Phi trong tay ôm một tập tranh tư liệu, đang cầm đầu mà đi, vừa nhìn thấy Lý Mặc Nhiên liền nở nụ cười “Có cậu giúp đỡ như vậy, không muốn quen cũng khó.”

Hôm nay là ngày đầu tiên anh cùng Lý Mặc Nhiên đến phòng triển lãm tranh. đương nhiên, công việc của anh không phải là họa sĩ, ngày đó ở quán bar bất quá là nói chơi mà thôi, trên thực tế, anh đảm nhiệm làm người hướng dẫn trong phòng tranh.

Kiều Phi bắt đầu còn có chút lo lắng mình sẽ làm không tốt, dù sao anh rời xa giới hội họa đã muốn mười năm. Bất quá Lý Mặc Nhiên lại rất tin tưởng vào anh, cho rằng anh đích sát có xao nhãng chuyện vẽ tranh, nhưng là tâm mắt đều còn đủ, lại thông hiểu tất cả các bức tranh ở phòng tranh cùng họa sĩ vẽ chúng, bù lại mười năm không đụng tới hội họa, liền có thể làm tốt nhiệm vụ người hướng dẫn này.

Kỳ thật công việc của người hướng dẫn cũng thực dễ dàng, chỉ cần đem tập tranh trên tay Kiều Phi cùng toàn bộ tư liệu đối chiếu, thì có thể ứng biến với phần lớn khách nhân đến xem tranh, thậm chí còn có thể chào mời một số khách hàng thường mua lấy mấy bức. Nhưng nếu mà gặp phải người trong nghề, cũng sẽ bị họ khảo nghiệm về trình độ chuyên môn, cho nên để làm tốt đích thực cũng không dễ dàng.

“Tốt lắm, ngày đầu tiên không cần như vậy liệu mình, tới giờ ăn cơm rồi, tôi mời cậu.”

Lý Mặc Nhiên nhìn trạng thái của Kiều Phi thì phi thường vừa lòng, vốn anh mới dọn đi nên hắn cũng không muốn bắt anh đi làm ngay, nhưng hắn sợ là anh còn ý định cùng Sở Kha tái hợp, cho nên chỉ dám cho anh nghỉ ngơi ba ngày, liền dẫn anh lại đây. Bất quá hiện tại xem ra, đại khái chỉ là do hắn quá lo lắng thôi, trình độ công tác của Kiều Phi còn vượt ngoài mong đợi của hắn.

Một lần nữa bắt đầu lại từ đầu, Kiều Phi chắc chắn phải bỏ ra không ít dũng khí, Lý Mặc Nhiên rất khâm phục anh ở điều này, nếu không phải mười năm hoang phế, Kiều Phi tuyệt đối đã trở thành một họa sĩ vĩ đại rồi.

Bất quá, hiện tại bắt đầu cố gắng, còn chưa có muộn, chẳng phải có những người ly khai thế giới rồi, tranh họ mới trở nên nổi tiếng sao.

“A, thời gian qua nhanh quá?” Kiều Phi kinh ngạc một chút, nhanh chóng thu thập đồ vật này nọ, không chút khách khí nói, “Tôi đây liền nhờ cậu một bữa cơm.”

“Muốn ăn cái gì?” Lên xe, Lý Mặc Nhiên hỏi.

“Cơm phần.” Kiều Phi nhanh chóng đáp.

Lý Mặc Nhiên hơi run một chút, cười nói: “Cậu tính thay tôi tiết kiệm hả? Quá coi thường tôi đi.”

Kiều Phi nhún nhún vai “Cậu mừng hụt rồi, tại vì tôi không có thời gian, cơm phần ăn rất tiện, hơn nữa ăn cũng lại mau, ăn xong rồi trở về phòng tranh để vẽ, tôi còn muốn đọc một chút tư liệu nữa.”

Lý Mặc Nhiên cười to, một cước thả hạ chân ga, “Buôn bán lời buôn bán lời, mời được cậu làm nhân viên, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua.”

“Ít đặc ý đi, chờ tôi kiếm được chút tiền về cho cậu, dĩ nhiên sẽ đãi cậu một bữa tiệc lớn, đến lúc đó tôi sẽ để bụng thật đói, ăn cùng cậu.”

“Ăn cùng tôi..... Kiều Phi, không phải nói chơi, chứ cả đời đều cho cậu ăn bào ngư tổ yến, tôi cũng có thể a.”

“Thiết.....”

Kiều Phi bĩu môi, âm thầm nói thầm: cậu nghĩ muốn cùng tôi còn không cần đâu, trừ phi là Sở Kha..... Nghĩ đến Sở Kha, ngực anh lại đột nhiên đau xót, vội vàng dời đi uy nghĩ, mắt xem mũi mũi nhìn tâm, nhớ tới đồng tư liệu buổi sáng ở phòng triển lãm.

“Nè, mỹ nhân, liền đến nhà hàng này ăn đi, lần trước tôi đã nếm qua, rất ngon, làm tôi ăn đến sạch bách.” Phương Thủ Thành giảm phanh, chậm lại tốc độ xe, chậm rãi dừng lại, sau đó quay đầu hỏi ý kiến Sở Kha.

Sở Kha liếc liếc mắt một cái, sau đó mở cửa xe, bước xuống hướng nhà ăn đi đến.

“Uy, cậu từ từ tôi.....” Phương Thủ Thành luống cuống tay chân khóa lại xe, một đường đổi theo y.

Mới tiến vào đại sảnh của nhà hàng, Sở Kha liếc mắt một cái liền nhìn đến hai nam nhân đang ngồi ở một góc sáng sủa, đồng tử co lại, thân thể liền cứng ngắt.

Phương Thủ Thành nhất thời không kịp thu chân, thiếu chút nữa đụng người y, nói: “Cậu làm gì mà đột nhiên dừng lại? Di..... Kia không phải Kiều Phi..... Nam nhân đó là ai vậy, oa oa oa..... Hắn thế nhưng sờ mặt Kiều Phi.....”

“Câm miệng!”

Sở Kha lạnh lùng trừng mắt liếc hắn một cái, sau đó tìm vị trí ngồi xuống, không biết là có ý hay trùng hợp, y ngồi vào nơi vừa lúc có thể nhìn thấy Kiều Phi cùng nam nhân kia, lại không lo anh nhìn thấy y.

Thuận tay mút cơm, Sở Kha cố gắng làm như chính mình không có nhìn sang phía bên kia.

“Câm miệng, cậu bảo tôi câm miệng? Mỹ nhân, cậu tổn thương lòng tôi nha..... Uy uy, cậu như thế nào lại ngồi ở chỗ này, lại đem Kiều Phi cướp về đi, bằng không anh ta sẽ bị người khác cướp đi mất.”

“Tôi cùng anh ta đã chia tay rồi.” Sở Kha cơ hồ là nghiêng răng phun ra những lời này, “Tôi tìm cậu đến chính là để thương lượng chuyện này, anh ta đem cổ phần Thắng Thiên toàn bộ chuyển nhượng cho tôi vô điều kiện.”

“Cái gì? Sở Kha, cậu không phải đang nói giỡn đi.” Phương Thủ Thành giật mình, “Kiều Phi buông tay? Như thế nào có thể? Bộ dáng anh ta giống như sẽ đối với cậu khẩn khẩn một mực mãi cho đến chết mới hết hi vọng. Tôi nói nè Sở Kha, cậu chắc không đối người ta làm cái gì rồi. Tôi đoán..... Anh ta bắt gặp cậu và tình nhân lên giường đúng không? Không đúng, chiều này đã sai rồi..... Hay là cậu đánh anh ta? Cũng không đúng, cậu mạnh tay như vậy, sớm đã đánh anh ta chết rồi...”

Phục vụ sinh lại đây, bưng lên hai phần cơm, thừa dịp này Phương Thủ Thành ngậm miệng lại, quay đầu nhìn nhìn nơi Kiều Phi đang ngồi, chờ phục vụ sinh đi rồi, hẩn vỗ cái bàn, nói: “Nguyên lai là như vậy, Kiều Phi đã thay đổi tình cảm. Tôi nói rồi, cậu đối anh ta lãnh đạm như vậy, lãnh đạm đến tôi còn thấy ảm ức thay anh ta, bây giờ người ta chạy mất rồi, xem cậu có tức chết hay không.”

Sắc mặt Sở Kha lập tức trở nên xanh mét, lạnh lùng nói: “Hối hận cái gì, tôi cao hứng còn không kịp, tôi gọi cậu tới, chính là nhờ cậu phân tích giùm, Kiều Phi chẳng lẽ như vậy buông tay, có phải hay không có âm mưu gì.”

“Âm mưu? Anh ta đều đã như vậy, còn âm mưu cái gì.” Phương Thủ Thành trở mình xem thường, “Cậu nhìn nam nhân kia xem, tuy rằng không xinh đẹp bằng cậu..... Được rồi, đừng trừng mắt, cậu anh tuấn, được chưa..... Nhưng mà hắn rất có khí chất, giống cái gì ta. Đúng rồi, chính là khí chất của tác gia viết tiểu thuyết, Kiều Phi trước kia chưa gặp cậu thì làm cái gì? Là học vẽ tranh, nhìn đi, họa sĩ cùng người có khí chất tiểu thuyết gia, rất xứng đôi a.....”

Sắc mặt Sở Kha từ xanh biến thành đen, nếu ánh mắt có thể giết người, Phương Thủ Thành hiện tại đã tan thành mảnh nhỏ.

“Không phải tôi nói cậu, chứ Kiều Phi đối với cậu thật sự là không thể chê vào đâu được, Thắng Thiên phát triển đến thời điểm mấu chốt, anh ta không ngại mặt mũi liêu minh chấp nối với người trong thương giới, không biết bị bao nhiêu người cười nhạo qua. Cậu không thích ăn cơm ở ngoài, anh ta liền học nấu ăn. Cậu có tính khiết phích(thích sạch sẽ), anh ta đến ngay cả công việc cũng đều bỏ. Một đại nam nhân cả ngày chỉ thui thui ở nhà giặt đồ nấu cơm, cho cậu giường êm chăn ấm. Nếu không phải anh ta đối với cậu khẳng khẳng một mực, tôi sớm đã cướp anh ta đem về nhà mình rồi.”

“Nếu có người lấy một chút tiền ném lên đầu cậu, sau đó bắt cậu cùng hắn lên giường, sau đó trái lại ... chịu làm trâu làm ngựa cho cậu, nam nhân như vậy cậu cũng muốn?” Sở Kha lạnh lùng hỏi lại.

Phương Thủ Thành uống một chút, mới nói: “Cậu còn so đo chuyện anh ta lấy cổ phần Thắng Thiên để uy hiếp cậu..... Ách..... Chuyện này đúng là Kiều Phi làm không được tốt, chính là cậu cũng có thiệt gì đâu, hiện tại anh ta cũng đã đáp ứng đem cổ phần trả lại cho cậu..... Năm đó anh ta mua số cổ phần đó có bao nhiêu tiền, hiện tại giá trị số cổ phần này phải tăng gấp 20 lần có hơn..... Hơn nữa, nếu không làm thì những năm gần đây anh ta đều không có lấy tiền lãi được chia nha, toàn bộ đều để cho cậu phát triển việc làm ăn của công ty. Bây giờ công ty trả lại cho cậu, chẳng khác nào mười năm qua anh ta chẳng có được cái gì, còn không công làm trâu làm ngựa cho cậu 10 năm.....”

“Cho nên tôi nói anh ta nhất định có âm mưu.....” Sở Kha lạnh giọng nói, dù sao y chính là không tin Kiều Phi như vậy liền buông tay, cho dù Kiều Phi đang ở trước mắt y cùng người đàn ông khác có cử chỉ thân mật, y cũng không tin tưởng.

Kiều Phi thật đã thay đổi tình cảm?

Không có khả năng.

Hay Sở Kha y lại thua một nam nhân không đẹp không mặt mũi không đáng người chỉ có cái khí chất chó má kia? (Cái gì ko biết nên dịch đại đó)

Càng không thể có.

Sở Kha lại không biết, hai mắt của mình lúc này chính là chứa đựng một tia nguy hiểm cùng hùng hực liệt hỏa, nếu lửa giận cũng có thể đốt người, thì Kiều Phi lúc này chắc đã bị đốt sạch.

Phương Thủ Thành thấy y như vậy thì vừa tức giận vừa buồn cười, đành phải nói: “Hảo hảo hảo, khi nào thì chuẩn bị thủ tục sang tên, đến lúc đó tôi đi cùng cậu, đem văn kiện từng chữ từng chữ đọc kỹ lưỡng, tuyệt đối làm cho âm mưu của Kiều Phi không thể thực hiện được, được chưa?”

“Ngày mai, buổi sáng chín giờ, kim thuần luật sư sở tài chính, tôi không hy vọng cậu đến muộn.” Sở Kha lạnh lùng nói, đẩy ra phần cơm chưa có động qua một đĩa, nhanh chóng ly khai nhà ăn.

“A? Uy uy uy, tôi còn chưa ăn xong, không giống như cậu ngược đãi bản thân.....”

Kiều Phi đương nhiên không biết chính mình cùng Sở Kha gặp thoáng qua. Đương nhiên, anh cùng Lý Mặc Nhiên trong lúc đó cũng không có hành động thân mật như y nghĩ. Trên thực tế, lúc ấy Lý Mặc Nhiên phát hiện ở bên tai trái của anh dính một vệt sáng cỡ bằng hạt gạo. Không nhìn kỹ thật đúng là không dễ dàng nhìn đến, bởi vậy nhắc nhở anh một chút.

Chính là Kiều Phi nhìn không tới a, sờ tới sờ lui cũng không sờ trúng, cho nên Lý Mặc Nhiên mới đưa tay lau giúp anh, rơi vào mắt của Sở Kha cùng Phương Thủ Thành, liền thành cử chỉ thân mật. Dù sao, nam nhân và nam nhân không có việc gì cũng sẽ không sờ mặt nhau, vả lại còn ở ngay trước mặt công chúng, không thể trách người khác suy nghĩ đến việc đen tối, cũng không thể trách có người giận sôi gan lên.

“Nhất định là tôi bị dính hồi ở phòng vẽ tranh lúc này.....” Kiều Phi hồi tưởng, lại như thế nào cũng không nhớ nổi mình bị dính lúc nào.

“Không sao, chính là dính vào một chút mà thôi, sau này cậu bắt đầu vẽ, sẽ còn rất nhiều vật cho cậu dính.” Lý Mặc Nhiên cười nói.

“Nói cũng lạ. Kỳ thật tôi rất hoài niệm mấy vật sáng này.” Kiều Phi nghĩ nghĩ, cũng không so đo.”Bất quá tạm thời tôi còn chưa có ý định sử dụng phòng vẽ của cậu, tôi nghĩ trước nên luyện tập một chút phác hoạ, tìm lại cảm giác vẽ tranh trước kia.”

Lý Mặc Nhiên nhẹ nhàng vỗ tay “Ừm, cứ theo tự nhiên, vẽ tranh không phải chuyện một ngày hai ngày, từ từ sẽ đến, tôi đối với cậu có tin tưởng.”

“Àn, tôi ăn no rồi, trở về thôi.”

Kiều Phi vừa dứt lời, di động lại đột nhiên vang lên, vội vàng nói một tiếng thật có lỗi, đi đến một bên tiếp điện thoại.

Điện thoại là Chu luật sư gọi tới, nói vài câu, Kiều Phi liền cười khổ đứng lên. Sở Kha thế nhưng nói không có nhìn thấy văn kiện, không phải không có nhìn thấy, mà là căn bản là không có xem đi. Anh thậm chí có thể tưởng tượng được kết cục của đồng văn kiện mình lưu lại. Anh vốn tưởng rằng, Sở Kha khi nhìn đến đồ trong nhà thiếu mất một nửa, nhiều ít cũng sẽ có lòng hiếu kỳ mà liếc mắt một cái.

Kết quả, anh vẫn là đánh giá cao địa vị chính mình, xem nhẹ sự lạnh lùng của Sở Kha.

‘ Kiều Phi tiên sinh, nếu anh vẫn không có thay đổi chủ ý, thì sáng mai 9h vui lòng đến sở tài chính một chuyến được chứ? Nếu Sở tiên sinh nói không có nhận được văn kiện, như vậy chúng ta cần một lần nữa chuẩn bị văn kiện, phải có chữ ký của anh, văn kiện chuyển nhượng mới có giá trị pháp lý. ’

“Được rồi, Chu luật sư, ngày mai tôi sẽ đến đúng giờ.”

Quay trở lại nhìn bộ mặt tươi cười của Lý Mặc Nhiên, Kiều Phi lại cười khổ, có chút ngượng ngùng nói: “Mặc Nhiên, ngày mai buổi sáng tôi có một cuộc hẹn....”

“Àn?”

” Cổ phần công ty Thăng Thiên..... Có một chút thủ tục cần làm.....”

Lý Mặc Nhiên hiểu được, gật gật đầu nói: “Ngày mai tôi đi cùng cậu.”

Bản năng Kiều Phi nghĩ muốn cự tuyệt, nhưng lại nghĩ nghĩ, cuối cùng đồng ý. Anh không nghĩ sẽ gặp lại Sở Kha, nhưng nếu nhất định phải gặp, có bằng hữu đi cùng, vẫn tốt hơn là một mình đối mặt. Anh không phải sợ hãi, chính là nghĩ muốn có cái chống đỡ, cho dù chỉ là chống đỡ về tinh thần.

“Mặc Nhiên, phiền toái cậu, cảm ơn.”

Ngày hôm sau.

Kiều Phi xuống xe, do dự một chút, anh đề lại Lý Mặc Nhiên đang muốn đẩy cửa xe đi ra, nói: “Mặc Nhiên, tôi chính mình đi thôi, cậu ở chỗ này chờ tôi trong chốc lát, tôi rất nhanh sẽ trở lại.”

“Tôi nghĩ cậu cần ai đó cho cậu thêm can đảm.” Lý Mặc Nhiên sợ run một chút, sau đó mỉm cười nói.

“Vốn tôi cũng nghĩ như vậy.....” Kiều Phi hít sâu một hơi, nhếch miệng cười, “Hiện tại đột nhiên lại cảm thấy không cần.”

Lý Mặc Nhiên hướng hân giơ ngón tay cái lên, nói: “Đi thôi, tôi chờ cậu.”

Kiều Phi vươn tay, lòng bàn tay đưa ra ngoài, Lý Mặc Nhiên hiểu ý, ở trong lòng bàn tay anh vỗ thật mạnh.

Sở Kha, tuy rằng ngày đó khi quyết định chia tay với cậu, tôi không tính toán sẽ cùng cậu gặp lại, nhưng là, tưởng tượng cho tới hôm nay còn có thể gặp cậu một lần, tâm trạng của tôi lại có chút vui mừng trước quá nhiều đau đớn. Cho nên, không cần Mặc Nhiên cùng đi, tôi tin tưởng vững chắc có thể một mình đối mặt cậu.

Mang theo tâm tình như vậy, thu hồi tay, Kiều Phi cũng không quay đầu lại mà nhanh chóng đi vào.

Nhìn thấy bóng dáng Kiều Phi biến mất ở trong tầm mắt, tươi cười trên mặt Lý Mặc Nhiên dần dần tan đi, hần cúi đầu, nhìn chăm chú vào bàn tay chính mình. Lúc này đánh tay với Kiều Phi dùng thực nhiều sức, cho tới bây giờ, tay hần vẫn còn cảm giác run lên.

Kiều Phi, cậu thật sự có thể quên Sở Kha sao?

Nghĩ như vậy, hần dần dần cảm giác được một trận tâm phiền ý loạn, vỗ vỗ cái trán. Hần xuống xe, châm một đũa thuốc, liền như vậy dựa vào cửa xe từng ngậm từng ngậm hút, ni-cô-tin thật có hương vị say mê, có thể tốt lắm trấn an tâm tình của hần.

Một chiếc màu đen xe có rèm che chậm rãi tiến vào, dừng lại kế bên xe hần. Trên xe bước xuống hai người, trong đó có một người nhìn thấy Lý Mặc Nhiên, liền huyết sáo một cái.

Tự Nhiên Phương Thủ Thành lại làm ra hành động không đứng đắn này, tuy rằng hần là một luật sư có chút danh tiếng, nhưng thực rõ ràng, tính cách của hần không có ổn trọng cùng thận trọng như những luật sư bình thường khác.

Phương Thủ Thành huyết sáo rất lớn, theo xuống xe bên kia chính là Sở Kha, xoay người lại vừa thấy Lý Mặc Nhiên, sắc mặt trước hết xanh một nửa, lạnh lùng hừ một tiếng, đóng cửa xe nhanh đi trước.

Lý Mặc Nhiên chưa thấy qua Sở Kha, lại càng không nhận thức Phương Thủ Thành, nhưng này không có nghĩa là hần không có đầu óc, lúc này, người như vậy, đoán đều có thể đoán ra vài phần.

Chậm rãi phun ra một đoàn sương khói, hần lễ phép tính hướng Sở, Phương hai người thăm hỏi.

Phương Thủ Thành hướng hần cười, tại thời điểm bước qua bên người Lý Mặc Nhiên, hần hạ giọng nói: “Huynh đệ, đừng nói tôi không nhắc nhở cậu, người này cẩn thận, không khỏi bị Sở Kha đánh.”

Lý Mặc Nhiên ngẩn ra, phản ứng lại cực nhanh, thản nhiên trả lời: “Kiều Phi nói qua, Sở Kha chưa bao giờ đánh người, dù có làm y hận thấu xương.”

Phương Thủ Thành cười to, một bên hướng Sở Kha đuổi theo, một bên quay đầu lại, hướng Lý Mặc Nhiên dựng thẳng lên một ngón tay cái. Có một điều, hần không kịp nói ra miệng, Sở Kha đúng là không có đánh qua Kiều Phi, cho dù tại thời điểm y hận anh nhất. Nhưng là, cũng chỉ có Kiều Phi mà thôi, không phải mỗi người đều có thể trở thành Kiều Phi a.

Cho nên, huynh đệ, tôi bị ai dìm cậu.

Thời điểm Sở Kha đến văn phòng Chu luật sư, Kiều Phi đã muốn ký xong tất cả các văn kiện, nhìn đến Sở Kha tiến vào, tươi cười trên mặt anh cứng đờ, đúng là vẫn cười không nổi.

“Sở Kha.....”

Muốn nói cái gì, nhưng nhìn gương mặt lạnh băng trước sau như một của Sở Kha vẫn là làm cho anh không có dũng khí. Có thể ở trước mặt Sở Kha, đem thất lưng chính mình đứng thẳng, có thể không chế ánh mắt tham lam của mình không hướng trên mặt Sở Kha nhìn ngắm, đã cực hạn của anh rồi.

Qua hôm nay, anh nhất định có thể hoàn toàn quên Sở Kha, Kiều Phi gian nan quát thảm một tiếng.

“Chu luật sư, tôi trước muốn cùng Kiều Phi nói chuyện.”

Ánh mắt Sở Kha bao hàm lực áp bách làm người khác rất khó có dũng khí cự tuyệt. Chu luật sư cũng vậy, thẳng đến sau khi hần rời khỏi văn phòng mới phát hiện, mới rồi phản ứng của hần sao vậy, bên cạnh chẳng phải còn có phòng nghỉ a, vì cái gì chính mình lại đem văn phòng tặng cho bọn họ?

Phanh!

Đang lúc Chu luật sư nghĩ muốn trở lại văn phòng, cửa liền nặng nề đóng lại. Mà bị nhốt ở ngoài cửa, trừ bỏ Chu luật sư, còn có người vừa chạy tới, Phương Thủ Thành.

Hai cái luật sư mắt to trừng đôi mắt nhỏ, tại thời điểm xấu hổ này, vẫn là Phương Thủ Thành thông minh một ít, hần đã có thói quen thay Sở Kha tính tình ngày càng thối kia giải quyết hậu quả.

“Chu luật sư, tôi là luật sư chính của công ty Thắng Thiên, Phương Thủ Thành, có thể mời người uống một ly cà phê không?”

“Ách..... A.....”

“Sở..... Kha.....”

Không gian bị đóng kín mang đến cho người ta cảm giác áp bách, hơn nữa bên người còn có một cỗ áp lực khủng khiếp, Kiều Phi có chút không dám nhìn biểu tình của Sở Kha, chỉ có thể đem đồng văn kiện vừa ký xong đẩy tới.

“Tôi đã ký xong, còn chờ cậu ký nữa là hoàn thành, này cỗ phần công ty liền toàn bộ chuyển tới danh nghĩa của cậu.....”

“Người có mục đích gì?” Sở Kha lạnh lùng đánh gãy lời nói của anh.

“A?” Kiều Phi giật mình, hiểu được, cười khổ một tiếng nói, “Không có, tôi chính là chiếm của cậu, làm như này mười năm rồi nên muốn bồi thường, kỳ thật Thắng Thiên vốn chính là của cậu..... Nếu cậu lo lắng, có thể xem kỹ không cần ký vội.....”

“Ta hỏi người, người rốt cuộc có mục đích gì?” Sở Kha bực một cái, hai tay chụp lên bàn làm việc.

Kiều Phi hoảng sợ, nhìn nhìn Sở Kha, lại chỉ nhìn thấy nét mặt giận dữ của y, trong ánh mắt chỉ còn kém không có phun ra lửa, nếu không phải chắc chắn Sở Kha sẽ không đánh người, anh cơ hồ còn nghĩ nam nhân này sẽ ngay tại đây đánh mình một trận.

Bất quá, cho dù là đang phẫn nộ, khuôn mặt trước kia đem anh mê đắm đến thần hồn điên đảo kia, vẫn là như vậy làm cho người ta mê muội. Kiều Phi nhìn thấy, dần dần có chút thất thần.

“Sở Kha, tôi.....” Tại thời điểm lời yêu sắp thốt ra khỏi miệng, thần trí Kiều Phi vội thanh tỉnh, dùng sức lắc lắc đầu, “Sở Kha, cậu tin cũng được, không tin cũng được, cỗ phần tôi chuyển lại cho cậu, về sau cũng sẽ không tái dây dưa với cậu, về sau, chúng ta sẽ không gặp lại..... Ý tôi muốn nói, Sở Kha, tôi không thương cậu nữa..... Cho nên, cỗ phần đó đối tôi cũng không còn tác dụng, đều trả lại cho cậu.”

“Mười năm, giá trị cỗ phần ít nhất cũng tăng hai mươi lần, người biết nó có bao nhiêu giá trị không?” Sở Kha đem văn kiện dùng sức ném đến trước mặt Kiều Phi, “Người không có tính toán sổ sách có phải hay không, năm đó người mua hạ nó, bao nhiêu? Năm nghìn vạn? Nga, lúc ấy người dùng giá cả gấp năm lần giá thị trường, mua lấy từ phía đối tác của ta. Năm ấy, giá thực tế của nó chỉ là một ngàn vạn, hiện tại, nó giá trị hai triệu. Hai triệu, người nói không cần sẽ không cần, lừa quỷ a, người cho Sở Kha ta là đồ ngốc.”

Kiều Phi môi giật giật, nói không ra lời.

“Ta hỏi người lần cuối, người rốt cuộc có mục đích gì?” Sở Kha bóp bóp nắm tay, “Đừng cho là ta trước kia không đánh người, bây giờ còn giống nhau không đánh.”

Kiều Phi sắc mặt trắng nhợt, kim lòng không đậu lui về phía sau vài bước, một hồi lâu mới từ trong khe răng thốt ra một câu: “Tôi..... Không thương..... Không thương cậu.....”

Phanh!

Sở Kha một quyền nện lên bàn làm việc, đem một góc bàn muốn đánh gãy.

“Sở Kha.....” Kiều Phi kinh hô một tiếng, cũng không dám tiến lên. Anh không dám tưởng tượng, một quyền này nếu đánh ở trên người mình, chắc chắn sẽ gãy mấy cái xương sườn.

Tay Sở Kha chảy máu, nhưng y không chút nào không thêm để ý, từ trong túi rút ra một cái khăn lau lau, một tay lật văn kiện, rất nhanh ký tên, sau đó lại ném cho Kiều Phi một tấm chi phiếu.

“Người năm đó dùng bao nhiêu tiền mua cỗ phần công ty, hiện tại ta trả người bấy nhiêu tiền. Từ hôm nay trở đi, giữa ta và người hoàn toàn thanh toán xong.” Sở Kha lạnh lùng bỏ lại một câu, xoay người mở ra cửa phòng.

Sớm đã nghe được tiếng vang bên trong, Chu luật sư vọt vào trước tiên, sau đó quát to một tiếng: “Cái bàn của tôi!”

“Chuyện còn lại, Thủ Thành cậu xử lý.”

Sở Kha đi rồi, Phương Thủ Thành ở phía sau giờ chân, đời có ông chủ nào như vậy, gây họa xong thì vỗ mông bỏ đi, hần phải từ chức, từ chức! Cho dù không từ chức, thì tháng này cũng phải đòi lương gấp đôi.

Ngay tại thời điểm Phương Thủ Thành giờ chân, Kiều Phi đã muốn liều mạng hướng Chu luật sư giải thích, thuận tiện đem bồi thường cái bàn làm việc bị hư.

Vẫn là tàn hằm ga ra.

Sở Kha đi đến trước mặt Lý Mặc Nhiên, hung hăng trừng hần ước chừng ba mươi giây.

Tuy rằng mặc danh kỳ diệu bị liếc, nhưng Lý Mặc Nhiên cũng không có yếu thế, ẩn tất tàn thuốc, sau đó bình tĩnh nhìn lại. Nam nhân trước mắt này chính là Sở Kha, ngũ quan khắc sâu, dáng người tiêu chuẩn, nhất là một đôi chân, cùng thân thể tỷ lệ đích sát là hoàn hảo, hần là con lai. Kia khuôn mặt xinh đẹp giống như là điêu khắc cổ của Hy Lạp, không, so với điêu khắc càng có sức sống cùng sinh mệnh. Bởi vì Sở Kha rõ ràng là người, chứ không phải tảng đá điêu khắc hình người. Ở trong mắt Lý Mặc Nhiên, người này còn xinh đẹp vượt xa tiêu chuẩn về đẹp của thế giới.

Đây chắc là nguyên nhân mà Kiều Phi yêu thương Sở Kha. Lý Mặc Nhiên nghĩ, nếu mười năm trước là hần thấy đến Sở Kha, nói không chừng hần cũng sẽ mê muội thật sâu vì Sở Kha, bởi vì trong mắt bọn họ, chỉ dung mạo Sở Kha thôi cũng đủ lý do để người khác quý báu.

“Kiều Phi gặp người, chính là sai lầm.”

Ba mươi giây sau, Lý Mặc Nhiên mở miệng đánh vỡ ánh mắt xẹt điện của đối phương. Hần chính là nói thật, nếu không có Sở Kha, cuộc đời Kiều Phi chắc chắn đã đi theo con đường sáng sủa.

Sở Kha hừ lạnh một tiếng, mở cửa xe ngồi vào, một phát giẫm chân ga, khởi động động cơ, trong tiếng ầm ầm lạnh lùng địa truyền ra một câu.

“Này sai lầm..... Còn không có chấm dứt.....”

Lý Mặc Nhiên biến sắc.

Một lát sau, Kiều Phi cùng Phương Thủ Thành đồng thời chạy tới, vừa thấy Sở Kha ngay cả người và xe đều không thấy, Phương Thủ Thành lại tức giận đến giờ chân, lớn tiếng ồn ào phải từ chức.

“Không có việc gì đi?” Lý Mặc Nhiên gặp Kiều Phi sắc mặt có chút không đúng, quan tâm hỏi han.

Kiều Phi miễn cưỡng cười một chút, nói: “Không có việc gì, thủ tục làm rất thuận lợi.”

Nói xong, anh nhìn Phương Thủ Thành, lại nói: “Ngồi xe của chúng tôi đi, tôi nhờ Mặc Nhiên chở cậu trở về.”

“Tốt lắm, cảm tạ.” Phương Thủ Thành không hề khách khí, mở cửa xe an vị ngồi vào.

Lý Mặc Nhiên nhú nhú mày, hiển nhiên ấn tượng của hần đối Phương Thủ Thành cũng không tốt, nhưng là Kiều Phi đã lên tiếng mở miệng, hần cũng không phản đối, xoay người lên xe xe. Chờ Kiều Phi cài xong dây an toàn, chậm rãi thả hạ chân ga.

Sau khi trở về, Lý Mặc Nhiên cũng không có nói cho Kiều Phi nghe việc Sở Kha trước khi rời đi có để lại một câu, tuy rằng hần không biết câu ‘còn không có chấm dứt’ rốt cuộc là có ý tứ gì, nhưng là trong lòng vẫn có chút dự cảm không tốt. Bất quá hần thấy Kiều Phi sau ngày đó lại khôi phục bộ dáng nhiệt tình mười phần, lời nói cũng hướng tới những điều tốt đẹp, ngòi bút phác họa cũng càng ngày càng có linh khí, bất an trong lòng hần cũng ít đi.

Chỉ cần Kiều Phi giữ vững tâm mình, Sở Kha sẽ không có năng lực làm gì được anh. Trước kia, Sở Kha có thể làm cho anh thống khổ, bất quá là bởi vì Kiều Phi thương y mà thôi. Bởi vì yêu, Kiều Phi có thể tự đưa dao vào tay Sở Kha để y cắt bị thương mình. Hiện tại, Kiều Phi đã thu hồi bả đao kia, sẽ không sợ bị tổn thương nữa.

Mỗi lần nhìn Kiều Phi cười, Lý Mặc Nhiên tuyệt đối tin tưởng anh sẽ làm được.

Nhưng là, Lý Mặc Nhiên vẫn là xem nhẹ thủ đoạn của Sở Kha.

Hai tháng sau, Kiều Phi nhận được một phần văn kiện.

Lúc ấy anh đang ở trong căn nhà gỗ gần bờ hồ kia vẽ tranh, trải qua suốt hai tháng phác hoạ, Kiều Phi tự nhận là đã khôi phục một ít xúc cảm, chuẩn bị đem đám cỏ lau xa xa kia ra vẽ làm tác phẩm đầu tay của mình.

Làm như đang chứng kiến nhân vật trong lịch sử, Lý Mặc Nhiên ngồi ở sô pha, một tay cầm cà phê, chuyên chú nhìn ngắm Kiều Phi. Phía sau Kiều Phi tỏa sáng, dáng ngồi vẽ thật sự rất gợi cảm, Lý Mặc Nhiên nhớ không được mình nghe ở đâu từ ngữ này, nhưng là hiện tại, hẳn cảm thấy rất đúng.

Người Kiều Phi dính không ít vệt màu, quay đầu lại đối với hắn mỉm cười. Lý Mặc Nhiên hiểu ý, buông tách cà phê, phụ Kiều Phi đem giá vẽ rời khỏi nhà gỗ đến thăm cỏ đối diện mấy dãy cỏ lau.

Vừa mới sắp đặt xong giá vẽ, người đưa thư đã đến.

Kiều Phi vừa thấy chữ viết trên phong bì, sắc mặt liền hơi thay đổi.

“Là chữ của Sở Kha.” Anh nói xong, có hơi do dự một chút, vẫn là buông bút vẽ, mở ra phong bì.

Trong lòng Lý Mặc Nhiên nhảy dựng, hẳn nghĩ muốn đưa tay ngăn Kiều Phi lại, nhưng khi nhìn đến Kiều Phi theo bản năng lại toát ra vẻ mặt đầy chờ mong, hẳn thâm thở dài, đúng là có những thứ vẫn làm không được.

Sở Kha đưa tới là bản sau của một phần văn kiện, nội dung chủ yếu vẫn là cổ phần của công ty, nhưng đây lại không phải là cổ phần của Thắng Thiên, mà là —— của tập đoàn Thiện Nghiệp. Đây là văn kiện chứng minh Sở Kha đang nắm trong tay 50% cổ phần của tập đoàn Thiện Nghiệp.

Tay Kiều Phi bắt đầu phát run, cơ hồ cảm không nổi mồ hôi, sắc mặt cũng dần dần bắt đầu trắng bệch.

“Kiều Phi..... Kiều Phi..... Bình tĩnh một chút.....” Lý Mặc Nhiên xem tình hình không đúng, vội vàng đem Kiều Phi kéo vào trong phòng, pha cho anh một ly cà phê.

Kiều Phi nhấp mấy miệng, giống như là bị thiếu không khí, rồi đột nhiên cúi đầu nở nụ cười, anh dùng tay bịt chặt mắt, tiếng cười khàn khàn khó nghe như là đang khóc.

Lý Mặc Nhiên nhíu mày, cầm lấy văn kiện nhìn nhìn, nói: ” Tập đoàn Thiện Nghiệp, chính là sản nghiệp mà cha cậu để lại cho cậu, chẳng phải đã bị cậu bán đi rồi mà? Sở Kha đây là có ý gì?”

“Có ý gì?” Kiều Phi ngừng cười, lau mặt, cố gắng làm cho thanh âm chính mình bình tĩnh một ít, “Tôi buông tha cậu ấy, nhưng cậu ấy lại không chịu buông tha tôi, Sở Kha cậu ta..... Muốn đem những nhục nhã mà tôi trước kia đã gây ra cho cậu ta, từng phần từng phần toàn bộ trả lại cho tôi.”

Biểu tình Lý Mặc Nhiên cứng đờ, hẳn nhớ tới ngày đó trước khi lái xe đi, Sở Kha từng lưu lại một câu.

“Này sai lầm..... Còn không có chấm dứt.....”

Chẳng lẽ tại thời điểm đó, y đã bắt tay bố trí kế hoạch rồi sao?

“Kiều Phi..... tập đoàn Thiện Nghiệp cũng bị cậu bán 10 năm rồi, hiểu chưa?” Lý Mặc Nhiên hít một hơi thật sâu, hẳn không muốn anh sẽ lại một lần nữa thống khổ, cho nên hẳn phải dùng tất cả sức lực của mình để kéo Kiều Phi trở về.

” Tập đoàn Thiện Nghiệp mười năm qua đã không còn thuộc về cậu rồi, cậu đã buông tay nó rồi. Nếu đã buông tay, thì đừng nên tìm về, đừng nên làm cho bản thân một lần nữa thống khổ.” Không chỉ là tập đoàn Thiện Nghiệp, còn có Sở Kha, tất cả hãy buông tay để mà quên đi.

“Kiều Phi, năng khiếu của cậu là hội họa, không phải kinh doanh, cho dù cậu lấy lại tập đoàn Thiện Nghiệp từ trong tay Sở Kha thì thế nào? Cậu có thể từ bỏ niềm đam mê với vẽ tranh không? Cậu có năng lực kinh doanh không? Chẳng lẽ cậu nguyện ý trở mắt nhìn tập đoàn Thiện Nghiệp cứ như vậy bị hủy trong tay mình?”

“Không nên lại tái sai lầm, sai lầm một lần cậu đã phải đánh đổi mười năm, cuộc đời cậu còn có bao nhiêu cái mười năm?. Có thể cho cậu đánh đổi một lần nữa, nhưng mười năm tiếp theo, Kiều Phi, tôi hỏi cậu, qua 10 năm nữa, cậu còn có dũng khí tiếp tục vẽ tranh không?”

“Qua mười năm nữa, còn có thể cam đoan..... Cam đoan tôi.....” thanh âm Lý Mặc Nhiên đột nhiên đi thấp xuống, một câu này hẳn không thể nói ra khỏi miệng. Mười năm nữa, hẳn còn có thể ở bên cạnh Kiều Phi không?

Kiều Phi nghe được ngẩn ra, cuối cùng tại thời điểm thanh âm của Lý Mặc Nhiên đi thấp xuống, anh đột nhiên vừa cười vừa đứng lên.

“Mặc Nhiên, rất ít nghe được cậu nói nhiều như vậy.” Anh nói, “Nhưng mà cậu lo lắng quá rồi.”

Lý Mặc Nhiên ngược mặt nhìn anh.

“Mặc Nhiên, đừng lo lắng cho tôi.” Kiều Phi vươn một ngón tay ở giữa ngực mình vẽ một vòng tròn, “Tôi có cam đảm mà.”

Nếu anh thật sự có cam đảm, sắc mặt sẽ không trắng bệch như tượng sáp, tươi cười sẽ không khó coi hơn khóc, thân thể sẽ không một mực run rẩy. Những lời này đã dâng lên tới yết hầu của Lý Mặc Nhiên nhưng lại không phát ra được, cuối cùng vẫn là nuốt trở lại.

“Một anh hùng thật sự, phải có gan đối mặt với những gan go của cuộc đời, có gan nhìn thẳng vào dù đó là vũng lầy máu tươi. Đây chính là nỗi bi thương cùng hạnh phúc của đời người?” Kiều Phi lại đột nhiên đứng lên đọc diễn văn, giống như rất nhiều năm trước kia, anh ở hội trường trong trường học đọc diễn văn, tận lực làm cho ngữ khí của mình hùng hồn không sợ hãi.

Lý Mặc Nhiên nhớ tới lần đầu tiên hẳn nhìn thấy Kiều Phi cũng chính là vào hoàn cảnh này. Khi đó Kiều Phi vẫn còn rất trẻ, tình cảm mãnh liệt đến độ muốn bay lên.

“Mặc Nhiên, bi thương cùng hạnh phúc luôn gắn bó cùng một chỗ a.”

Câu cuối Kiều Phi nói làm cho Lý Mặc Nhiên biết quyết định của anh. Hết thấy đều không thể sửa đổi. Kiều Phi nhìn qua tuy có vẻ hiền hoà, nhưng trong tâm lại rất bướng bỉnh, làm cho người ta không thể phản đối.

Tựa như mười năm trước anh quyết định bán đi tập đoàn Thiện Nghiệp chỉ vì muốn có một cơ hội được ở cùng Sở Kha, một khi đã quyết định, sẽ không thể sửa đổi.

Dù Sở Kha không yêu Kiều Phi, nhưng là Kiều Phi vẫn còn yêu thương Sở Kha, cho dù tình yêu của anh đã quá mệt mỏi, cho dù anh đã muốn buông tay. Nhưng là chỉ cần Sở Kha muốn anh quay trở về, không cần đem đồng giấy tờ này ra, chỉ cần một câu của Sở Kha thôi, anh chắc chắn sẽ quay trở về.

Nghĩ đến đây, Lý Mặc Nhiên chỉ có thể thở dài một tiếng. Tình yêu là thứ, làm cho người ta sinh, làm cho người ta tử, thậm chí làm cho người ta cam tâm tình nguyện vứt bỏ tôn nghiêm của chính mình.

“Đừng lo, lúc này đây, tôi sẽ không từ bỏ việc vẽ tranh.”

Có những thứ sẽ không thay đổi, nhưng lại có những thứ đã thay đổi. Kiều Phi cấp cho Lý Mặc Nhiên một lời trấn an, không bằng nói đây là anh cấp cho chính mình một lời thề.

Sở Kha, cậu muốn trả thù, tôi sẽ cho cậu trả thù, vì đây là tôi còn nợ cậu. Nhưng xin lỗi, tôi sẽ giữ lại tình yêu của mình, bởi vì tôi sẽ không một lần nữa, để cậu trở thành sinh mệnh của tôi.

– Hết chương 2 –

3. Chương 3

Cuối tuần, Kiều Phi lại chuẩn bị chuyển nhà.

Chuyển nhà kỳ thật là chuyện thật phiền phức, nhất là khi Kiều Phi còn lưu luyến chưa muốn rời khỏi căn nhà gỗ xinh đẹp này. Bởi vậy, lúc này đây anh không có thu thập nhiều lắm đồ vật này nọ, chỉ lấy vài bộ quần áo để tắm rửa thay đổi, những thứ còn lại anh định sẽ đi siêu thị mua.

Khó khăn nhất vẫn là việc quyết định giữ hay bỏ bộ dụng cụ vẽ tranh.

Muốn mang theo, lại sợ bị Sở Kha ném đi, trước kia đã từng như vậy rồi. Năm đó, anh si ngốc mê luyến Sở Kha, lấy thân thể Sở Kha làm người mẫu, vẽ một bức nude chân dung. Kết quả bị Sở Kha phát hiện, xé nát bức tranh, còn đem dụng cụ vẽ tranh của anh ném mất, còn nói từ nay về sau không muốn nhìn thấy anh vẽ tranh. Kiều Phi đúng là từ đó về sau mới không vẽ nữa.

Hay là không mang theo, nhưng anh lại luyến tiếc, có họa sĩ nào trong tay lại không có bút đầu. Lúc này đây, anh sẽ không bởi vì Sở Kha mà một lần nữa lại từ bỏ đam mê vẽ tranh. Mười năm này khiến Kiều Phi hoàn toàn hiểu được, con người không nên tham lam cầm quá nhiều thứ trong tay, quá mức chấp nhất, cuối cùng chỉ mất đi hết thảy.

Do dự thật lâu, anh vẫn là để lại dụng cụ vẽ tranh, anh không thể trơ mắt nhìn những dụng cụ này bị hủy một lần nữa.

Thời điểm trở về căn nhà mười năm qua vẫn ở, tựa hồ hết thảy đều không có thay đổi, hồi anh rời đi là cái gì bộ dáng, thì giờ vẫn còn là cái gì bộ dáng đó, nếu xét thay đổi thì chỉ có đồ dùng của anh đều không còn.

Sở Kha ngồi ở sofa lạnh lùng nhìn anh, hai tay khoanh lại, căn bản không có tính toán sẽ giúp anh một tay. Kiều Phi nhìn y một cái, nghĩ là sẽ không có trông cậy được gì, cũng không có cảm giác thất vọng. Từ khi nghĩ thông suốt, tâm tình của anh đã bình thản hơn rất nhiều. Mặc kệ Sở Kha đối anh như thế nào lãnh đạm, cũng có thể không hề để ý, chính là tự bản thân sửa sang lại đồ vật này nọ.

“Ta đói bụng.”

Nhìn đến Kiều Phi từ khi vào cửa chỉ chăm chăm lo sắp xếp đồ vật này nọ, sắc mặt Sở Kha xanh dần. Y không hài lòng, rất không vừa lòng, này nam nhân kia kể từ khi nào bắt đầu cuộc sống hàng ngày cứ như y không hề tồn tại.

Kiều Phi rốt cục nhìn lại y một cái, đem toàn bộ giấy gói mấy vật dụng hằng ngày mới mua nhét vào bao rồi ném ở ngoài cửa, lúc này mới hướng phòng bếp mà đi. Mở ra tủ lạnh nhìn vài lần, phát hiện cái gì cũng không có, chỉ có mỗi mấy quả trứng.

Chẳng lẽ hai tháng nay Sở Kha vẫn không có ở nhà ăn cơm? Nghi vấn vọt tới yết hầu lại bị Kiều Phi nuốt trở vào, hỏi cũng không có hỏi, xem gương mặt và bộ dáng Sở Kha lúc này anh liền biết, y hiện đang rất không thích, hẳn là anh có hỏi cái gì thì Sở Kha cũng sẽ không phản ứng đi.

“Làm cơm chiên trứng, có thể chứ?”

Nhìn thấy Sở Kha một bộ cực không hài lòng nhưng vẫn miễn cưỡng bày ra biểu tình đồng ý, Kiều Phi lại vô thanh vô thức thở dài một hơi, Sở Kha bắt anh đem trở về, mục đích chính là làm người hầu cho y đi.

Đây là thủ đoạn nhục nhã mà Sở Kha chuẩn bị cho anh sao?

Nói thật, quá trẻ con, kỳ thật mười năm qua, anh ngày nào chẳng phải làm người hầu cho y, nếu đây là thủ đoạn chính của Sở Kha, thì thật lãng phí số cổ phần kia. Kiều Phi tuy không rành lắm về kinh doanh, nhưng cũng biết rõ, để có được 50% cổ phần tập đoàn Thiện Nghiệp, cũng không phải dễ dàng như vậy, cho dù hiện giờ tập đoàn Thiện Nghiệp kinh doanh không được tốt lắm, lại càng kém xa so với quy mô của Thắng Thiên, nhưng Sở Kha chỉ trong một thời gian ngắn đã có hơn một nửa cổ phần Thiện Nghiệp, khẳng định là trả giá rất lớn.

Trả giá lớn như vậy, chỉ để đổi về một người hầu, này không phải thực buồn cười sao? Anh thật muốn hỏi Sở Kha một câu: cậu rốt cuộc muốn làm cái gì? Bất quá hỏi cũng như không, Sở Kha mà trả lời anh, thì đã không phải là Sở Kha.

Nhưng mà Kiều Phi không có biết, anh dùng thái độ khác thường không rên một tiếng, cúi đầu làm việc, ngược lại càng thêm chọc giận Sở Kha.

Cơm chiên làm xong, Sở Kha lại một tay đẩy ra, âm thanh lạnh lùng nói: “Khó ăn chết được.”

Bát cơm rơi xuống mặt đất, bể tan tành, cơm chiên vàng sắc vàng vung vãi khắp nơi.

“Cậu còn chưa có ăn.” Kiều Phi ần nhần nói, anh biết Sở Kha đây là cố ý làm khó dễ, hiện tại anh không muốn cùng Sở Kha cãi vã. Ăn xong cơm trưa, anh còn chuẩn bị quay về nhà gỗ một chuyến, không có thời gian rảnh rỗi cùng Sở Kha cãi nhau. Cẩn cãi nhau, mười năm qua đã sớm cãi đủ.

“Nhìn sẽ không muốn ăn.” Sở Kha cứng rắn nói.

“Vậy cậu muốn thế nào?”

“Đi ra ngoài ăn.”

“Được.”

Kiều Phi nghĩ, Sở Kha đây là cho anh đòn phủ đầu, ý định sẽ không cho anh sống yên ổn. Lát nữa đi ra ngoài, nói không chừng y sẽ còn chê đồ ăn ngoài quá mặn không ăn được.

Vì thế, anh thuận miệng lên tiếng “Được”, sau đó tự múc cơm chiên vừa nấu ra ăn một mình. Về phần Sở Kha, y có tay có chân, có thể tự lái xe đi ra ngoài đi, anh không hầu hạ.

Sắc mặt Sở Kha từ xanh biến thành đen, càng thêm phần nộ. Nhưng là y không có đem phần nộ biểu lộ ra bên ngoài, mười năm qua y đã tập thành thói quen ở trước mặt Kiều Phi luôn che dấu cảm xúc của chính mình. Sở Kha luôn nhận định, nếu bị kẻ khác nắm bắt được cảm xúc cũng đồng nghĩa với việc nhược điểm cũng bị nắm được.

Y sẽ không để người khác bắt lấy nhược điểm, đặc biệt là Kiều Phi. Trừng mắt nhìn Kiều Phi vài lần, Sở Kha cảm lấy tây trang áo khoác, đi nhanh ra cửa.

Sập cửa, thanh âm có chút nặng nề, Kiều Phi ngừng tay lại một chút, nhìn thấy bộ dáng ván cửa rung động, anh thở dài một hơi. Như thế nào có thể nhìn không ra Sở Kha tức giận, mười năm qua, anh chưa từng chống đối Sở Kha lần nào, lần này khẳng định sẽ làm Sở Kha trong lòng không thoải mái. Cho dù không có thương anh, nhưng Sở Kha vẫn quen thuộc với việc anh luôn chăm sóc cho y.

Nhưng là hiện tại không cần nữa... nuông chiều Sở Kha, Kiều Phi cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý, một ngày nào đó anh sẽ phải rời đi. Anh chỉ hy vọng Sở Kha sẽ sớm quen thuộc với cuộc sống không có anh chăm sóc hằng ngày.

Đột nhiên không còn hứng thú ăn uống nữa, anh đem phần cơm chiên còn lại vứt vào thùng rác, lại đem mặt đất thu thập sạch sẽ, lấy cái chìa khóa Sở Kha ném cho anh, rồi khỏi nhà.

Anh quay về căn nhà gỗ bên hồ, nơi đây có chứa giấc mơ của anh, anh ngồi vào bàn vẽ. Khi ở đây, anh mới chân chính là anh, cho nên anh sẽ không bao giờ từ bỏ một lần nữa.

Mãi mê đắm chìm, thời gian liền bay qua rất nhanh. Bất tri bất giác sắc trời đã muốn tối, thẳng đến khi Lý Mặc Nhiên gõ cửa, Kiều Phi dính đầy vệt màu mới từ trong thế giới của mình hồi phục lại tinh thần.

“Tôi biết cậu nhất định ở trong này.” Lý Mặc Nhiên cười đi đến.

Anh chế nhạo nói: “Tôi nói rồi, sẽ không bao giờ bỏ vẽ tranh lần nữa.”

Lý Mặc Nhiên nhìn bức tranh sơn dầu vẽ bãi cỏ lau tắm tắt khen: “Rất không sai, tuy rằng bút pháp còn có chút mới lạ, nhưng dải cỏ lau dập dềnh theo gió này nhìn rất giống thật.”

“Đừng có khen, Trong lòng tôi biết rõ, trình độ của tôi bây giờ và hồi mới rời hội họa còn kém xa, còn so với mấy bức trong phòng triển lãm thì khỏi với tới.” Kiều Phi dùng một tấm vải đen đem tác phẩm còn chưa vẽ xong trùm lại, “Con đường phía trước còn thực xa xôi.”

“Tại nhìn thấy xa thôi, tin tưởng tôi đi, kỳ thật mục tiêu ngay ở phía trước, chỉ cần hiểu ra, tùy thời đều có thể thấy nó.” Lý Mặc Nhiên vỗ vỗ động viên Kiều Phi, “Nhanh đi trở lại đường ngay, tôi mang cậu đi ăn cơm.”

Thời điểm trở về, đã là gần 12h đêm, Kiều Phi ợn lên một chút rượu, đi đường đều có điểm loạn choạng. Nhưng thần trí cũng chưa đến nỗi không rõ ràng, vì thế kiên định địa từ chối đề nghị đưa về của Lý Mặc Nhiên, một mình hứng gió đêm, chậm rãi đi trên đường.

Sắp đến mùa hè, gió đêm cũng lộ ra hơi thở nóng hổi, làm cho Kiều cũng có chút nóng bức. Thật vất vả mới về tới căn nhà đã ở mười năm, anh lấy ra cái chìa khóa, tay lại hơi hơi phát run, mãi vẫn không tra vào ổ được, ước chừng phải chọt tới chọt lui khoảng năm phút, thì mới mở được cửa.

Trong phòng một mảnh tối đen, làm cho Kiều Phi có chút nghi hoặc, Sở Kha còn chưa có trở về sao?

Vỗ vỗ hai gò má nóng rần, Kiều Phi dùng nước lạnh vọt một chút, liền có cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái. Ngửi ngửi trên người có chút mùi rượu, còn có chút nồng, Sở Kha sẽ không thích, anh thừa dịp y còn chưa có trở về, nhanh chạy đi tắm.

Quần áo thay đổi Kiều Phi mang đến còn đặt ở một góc phòng khách, thời điểm ra khỏi nhà hơi vội nên chưa kịp cất vào phòng ngủ, anh thuận tay lôi ra bộ đồ ngủ, đi vào nhà tắm.

Đáng tiếc chính là, Kiều Phi vẫn không có phát hiện, một góc cửa phòng ngủ vẫn đang mở. Trong bóng đêm, Sở Kha đứng ở cạnh cửa, nhìn chăm chăm vào anh, ánh mắt thâm trầm tựa như bóng đêm đen tuyền, hàn ý nhắm thẳng vào người bên ngoài kia.

Một mỗi tử phòng tắm bước ra, vừa đi anh vừa ngáp, tắm rửa chẳng những không làm cho anh thanh tỉnh một chút, ngược lại càng làm tăng tốc độ cồn chảy trong máu, làm ý thức của anh trở nên mơ hồ.

Đi vào phòng ngủ, đang ở trên tường sờ soạng chốt mở, thành linh bị người bắt lấy cánh tay.

“A, ai?”

Kiều Phi hoảng sợ, rượu cũng tỉnh vài phần, phản ứng ước chừng chậm nửa nhịp, mới bắt đầu giãy dụa.

Người nọ chỉ dùng một chút lực, thế nhưng đã kéo được anh vào trong lòng ngực, tay kia thì đặt ở cổ anh, khí lực rất lớn, làm cho anh rốt cuộc không phát ra được âm thanh nào, cứ như vậy nửa kéo nửa tha anh vào phòng..

Sở Kha?

Hơi thở quen thuộc làm cho Kiều Phi an tĩnh lại, không hề giãy dụa, tùy ý Sở Kha đưa anh tha tiến vào, ném tới trên giường.

“Sở Kha, cậu ở nhà sao không bật đèn?” Kiều Phi ngồi dậy, vốn đã mệt rã rời, giờ bị Sở Kha ném như vậy, đầu óc bắt đầu có chút choáng váng.

“Người đã đi đâu?” thanh âm lạnh lùng của Sở Kha vang lên trong bóng đêm.

“Có tất yếu phải báo cáo cho cậu không?” Kiều Phi nhu nhu cái trán, có chút tự giễu, “Năm đó tôi cũng không có hỏi qua hành tung của cậu mà.”

Đúng vậy, anh chưa bao giờ hỏi Sở Kha đã đi đâu làm gì, không phải không muốn hỏi, mà biết chắc chắn Sở Kha sẽ không trả lời. Chỉ cần Sở Kha còn chịu trở về nhà, anh liền cảm thấy mỹ mãn. Lại nói tiếp, năm đó anh kỳ thật không cần gì nhiều, tuyệt không nhiều, chỉ cần Sở Kha thương anh mà thôi.

Sở Kha chậm chạp không có đáp lại, Kiều Phi híp mắt cố gắng muốn từ trong bóng đêm thấy rõ vẻ mặt của y, nhưng vô ích. Anh thật sự say rất lợi hại, cũng lười hỏi y hiện tại vì cái gì phát điên. Anh tự nhút mình kéo một góc chăn ra, ở một nửa bên giường nằm xuống ngủ.

Mới vừa nằm xuống, bên cạnh đột nhiên cảm thấy trùng xuống, hóa ra Sở Kha cũng leo lên giường.

Kiều Phi trở mình, đưa lưng về phía hắn, nhẹ nhàng mà thở dài một hơi, chậm rãi nhắm mắt lại. Đồng sàng dị mộng, Anh cùng Sở Kha, đã có ba năm chưa từng chạm vào nhau, cả hai đều không bị vấn đề gì về sinh lý, chỉ là Sở Kha không muốn cho anh làm mà thôi, đây cũng là một trong những nguyên nhân cuối cùng làm anh hết hy vọng với Sở Kha.

Cũng không biết Sở Kha vì cái gì nhất định phải đem anh bắt trở về, nằm chung một giường mà cái gì cũng không làm, có ý nghĩa gì chứ? Sở Kha có nhiều tình nhân như vậy, tùy tiện tìm một người cùng chia sẻ, không phải cũng có tính thú lắm sao?

Đang suy nghĩ, trên người đột nhiên bị đè nặng, Sở Kha thể nhưng lại nằm đè lên người anh. Kiều Phi kinh ngạc mở mắt ra, đang muốn nói cái gì, thì đột nhiên Sở Kha kéo mạnh hai tay của anh lên, dùng dây lưng đưa tay anh trôi ngược vào đầu giường.

“Sở, sở, Sở Kha, cậu muốn làm gì?”

Kỳ thật Kiều Phi không phải không biết Sở Kha muốn làm cái gì, chỉ là anh không thể tin được, một ngày nào đó Sở Kha cũng sẽ có đối anh sinh ra tính thú.

“Trả thù.....” thanh âm lạnh lùng của Sở Kha phun ra, “Còn nhớ rõ người năm đó là như thế nào nhục nhã ta không?”

Nhục nhã?

Kiều Phi giật mình, lối suy nghĩ trệ độn của anh hoàn toàn không thể lý giải ý tứ những gì Sở Kha đang nói. Anh khi nào nhục nhã Sở Kha? Năm đó anh vừa gặp đã yêu nam nhân này, hận không thể móc tim ra cho y để chứng minh, hận không thể đem tất cả hết thấy đều dâng hiến cho y. Anh đem Sở Kha và thần mặt trời giống nhau, cho dù là ở thời điểm kích tình, cũng mang theo tâm tình ngưỡng mộ mà đối đãi.

“Ta không phải loại thấy tiền là nâng mông lên hầu hạ người giống như.....” Sở Kha một ngụm cắn vào xương quai xanh của Kiều Phi, lạnh lùng phun ra hai chữ mơ hồ, “Nam kĩ!”

Không biết có phải hay không cần đến chảy máu, Anh cảm thấy giờ phút này tâm đã đau đến triệt để, mở miệng ra muốn biện giải, lại không thể phát ra âm thanh gì. Nguyên lai..... Nguyên lai ở trong mắt Sở Kha, hình ảnh của mình lại là như vậy. Sở Kha không hề nhìn đến tình yêu của anh, không nhìn đến cố gắng của anh, cũng không nhìn đến sự quý trọng của anh.

Sở Kha chỉ nhìn thấy sự nhục nhã.

Như vậy kiêu ngạo cùng tự tôn của Sở Kha, là vì cổ phần công ty nên mười năm qua mới cố nén nhục nhã, cho nên hôm nay y muốn dùng thủ đoạn giống như vậy để trả thù.

Trong nháy mắt, Kiều Phi rốt cục hiểu được tâm tư của Sở Kha, y không phải đối anh có tính thú, mà chính là trả thù. Đây là một thủ đoạn khác ngoài việc ép anh làm người hầu cho y.

Từng bước, từng bước đều sai, hóa ra ngay từ đầu, chính mình đã sai lầm rồi, anh không nên dùng thủ đoạn như vậy bức ép Sở Kha ở một chỗ cùng mình. Bởi vì bắt đầu đã là sai, cho nên vô luận mười năm qua anh có làm việc gì cho Sở Kha, có yêu Sở Kha bao nhiêu đi chăng nữa, y cũng sẽ không thương anh.

Trong lòng của Sở Kha, chỉ nhớ có nhục nhã.

Thế nhưng, đây mới chính là Sở Kha, Một kẻ kiêu ngạo và tự tôn như Sở Kha, thế nào lại không trả thù nỗi ô nhục lớn nhường này. Năm đó có người nổi lòng tham bán cổ phần công ty y cho phía đối tác, liền sau đó cũng bị Sở Kha bức đến phá sản.

Khi nào Sở Kha cảm thấy trả thù đã đủ, cũng sẽ buông tay đi. Kiều Phi cười khổ một tiếng, may mắn, Sở Kha không phải kẻ thích đuổi tận giết tuyệt, nếu không chính mình đại khái ngoài lấy tử tạ tội ra, chắc cũng không còn đường khác để đi.

Nghĩ đến đây, Kiều Phi nhẹ nhàng mà hít một hơi, thấp giọng nói: “Sở Kha, cậu thật là một chút mệt cũng không có a.....”

Không biết Sở Kha có phải hay không nghe ra trong lời nói của anh có chút trào phúng, liền vươn tay tại ngay nhũ tiêm của Kiều Phi nheo mạnh một cái, làm anh đau đến hấp khí, vậy mà trong cổ họng lại ha ha nở nụ cười.

“Sở Kha, cậu cứ thô bạo một chút, không có vấn đề gì.....”

Như vậy anh sẽ càng nhớ rõ năm đó chính mình ôn nhu đối đãi Sở Kha như thế nào, anh sợ Sở Kha không quen, làm tiền diễn đến gần một giờ đồng hồ, mới tiến vào thân thể của y. Cái thời điểm kia, anh nghĩ linh hồn của chính mình đều cùng Sở Kha kết hợp cùng một chỗ, dương linh cùng dục đồng thời đạt tới cao trào, cảm giác thư sướng cùng thống khoái đó, làm anh cảm thấy dù chết đi ngay tức khắc cũng đáng.

Sở Kha đột nhiên mắng một câu, Kiều Phi không có nghe rõ ràng, nhưng anh cảm giác được, dục vọng của Sở Kha đột nhiên đỉnh vào đầu mình, rung động cực nóng, hấp dẫn tất cả lực chú ý của anh.

Anh cười lên, cười đến cơ hồ toàn thân đều ở run lên. Xem đi, Sở Kha đối anh quả là có dục vọng, thân thể vĩnh viễn đều rất thành thực, không phải sao?

“Không cho phép.”

Không biết có phải hay không ảo giác, Kiều Phi thế nhưng nghe trong lời nói Sở Kha mang theo vài phần xấu hổ. Sở Kha cũng sẽ xấu hổ sao? Nam nhân này chẳng phải là người không bao giờ thay đổi sắc mặt, vô luận gặp phải tình huống gì sao.

Sở Kha đưa tay, ở trên người anh nặng nề vuốt ve vài cái, đầu ngón tay xẹt qua bụng của anh, làm thân thể Kiều Phi bắt đầu cảm thấy khô nóng. Đột nhiên Sở Kha nâng hai chân anh lên cao, còn ở mông anh vỗ mạnh vài cái, hẳn là rất đau đi, chính là Kiều Phi lại càng hưng phấn, ngay cả hạ thân đều bắt đầu có phản ứng.

Đây là lần đầu tiên Sở Kha chủ động với anh, cho dù động tác có thô bạo. Trước kia anh mong cũng không có, hiện tại không cần mong lại chiếm được. Thực buồn cười phải không, buồn cười hơn chính là anh lại hưng phấn. Kiều Phi thậm chí bắt đầu hoài nghi chính mình có phải hay không thích bị thi ngược. Chỉ cần là Sở Kha đụng chạm, mặc kệ ôn nhu hay thô bạo, anh vẫn sẽ có phản ứng. Nếu là cái sau, anh thật thương cảm cho chính bản thân mình, còn nếu là cái trước thì cũng không tốt hơn bao nhiêu.

“Ta nói, không được cười.”

Sở Kha gầm nhẹ một tiếng, đụng đến tiểu huyết ấn dấu dưới song mông, hai cái ngón tay liền mạnh mẽ đi vào.

Kiều Phi ngừng cười, một cảm giác đau đớn dâng lên làm anh muốn cười cũng không thể. Quá đáng, cho dù có thô bạo thế nào, ít nhất cũng nên có một chút bồi trơn hãy đi vào chứ. Nơi này của anh, từ trước đến nay vẫn chưa có ai chạm qua a.

Anh nghĩ muốn kháng nghị, chính là Sở Kha lại giống như chờ không kịp, ngón tay trều tổng càng nhanh, mỗi một lần động đều làm Kiều Phi đau đến nhú mảy, âm thanh kháng nghị bị bế ở cổ họng ra thoát không được.

Lại động vài cái, cảm giác tựa hồ đã nói lỏng một chút, Sở Kha rút ngón tay ra, cầm lấy dục vọng chính mình, nhất eo một cái, đỉnh đi vào.

Hỗn đản..... A.....

Kiều Phi đau đến sắp chết, hai tay bị cột vào đầu giường vô thức giãy giụa, dục vọng vừa mới ngấn đầu một nửa liền nhuyển xuống. Đổ máu, nhất định đổ máu, Sở Kha, cậu là thằng ngốc, không biết làm mà cũng đòi làm. Để cho tôi ‘làm’ sẽ làm cậu cảm thấy thấy thẹn lắm sao?

Chính là đau quá, nhưng anh không nghĩ sẽ phát ra âm thanh, cho dù thân thể có bị xé rách thì thế nào, nếu so với nội tâm lại còn đau hơn nhiều. Nếu đây là điều cậu muốn nhục nhã tôi thì cái này vẫn còn chưa đủ..... Không đủ..... Kiều Phi tôi đối với cậu thật yếu ớt, nhưng cũng có thể đối cậu thật kiêu ngạo, sẽ không vì chút đau đớn cùng nhục nhã này mà chịu không nổi.

Sở Kha lúc này cũng phát hiện có chút không đúng. Rất khô khốc, thật quá chặt, làm y không thể động được. Y miễn cưỡng lại đưa vào vài phân, liền cảm giác được có một cổ chất lỏng chậm rãi chảy ra, một chút một chút làm dịu đi cái khô khốc ban đầu, tựa hồ đã có thể trừu động.

Nhưng kia là chất lỏng gì?

Ngay tại thời điểm y muốn dừng lại kiểm tra, thì Kiều Phi lại mở miệng, mang theo ý tứ đậm mùi trào phúng.

“Cậu lùi bước? A..... Sở Kha, còn chưa đủ..... Không đủ.....”

“Kiều Phi, người chính là..... Tìm khổ!”

Sở Kha nổi giận, Kiều Phi nói một câu này, giống như đưa y về lại thời điểm mười năm trước lần đầu tiên bọn họ lên giường. Kể từ lần đó, Sở Kha vẫn luôn muốn giáo huấn Kiều Phi một lần, nam nhân này rốt cuộc đem y trở thành cái gì?

Là tiểu bạch kiểm chỉ cần ngoắc ngoắc ngón tay là ngoan ngoãn lên giường hầu hạ anh ta?

Đúng vậy, Sở Kha đã luôn nghĩ sẽ đem Kiều Phi đặt ở dưới thân, hơn nữa là ở thế không thể chống cự, y phải bắt Kiều Phi bồi thường sỉ nhục năm đó anh gây ra cho y, phải bắt Kiều Phi run rẩy cầu xin tha thứ, phải bắt Kiều Phi ngoan ngoãn nói ra lời nhận thua, phải để anh khóc rống về sai lầm mà năm đó anh gây ra.

Thế nhưng Kiều Phi lại cười thật trào phúng vào mặt y, còn nói một câu “Cậu lùi bước”.

Y đỉnh khởi thắt lưng, đem dục vọng còn trong thân thể Kiều Phi rút ra một chút, sau đó lại dùng lực ấn mạnh vào, rút ra, rút rồi ấn, kịch liệt ma sát sinh làm cho Sở Kha thích đến cơ hồ muốn bắn.

Kiều Phi, người con mẹ nó chờ khóc đi.

Kiều Phi đương nhiên không khóc, Sở Kha có kiêu ngạo của y, anh đồng dạng cũng có kiêu ngạo của mình. Ít nhất, lúc sau đó anh thà cắn nát miệng mình, cũng quyết không hề mở miệng xin tha.

Sở Kha, cậu nếu có bản lĩnh thì hôm nay liền giết chết tôi đi, nếu không, từ ngày này về sau, tôi cũng sẽ không cho cậu được sống thoải mái. Cắn răng chịu đựng thống khổ thân thể cơ hồ bị xé rách, Kiều Phi trong lòng sinh ra một tia oán giận, anh nghĩ muốn đem những lời này rống vào mặt Sở Kha, chính là lại không dám nhả ra, sợ rằng khi buông ra lại là những lời cầu xin tha thứ.

Sai lầm, từ đầu đã là sai lầm, anh đã ý thức được mình làm sai, anh đã muốn buông tay, Tại sao lúc này đây, người không buông tay lại là Sở Kha. Kiều Phi nhịn không được hận, vì cái gì, vì cái gì Sở Kha lại nhớ thật kỹ những nhục nhã mà mình gây cho y, nhưng hoàn toàn quên mất những thứ tốt đẹp mà anh đã làm.

Sở Kha, cậu có biết hay không, hành động hôm nay của cậu, đã khơi dậy sự không cam lòng mà tôi đã cố gắng áp chế.

Nước mắt Kiều Phi, rốt cuộc không nhịn được nữa cứ vậy chảy ra.

Sở Kha, cậu thật quá đáng.

Tôi hận cậu.

Thời điểm tỉnh lại đã là trong bệnh viện, Kiều Phi nhìn thấy đỉnh đầu một mảnh màu trắng, qua thật lâu mới có phản ứng.

Anh bị thương nghiêm trọng vậy sao?

Tuy rằng Kiều Phi không nghĩ chính mình lại yếu ớt như vậy, nhưng đồng phục bệnh nhân đang mặt trên người, không tin cũng không được. Anh nhìn trái nhìn phải, trong phòng chỉ có một bệnh nhân là anh.

Kiều Phi không khỏi nhẹ nhàng thở dài nhẹ nhõm một hơi, như vậy thương thế..... Chắc chắn là đã bị người khác khám qua rồi, thật ngượng a.

Cửa sổ rất lớn, ánh mặt trời xuyên thấu qua thủy tinh chiếu thẳng vào, có chút chói mắt. Kiều Phi nâng tay che che mắt, định xuống giường kéo lại bức màn, lại phát hiện thân thể không thể cử động, còn có cảm giác đau đớn.

Quên đi, vẫn là trực tiếp nhắm mắt lại được rồi.

Này một nhắm mắt, bất tri bất giác liền ngủ, thời điểm tỉnh lại lần nữa thì trời cũng đã tối. Không gian bên ngoài tối om, cũng không biết là ai đem bức màn kéo xuống, chặn ánh đèn đường bên ngoài làm cho không gian bên trong phát ra một chút ánh sáng nhu hòa.

Kiều Phi kéo kéo khoe miệng, là ai kéo màn, thời điểm nên kéo thì không kéo, thời điểm không nên kéo thì lại kéo, anh hiện tại đang rất muốn ngắm nhìn bầu trời đêm.

Ngày hôm sau, lúc Sở Kha đến đây, Kiều Phi đang được nữ y tá xinh đẹp dìu từ toilet đi ra. Nhìn thấy y tá anh giật mình, rồi lại quay mặt đi như không nhìn thấy, lại bắt gặp ánh mắt tò mò của nữ y tá xinh đẹp. Nàng ở trên người của anh và Sở Kha quét tới quét lui, Kiều Phi bị nhìn đến vô cùng xấu hổ, đành phải miễn cưỡng đối Sở Kha cười, cố ý dùng khẩu khí thực xa lạ nói: “Xin chào, cảm ơn cậu đã tới thăm tôi.”

Y tá xinh đẹp có chút thất vọng thu hồi ánh mắt, hiển nhiên nàng vừa nghĩ nam nhân mới bước vào này chính là hung thủ làm bị thương Kiều Phi, trên thực tế nàng cũng không có đoán sai, chẳng qua ngữ khí của Kiều Phi đã làm nàng tưởng mình lầm. Nếu đây thật là hung thủ, anh sẽ không bình thản như vậy đúng không.

Sở Kha không nói một tiếng ngồi xuống, nam nhân này trời sinh đã có một loại khí chất làm cho người ta không dám đến gần, giống như nữ y tá kia vậy, sau khi giúp Kiều Phi lên giường đắp chăn, liền vội vàng đi ra ngoài, thậm chí không dám liếc mắt nhìn Sở Kha một lần. Mặc kệ nói như thế nào, bộ dáng Sở Kha cũng thật rất xinh đẹp, có thể làm cho nam nữ đều phải ghen tỵ. Đáng tiếc, cũng làm cho người khác không dám thân cận.

Nữ y tá xinh đẹp vừa đi, Kiều Phi cũng không cần trưng ra bộ mặt hòa nhã nữa, anh nhìn Sở Kha vài lần, muốn nói cái gì, lại bị ai phát hiện, anh cùng Sở Kha trong lúc này, tựa hồ còn có cái gì đầu để nói. Trả thù của Sở Kha, anh thừa nhận rồi, như vậy cũng tính là đã trả hết món nợ nhục nhã năm xưa, sau đó hai người sau này sẽ không bao giờ ... có nửa điểm tốt đẹp gì để nhớ lại.

Nghĩ đến đây, tia oán hận mà Kiều Phi dành cho Sở Kha cũng tan mất, anh tuy rằng hận Sở Kha không có nửa điểm lưu tình làm anh phải nhập viện. Nhưng khi tưởng tượng đến từ nay về sau, hai người sẽ không còn quan hệ gì, ngay cả một cảm giác tốt đẹp về nhau cũng không có, anh liền suy sụp.

Có yêu mới có hận, không có yêu, hận còn có ý nghĩa gì nữa đâu?

“Sở Kha, chúng ta hảo tự hảo tán, được không?” Kiều Phi rốt cục mở miệng, Anh biết, nếu anh không nói lời nào, Sở Kha ngồi ở chỗ này, cũng sẽ không chủ động mở miệng nói với anh một chữ.

Trên thực tế, việc y đến bệnh viện thăm anh, cũng đã vượt ngoài ý muốn của Kiều Phi rồi. Có lẽ, ở trong lòng Sở Kha, cũng có chút ít hối hận đi.

“Không có khả năng.” Sở Kha lạnh lùng nhìn anh.

Kiều Phi sợ hãi chấn kinh, này trong nháy mắt, anh cảm thấy mình giống như là con mồi bị sói nhìn trúng, không còn chỗ trốn.

Sở Kha đứng lên, đến gần bên giường, cúi người xuống, dùng âm điệu cường thế chậm rãi nói: “Kiều Phi, người sớm nên nghĩ sẽ có một ngày như vậy. Ta không phải người mà Kiều đại thiếu gia khi có hứng thú liền gọi đến, ngoạn chán thì đuổi đi, người buông tay, nhưng ta không thể.”

Kiều Phi hít vào một hơi, cảm thấy được chính mình sắp bị Sở Kha áp bách đến hít thở không thông mà chết. Thân thể anh giống như vừa bị rơi vào hồ nước đá, muốn động cũng không có thể động.

Sở Kha lạnh lùng nhìn anh trong chốc lát, sau đó xoay người bỏ đi.

“Sở Kha.....” Kiều Phi gọi y, dùng hết khí lực toàn thân cử động thân thể, “Chúng ta dừng ở đây đi, cổ phần công ty Thiện Nghiệp, tôi không cần, tôi trở về, nguyên bản chính là muốn cho cậu phát tiết một chút, đây là tôi nợ cậu, hiện tại đã thanh toán xong. Cậu hiểu chưa? Tôi đã không còn nợ cậu cái gì nữa rồi.”

Sở Kha cầm nắm cửa định mở sau lại buông ra, y không có quay đầu lại, chính là trầm mặc một lát, sau đó đột nhiên cười lạnh một tiếng: “Thời điểm ta nói người không còn nợ, người mới không còn nợ. Kiều Phi, người vĩnh viễn đều thiếu của ta.”

Nói xong, hắn dùng lực mở cửa, rồi đi ra ngoài.

Kiều Phi thân thể run lên, sau đó mềm oặt ngã vào trên giường, không còn có nửa điểm khí lực.

Lý Mặc Nhiên sáng sớm liền nhận được điện thoại của Kiều Phi báo đang ở trong bệnh viện, hắn lắp bắp kinh hãi.

‘ Mặc Nhiên, tôi phải nghỉ vài ngày. ’ Kiều Phi ở trong điện thoại nhẹ giọng nói.

“Làm sao vậy?” thời điểm Lý Mặc Nhiên hỏi như vậy, hắn còn không có ý thức được Kiều Phi là đang ở trong bệnh viện gọi cho hắn.

‘ bị một chút tiểu thương. ’

Kiều Phi cố gắng làm cho ngữ khí thoải mái một chút, nhưng Lý Mặc Nhiên vẫn nghe ra một chút khác thường.

“Là Sở Kha?”

Kiều Phi không có trả lời, bảo trì trầm mặc.

“Phòng mấy? Tôi đến thăm cậu.”

‘ không cần, Mặc Nhiên, đừng đến..... ’ tựa hồ là không cần thận trọng phải chỗ bị thương, Kiều Phi cúi đầu thở hổn hển một chút, ‘ Tôi không nghĩ sẽ khó khăn, cho tôi thời gian vài ngày..... ’

“Được rồi, chúc cậu sớm ngày bình phục.”

Lý Mặc Nhiên treo điện thoại, ngồi ở phòng triển lãm hút liền năm điếu thuốc, sau đó hắn nắm lấy chìa khóa xe, chạy ra khỏi phòng triển lãm.

Ngay khi chạy đến bệnh viện, chính là lúc Sở Kha từ bên trong đi ra, Lý Mặc Nhiên bóp bóp nắm tay. Bước đến, không nói hai lời, liền đánh thẳng một quyền vào gương mặt đến nữ nhân cũng phải ganh tỵ kia.

Sở Kha ngã về phía sau, đụng vào một vị bác sĩ cũng vừa đi ra, Bác sĩ kia kêu lên một tiếng ngã xuống đất, tỉnh cờ lại làm miếng đệm đỡ cho Sở Kha.

Không đợi Sở Kha đứng lên, Lý Mặc Nhiên chạy lại, đem Sở Kha còn đang nằm trên người ông bác sĩ kia, tả một quyền, hữu một quyền, đánh hết trên người Sở Kha. (tội ông bác sĩ, người ta có làm cái gì mấy cha đâu).Hắn nghĩ hắn hắn là điên rồi, từ nhỏ đến lớn, hắn chưa bao giờ đánh nhau với ai. Chính là hôm nay hắn giống như vừa ăn phải thuốc nổ, không đem Sở Kha đánh chết, hắn sẽ không chịu rời đi.

Sở Kha trúng cú đầu tiên có chút mông lung, sau đó ngã xuống trúng thêm mấy quyền mới thấy đó là Lý Mặc Nhiên. Y xiết chặt nắm tay nghĩ muốn phản kích, nhưng rồi lại dừng lại, chỉ dùng hai tay bảo vệ mấy chỗ yếu hại, sau đó mới lạnh lùng trừng mắt nhìn Lý Mặc Nhiên, vừa không trốn, cũng không quát. Ngược lại bất hạnh nhất vẫn là người bị y đặt ở dưới thân, vị bác sĩ làm đệm đỡ cho y, muốn chạy mà chạy không được, muốn rút mà rút không ra, bị ép tới oa oa kêu cứu mạng.

Rất nhanh có mấy bảo an chạy tới, đem Lý Mặc Nhiên kéo ra.

Lý Mặc Nhiên phũ phũ quần áo, khôi phục lại bộ dáng nhả nhặn, chính là khi nhìn xuống tay mình, đã thấy nó đỏ ửng, còn có mấy miếng da bị rách. Nhìn lại mặt Sở Kha, trên mặt xanh xanh tím tím, so với một bức bức tranh còn hơn vài phần màu sắc.

“Tiên sinh, muốn hay không báo cảnh sát?” Một bảo an hỏi.

Sở Kha sờ sờ vết bầm nơi khoe miệng, đau đến rít một hơi, lạnh lùng trừng mắt nhìn Lý Mặc Nhiên vài lần, mới đối bảo an nói: “không cần, cảm ơn.”

“Tôi phải báo cảnh sát!” Vị bác sĩ không may mắn la lên một tiếng.

Sở Kha chẳng thèm liếc hắn một cái, đi đến trước mặt Lý Mặc Nhiên, Lý Mặc Nhiên cũng hướng y nâng nâng cằm. Tuy rằng từ này giờ hai người chưa có nói với nhau câu nào, nhưng không khí lúc này, quả thực nóng đến mức một khắc nữa có thể sẽ bùng nổ.

Tại thời điểm không ngờ nhất, Sở Kha lại một quyền đánh vào bụng Lý Mặc Nhiên. Trong phút chốc sắc mặt Lý Mặc Nhiên trắng bệch, kinh ngạc nhìn Sở Kha, sau đó ôm bụng té trên mặt đất, tạm thời không thể đứng dậy.

“Đây là ta trả lại cho người.”

Sở Kha nhéo nhéo nắm tay, quay đầu rời đi.

Hay, đánh mạnh lắm. Vị bác sĩ không may mắn mở to mắt, rốt cuộc quên luôn cả việc phải báo cảnh sát.

4. Chương 4

Thời điểm Sở Kha mang gương mặt xanh xanh tím tím bước vào công ty, cả công ty liền chấn động, tin tức từ tầng mười tám truyền đến tầng sáu, tốc độ quả thực so với tia chớp còn nhanh, thậm chí Sở Kha mông ngồ vào ghế còn chưa ấm chỗ thì trên dưới toàn công ty đã biết cái tin tức thể kỷ này.

“Cô biết không? Sở tổng đánh nhau.....”

“Nghe nói không phải, là Sở tổng của chúng ta bị người ta đánh.....”

“Uy uy uy, tin tức lớn, tổng tài xinh đẹp chúng ta bị người ta bắt gian ngay tại giường, bị đánh tới tở.....”

“Nói vậy, rõ ràng là do Sở tổng bắt cá hai tay, xem đi, giờ bị quả báo.....”

Mấy bà cô ở trong góc khe khẽ nói nhỏ: “Nói xem Sở tổng rốt cuộc là cùng nam nhân thông dâm hay là cùng nữ nhân thông dâm?”

Ba mươi phút sau, Phương Thủ Thành ló đầu vào cửa văn phòng của Sở Kha, nhìn thấy gương mặt Sở Kha so với tranh còn nhiều màu hơn thì cực kỳ phấn khích, hần không khỏi huýt sáo một tiếng.

“Cút.” Sở Kha cũng không ngẩng đầu lên, một cây bút máy nhắm ngay đầu Phương Thủ Thành ném tới.

Phương Thủ Thành co rụt đầu, bay nhanh nấp sau cánh cửa, đem tay thò qua, nhặt lên bút máy, cười hì hì cho qua chuyện.

“Yêu, mỹ nhân, đây là có chuyện gì?”

Sở Kha trừng mắt nhìn hần liếc mắt một cái, âm thanh lạnh lùng nói: “Tôi không có mời cậu vào.”

“Tôi là quan tâm cậu thôi mà, mỹ nhân, sự lãnh đạm của cậu làm tổn thương tình cảm tha thiết của tôi đó nha.” Phương Thủ Thành bày ra bộ dáng rất vô lại, ngồi đối diện Sở Kha, đem ghế dựa xoay tới xoay lui, “Ai mà ác quá dạ, đem gương mặt xinh đẹp của cậu đánh đến mẹ cũng nhìn không ra.”

“Đừng có nói thừa, không có việc gì thì mời cậu ra ngoài cho, nếu không tôi khấu trừ tiền thưởng.”

Phương Thủ Thành giơ hai tay lên nhận thua “Được được được, tại tôi nhiều chuyện. Nhưng đừng nói tôi không nhắc nhở cậu, trước khi về nhà thì ghé qua bệnh viện bằng bó trước đi, nếu không về nhà để Kiều Phi thấy được, anh ta sẽ đau lòng chết mất.”

Nói xong, đi tới cửa, hần lại đột nhiên nói một câu: “Uy, mỹ nhân, cậu bị thương như vậy chắc không phải do Kiều Phi đánh chứ, ai da da, tôi nghĩ mình nên đến bệnh viện để xem Kiều Phi ra sao nha.....”

Ngữ khí rõ ràng hết sức châm chọc.

“Cút.”

Lần này bay tới là một tách cà phê.

Phương Thủ Thành nhanh chóng cúi đầu, chuẩn xác né được cái tách, sau đó vỗ vỗ mông chạy đi thật xa. Một bên chạy còn một bên suy nghĩ, chẳng lẽ thật sự là Kiều Phi đánh? Không thể nào, Sở Kha chính là luyện quyền anh, có chấp cho Kiều Phi thêm bốn cánh tay anh ta cũng sẽ đánh không lại Sở Kha, càng

đừng nói là đem Sở Kha đánh thành như vậy, Kiều Phi thật có thể xuống tay được? Đánh vào mặt của Sở Kha không nường tay, không đau lòng sao?

“Phương luật sư..... Phương luật sư.....” Thư ký đuổi tới, lén lút đưa cho Phương Thủ Thành một tờ giấy có ghi địa chỉ.

“Đây là cái gì?” Phương Thủ Thành nhìn thoáng qua, là địa chỉ của một bệnh viện.

Thư ký ghé vào tai hắn nhỏ giọng nói: “Lúc trước Sở tổng bảo em tìm địa chỉ bệnh viện cho y, lúc này em mới gọi tới đó hỏi thăm, thì ra người nằm bệnh viện tên là Kiều Phi.”

Thực rõ ràng, Sở Kha nhờ vả thư ký, là vì nàng hoàn toàn không biết chút gì về chuyện của Sở Kha và Kiều Phi bọn họ.

Thật sự là Kiều Phi?

Phương Thủ Thành trợn mắt há hốc mồm, này..... Chẳng lẽ sự tình rất nghiêm trọng, đến nỗi Kiều Phi xưa nay luôn nhất nhất nghe theo lời Sở Kha, lại có thể cùng Sở Kha đánh nhau?

Xin xỏ địa chỉ từ thư ký xong, Phương Thủ Thành lại huyết sáo một cái, đối thư ký nói: “Anh đi xem một chút, lát về sẽ có quà cho em.”

Ánh mắt thư ký sáng lên, còn cho Phương Thủ Thành một cái hôn gió.

Lúc Phương Thủ Thành đến bệnh viện, Kiều Phi vừa mới được tiêm thuốc xong, đang nghỉ ngơi. Nhìn thấy Phương Thủ Thành đến, anh ngẩn ra, nghĩ muốn khởi động thân thể, lại có điểm lực bất tòng tâm.

“Đừng đứng lên đừng đứng lên, tôi chỉ đến thăm anh thôi.” Phương Thủ Thành đi vòng quanh giường bệnh hai vòng, miệng tám tắc ra tiếng, “Anh cùng Sở Kha thật sự đánh nhau? Thiên a, Kiều Phi, tôi thực sùng bái anh. Anh cư nhiên dám cùng y đánh nhau, còn đem y đánh cho mặt mày xanh tím. Tôi cam đoan, lúc này mẹ y có đứng trước mặt y, cũng không nhận ra được y. Tuy rằng người phải nhập viện lại là anh, nhưng anh đã làm tôi thấy rất khâm phục. Kiều Phi, một ngày nào đó anh thật sự cắt đứt tình cảm với y, thì hãy ghi tên tôi vào danh sách chờ đầu tiên nha.”

“.....” Kiều Phi trợn tròn mắt, hoàn toàn mê mang nhìn Phương Thủ Thành.

“Uy uy uy, đừng nhìn tôi như vậy, không cần thận làm tôi yêu anh à.” Phương Thủ Thành hé ra khuôn mặt tươi cười, nhìn qua nhìn lại, sau đó lật chăn Kiều Phi lên, “Để làm tôi thương anh, hãy cho tôi thấy dấu vết anh dũng.....”

Kiều Phi cả kinh, vội vàng nói: “Đừng.....”

Anh định gạt tay Phương Thủ Thành ra, ai biết ngược lại làm động đến chỗ bị thương, liền rên lên một tiếng.

“Phương Thủ Thành, cậu đi ra ngoài cho tôi.”

Sốt ruột, Kiều Phi cũng không thềm nói lời khách sáo nữa. Trên thực tế anh cùng Phương Thủ Thành cũng không có thân, chỉ biết hắn cùng Sở Kha có quan hệ rất thân mật. Từng có một đoạn thời gian, anh thậm chí hoài nghi Phương Thủ Thành chính là một trong những tình nhân bí mật của Sở Kha. Nhưng là Phương Thủ Thành rất thản nhiên khi nói chuyện với anh.

Tình địch chắc chắn sẽ không thản nhiên như vậy, cho nên sau này Kiều Phi mới chậm rãi chấp nhận trong cuộc sống giữa anh và Sở Kha còn có một người tên Phương Thủ Thành tồn tại. Mà trên thực tế, anh không chấp nhận cũng không được, thời gian Sở Kha cùng Phương Thủ Thành ở cùng một chỗ, so với cùng anh còn nhiều hơn.

“Không cần ngại..... Tôi là thật tâm khâm phục anh.....” Phương Thủ Thành còn chưa biết mình đang chọc vào vết thương của Kiều Phi, tay nhanh nhẹn muốn cởi ra đồng phục bệnh nhân của anh.

Lúc này, nữ y tá xinh đẹp bước vào.

“Uy uy, anh là ai, buông bệnh nhân ra.”

Đừng nhìn y tá trông xinh đẹp nhỏ nhắn, nàng rất can đảm, khí lực cũng không nhỏ, lập tức xông lên một phen đẩy Phương Thủ Thành ra.

“Ta biết rồi, người chính là tên khốn phạm tội cường gian, thật không biết xấu hổ, cứ nhiên còn dám chạy đến bệnh viện để tiếp tục quấy rối tình dục anh ấy. Cút đi, mau cút ra ngoài, nơi này không chào đón người.”

Ách..... Sức tưởng tượng thật là phong phú.

Kiều Phi che mặt lại, cảm thấy thập phần nan kham.

“A?”

Phương Thủ Thành giật mình, bị y tá xinh đẹp vừa đánh vừa đá ra khỏi phòng bệnh.

“Đừng sợ, đang ở bệnh viện, hấn không dám xằng bậy đâu.” Y tá xinh đẹp vẽ mặt tức giận, một lát sau mới “Ai nha” một tiếng, “Không đúng a, tôi hấn là phải báo cảnh sát chứ, đem tên phạm tội cường gian đó bắt lại.....”

Nàng chạy nhanh ra cửa, định sẽ bắt lấy Phương Thủ Thành mới phát hiện tên nam nhân vừa rồi đã không thấy bóng dáng.

Kiều Phi thở dài, thầm may mắn vì mình ở phòng bệnh một người, nếu không nháo thành như vậy anh căn bản là không còn mặt mũi gặp người. Thật ra, hồi sáng đã có bác sĩ hỏi anh muốn báo cảnh sát không, nhưng anh cự tuyệt, đã quá mất mặt, anh không muốn lại càng thêm mất mặt. Dem Sở Kha bắt giữ, ngoài ra đường bị người ta chỉ trỏ, còn có thể có chỗ tốt gì.

” Cô y tá, tôi mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi trong chốc lát, có thể chứ?”

“Hảo hảo hảo, thật tốt nghỉ ngơi, không cần luẩn quẩn trong lòng a, tên phạm tội cường gian kia sớm muộn gì cũng sẽ bị bắt thôi, đừng sợ hấn.” Y tá xinh đẹp bỏ lại một câu an ủi chẳng ra gì rồi vội vàng giúp anh đóng cửa, không hề quấy rầy anh.

Phòng bệnh an tĩnh lại, Kiều Phi trầm mặc rất lâu, mới nắm lấy điện thoại ở tủ đầu giường, gọi cho Lý Mặc Nhiên.

‘ Kiều Phi? ’

“Cậu đánh Sở Kha.” Không phải hoài nghi, mà là khẳng định, Kiều Phi trực tiếp nói.

Lý Mặc Nhiên nuốt nước miếng, hỏi ngược lại: ‘ Cậu nói cái gì? ’

“Đừng gạt tôi, trừ cậu ra còn có thể là ai, Mặc Nhiên, bản thân tôi chỉ có mình cậu là bạn tốt.” Kiều Phi nói xong, đột nhiên cảm thấy được trong giọng nói có chút nhanh, có chút hoảng hốt.

‘ ’ Lý Mặc Nhiên trầm mặc.

“Lần sau đừng xúc động như vậy, Sở Kha có luyện qua quyền anh.” Kiều Phi hít một hơi thật sâu, đem giọng nói ép xuống, “Cậu có bị thương không?”

Lý Mặc Nhiên nhẹ nhàng mà nở nụ cười, nói: ‘ Tôi thật sự rất vui vì cậu không hỏi Sở Kha thế nào mà là hỏi tôi có bị thương không. Yên tâm, tôi không sao, Sở Kha đại khái là choáng váng, lúc tôi đánh cậu ta, cậu ta không có đánh trả. Kiều Phi, tôi nghĩ..... Y hấn là có để ý đến cậu, nếu không lúc bị tôi đánh sao lại không đánh trả. ’

Tay Kiều Phi run lên, muốn nói cái gì, nhưng lại không nói được, đành nhẹ nhàng mà nói một câu “Chờ tôi xuất viện, sẽ mời cậu ăn cơm” liền treo điện thoại.

Tối ngày xuất viện, Sở Kha tới đón, làm cho Kiều Phi kinh ngạc không thôi. Nằm viện hơn nửa tháng, trừ bỏ lần đó tới nay, Sở Kha chưa đi thăm anh lần nào. Kiều Phi cơ hồ còn nghĩ đến y đã quên mình rồi.

Bệnh viện không có xe đưa đón bệnh nhân, Kiều Phi không còn cách nào, đành bị Sở Kha nhét vào trong xe.

“Tôi không nghĩ sẽ trở về với cậu, Sở Kha. Chúng ta tìm một chỗ nói chuyện đi.” Kiều Phi xoa xoa cổ tay, lúc này Sở Kha lôi kéo anh dùng thực nhiều sức, cơ hồ muốn bóp nát luân tay của anh.

“Về nhà rồi bàn.” Sở Kha không có liếc anh một cái, thả hạ chân ga.

Kiều Phi thở dài một hơi, hồi lúc mới quen Sở Kha, y cũng không có nói chuyện kiểu này. Khi đó Sở Kha tựa như viên bảo thạch còn nguyên bản, tùy rằng chưa có trải qua mài giũa, nhưng toàn thân cao thấp đều lộ ra một lực hấp dẫn làm cho người ta cảm lòng không được muốn gần gũi, cho dù là vì y mà lao đầu vào lửa cũng không tiếc. Sau khi trải qua thăng trầm của cuộc đời, có được sự nghiệp thành công, Sở Kha từ một viên ngọc thô sơ giờ đã trở thành cực phẩm kim cương sáng chói, nhưng là hào quang quá mức xán lạn, ngược lại làm cho người ta e ngại, nếu không có thực lực nhất định, như thế nào cũng không dám tiếp cận y.

Trên đường không được tốt lắm, rõ ràng không phải giờ cao điểm, nhưng phía trước vẫn bị kẹt xe, Kiều Phi nhìn ra ngoài, thoáng thấy bóng dáng mấy người cảnh sát, liền đoán được, tám chín phần là có tai nạn giao thông.

Sở Kha cau mày, chuyển tay lái, vòng sang một con đường khác mà đi. Dù phải tốn thêm nữa giờ đồng hồ nữa, còn tốt hơn đợi khi hết kẹt xe. Kiều Phi nhìn nhìn y, muốn nói cái gì lại nhin xuống, có chút tâm phiền ý loạn nhắm mắt lại, tựa lưng vào ghế ngồi nhắm mắt dưỡng thần.

Đang chạy được một lúc, Sở Kha đột nhiên thắng gấp, dọa Kiều Phi nhảy dựng, vội mở to mắt ra xem tình huống.

Sắc mặt Sở Kha thật không tốt, trừng mắt nhìn anh liếc mắt một cái, nói: “Không có việc gì, một con mèo từ đâu bỗng nhiên chạy tới.”

“Nga.”

Ánh mắt Kiều Phi mang theo vài phần quái dị, nhìn nhìn Sở Kha, Không có nói gì, xem như tin giải thích của Sở Kha, lại nhắm mắt bắt đầu ngủ.

Sở Kha đang nói dối, anh biết.

Nơi này xe cộ đông đúc, làm sao tự nhiên lại có mèo chạy qua chứ, cho dù thật sự có mèo, cũng sẽ không chỉ có mình Sở Kha dừng xe.

Tuy rằng chỉ nhìn thoáng qua từ cửa xe, nhưng anh lập tức nhận ra nơi này.

Đây là nơi anh và Sở Kha lần đầu tiên gặp nhau, ngay chỗ kia là cửa của một quán bar. Đêm hôm đó, Sở Kha uống rượu say mềm, bị Trang Vĩ Sâm nửa tha nửa dìu ra khỏi quán bar.

Kiều Phi có biết Trang Vĩ Sâm, cha của hắn và cha của anh là đối tác làm ăn, tuy cả hai đều có thân phận cao quý ngang nhau, nhưng anh luôn không có ấn tượng tốt về Trang Vĩ Sâm, sinh hoạt cá nhân của nam nhân này phóng túng không chịu nổi, nam nữ đều không tha, còn dính vào mấy vụ tai tiếng, phải chi trả khá nhiều tiền mới dẹp yên. Cho nên, tiếng xấu của Trang Vĩ Sâm này có thể nói là lan xa ngàn dặm.

Đáng thương cho kẻ đang nằm trên tay hắn.

Nếu là bình thường, Kiều Phi thấy được cũng sẽ không quản, nhưng hôm đó đó cũng không biết là vì cái gì, hoặc do tâm tính máu bảo, suy nghĩ một chút anh liền động tâm, đi lại vỗ vào vai kẻ còn đang mơ màng Sở Kha, cười nói: “Yêu, như thế nào là cậu nha, làm gì uống say như vậy, thôi để tôi đưa về.”

Sở Kha híp mắt, ngẩn đầu nhìn Kiều Phi liếc mắt một cái.

Cái liếc mắt này hoàn toàn không có ý nghĩa gì hết, Kiều Phi nhìn ra được Sở Kha căn bản là say bí tỷ rồi, ngay cả đứng cũng không vững, chứ đừng nói có nhận ra là quen Kiều Phi hay không.

Nhưng một cái liếc mắt này lại làm Kiều Phi động tâm, đẹp quá, thật sự đẹp quá, làm như là trong tranh vậy. Anh đã tiếp xúc qua rất nhiều người mẫu, nhưng cũng chưa có ai đẹp được như Sở Kha. Làm cho anh mới nhìn một cái tâm liền động, chỉ có duy nhất Sở Kha.

Không có lý do gì, chỉ là nhìn nhìn có một cái thôi, tim Kiều Phi đã đập như sấm. Nhưng anh còn chưa xác định, chính mình là vì bị vẻ đẹp của Sở Kha hấp dẫn, hay còn có cảm giác nào khác.

“Kiều Phi, đừng phá hư chuyện tốt của tôi.” Trang Vĩ Sâm vừa nhìn thấy Kiều Phi sắc mặt liền hơi đổi.

“Trang Vĩ Sâm, y là bạn của tôi, cho tôi một chút mặt mũi đi, bằng không..... hợp tác của hai công ty chúng ta chỉ sợ.....” Kiều Phi cũng không sợ hãi, anh tuy rằng không hiểu kinh doanh, nhưng anh biết giữa hai nhà đang có một vụ hợp tác làm ăn, nếu như thất bại, tổn thất của Trang gia sẽ lớn hơn nhiều so với Kiều gia.

“Hừ, là y cầu tôi, cũng không phải tôi cưỡng bức y.....” Trang Vĩ Sâm hừ một tiếng, bắt gặp sắc mặt Kiều Phi càng ngày càng trầm, hắn oán hận đem Sở Kha trên tay ném cho Kiều Phi, ngoan độc nói một câu, “Tôi xem cậu có thể bạo vệ được y bao lâu, chỉ cần y một ngày còn nhờ vả tôi giúp đỡ, thì đừng mong chạy khỏi lòng bàn tay tôi.”

Kiều Phi ba chân bốn cẳng đỡ lấy Sở Kha, trong lúc nhất thời không biết làm thế nào mới tốt, đành phải thử lắc lắc thân thể của Sở Kha hỏi: “Uy uy, thanh tỉnh một chút, nhà cậu ở nơi nào? Tôi đưa cậu trở về.”

Sở Kha một chút phản ứng cũng không có, ngay cả mắt cũng nhắm chặt, hình như là ngủ rồi.

Kiều Phi nhìn thấy y đã ngủ say thì ngây ngốc trong chốc lát, lúc này bầu trời đột nhiên vang lên tiếng sấm sét, anh mới bừng tỉnh, vội vàng đem Sở Kha nhét vào trong xe của mình.

“Đành phải mang cậu về nhà tôi. Gặp được tôi là may cho cậu đó, nam nhân gì mà lớn lên lại xinh đẹp như vậy, còn không có một chút tâm cảnh giác nào, Trang Vĩ Sâm là người như thế nào mà cậu lại dám cùng hắn một mình đi uống rượu.....”

Vì muốn an ổn lại trái tim đang đập mạnh, Kiều Phi một bên lái xe một bên nói nhỏ, giống như là vậy có thể làm cho trái tim của mình bình tĩnh lại vậy.

“Số 8 đường X, cảm ơn anh.”

Phía sau đột nhiên truyền đến âm thanh khiến cho Kiều Phi nhảy dựng, thiếu chút nữa đem xe tông vào lề đường.

“Cậu không có say?” Anh từ kính chiếu hậu thấy được Sở Kha đang chống thân thể chậm rãi ngồi dậy, trên mặt vẫn đỏ ửng do uống rượu.

“Tôi không ngu ngốc.” Sở Kha sửa sang lại một chút tóc, sau đó nhìn nhìn Kiều Phi, “Mặc kệ nói như thế nào, cũng cảm ơn anh, nếu không, còn không biết phải dùng biện pháp gì để tránh hắn.”

Giả say cũng là bất đắc dĩ, nếu còn tiếp tục uống nữa, y sẽ say thật sự.

“Nếu lỡ cậu không thể thoát khỏi Trang Vĩ Sâm, thì phải làm sao?” Kiều Phi nhìn bộ dạng Sở Kha sửa sang lại tóc, không biết vì cái gì, anh đột nhiên muốn cười. Nam nhân này thực chú ý đến dáng vẻ của bản thân.

Sở Kha bĩu môi, nói: “Còn có thể làm sao, thì không cần công việc nữa, đánh cho tên biến thái đó một trận.” Còn có một câu y chưa nói ra, đó là nếu Kiều Phi lúc này cũng mang tâm bất chính, y sẽ đánh luôn anh.

Kiều Phi rốt cục cười ha hả.

Ngay tại một khắc kia, Kiều Phi xác định, mình thích nam nhân này, không phải bởi vì y xinh đẹp, mà bởi vì y có thể thản nhiên nói ra câu “Còn có thể làm sao, thì không cần công việc nữa, đánh cho tên biến thái đó một trận.”

Lúc này, Kiều Phi còn chưa biết được, Sở Kha xem Trang Vĩ Sâm tên là biến thái, còn tình cảm của anh dành cho Sở Kha, trong mắt y, cũng giống nhau đều là biến thái.

Ngày đó, xe đi được nửa đường thì trời bắt đầu mưa tầm tã. Kiều Phi cố ý thả chậm tốc độ xe, quãng đường chỉ cần nửa giờ liền sau một giờ mới đến nơi, chỉ vì anh muốn được cùng Sở Kha nói thêm mấy câu.

Bất quá Sở Kha trời sinh không thích nói nhiều, đa số vẫn là Kiều Phi tự nói, còn y thì nghe, thẳng đến khi đến nơi, y mới thản nhiên nói: “Tôi tên là Sở Kha.”

Kiều Phi ngẩn ra, mới bắt giác phát hiện, hóa ra cả quãng đường dài này giờ anh vẫn chưa giới thiệu tên mình cho y biết.

“Tôi tên là Kiều Phi.”

Anh vươn tay, Sở Kha bắt lấy, sau đó mở cửa xe đi mất.

Hôm đó, Kiều Phi ngồi ở trong xe, cười ngây ngô thật lâu, giống như một tiểu nam sinh vừa mới biết yêu lần đầu.

Thì ra Sở Kha cũng không có quên đêm đó bọn họ cùng nhau nói chuyện thật vui. Nếu không, y sẽ không tự nhiên mà thắng xe lại. Kiều Phi nhắm mắt lại, khóe miệng hơi hơi cong lên.

Cho dù hai người đã đi đến kết cục không thể挽 hồi. Nhưng là những ký ức tốt đẹp cũng sẽ không biến mất. Anh nhớ rõ, Sở Kha cũng nhớ rõ.

Rất cục cựa về đến nhà.

Kiều Phi đẩy cửa xe ra, đang muốn xuống thì đột nhiên lại bị Sở Kha ôm lấy.

“Chuyện gì?” Kiều Phi không có gạt tay y ra, chỉ là khi nhìn vào ánh mắt của Sở Kha, anh lại không nhìn ra được một tia cảm xúc gì từ y.

Kiều Phi luôn không giỏi trong việc đánh giá sắc mặt người khác, mà Sở Kha lại quá giỏi che dấu cảm xúc, cho nên anh chỉ nhìn một chút liền dời mắt chỗ khác. Không nhìn thấy, anh còn trông cậy có thể từ ánh mắt Sở Kha nhìn ra cái gì?

“Không có việc gì.”

Sở Kha thản nhiên nói một câu, buông lỏng tay ra.

Vừa bước vào nhà, Kiều Phi liền lấp bắp kinh hãi, đồ dùng trong phòng khách đều đã đổi mới, mở cửa phòng ngủ ra xem, nơi đây cũng đều rực rỡ hẳn lên.

Vẫn là căn nhà trước kia, nhưng nhìn qua, lại có chút xa lạ.

“Tôi còn có chút báo cáo cần làm, anh muốn làm gì thì cứ làm trước, không cần đợi tôi.” Sở Kha cởi áo khoác, mắc vào giá treo, sau khi bỏ lại một câu liền đi vào phòng sách.

“Sở.....” Kiều Phi còn chưa kịp gọi y, cửa phòng sách ngay lập tức đóng rầm một cái.

Sợ run một hồi lâu, Kiều Phi mới suy sụp thở dài một hơi, Sở Kha rõ ràng là không muốn nói chuyện cùng anh, anh nên làm sao đây.

Nhìn nhìn thời gian, đã gần 5h chiều, bởi vì đường khá xa, nên đã chậm trễ không ít thời gian. Kiều Phi đi vào phòng bếp, mở tủ lạnh ra nhìn, bên trong đầy các nguyên liệu nấu ăn, đều còn mới, có lẽ mới được đặt vào hồi sáng này thôi.

Thời điểm Sở Kha từ phòng sách bước ra, đã muốn là đêm khuya. Nhìn đến Kiều Phi đang ngồi ở sofa yên lặng nhìn y, Sở Kha giật mình, ánh mắt đảo qua, lại thấy một bàn thức ăn phong phú đã sớm nguội lạnh từ lâu.

Kiều Phi vốn nghĩ đến Sở Kha ít nhất sẽ nói một câu, nhưng là Sở Kha không có, y chỉ nhìn lướt qua, sau đó cũng không thêm để ý, tắm rửa, thay quần áo, đi vào phòng ngủ, bật đèn ngủ.

Chính mình đối Sở Kha mà nói, so với không khí còn muốn trong suốt hơn. Kiều Phi đau khổ nở nụ cười, đem toàn bộ thức ăn trên bàn cất đi. Thực ra, anh chỉ muốn cùng Sở Kha ăn một bữa cơm chiều, bất quá Sở Kha không để cho anh có cơ hội này, y đối với anh rất cuộc vẫn khinh thường.

Đem chén bát toàn bộ rửa sạch, Kiều Phi lau tay, sau đó cầm lấy một chén lớn đựng đầy nước lạnh, bưng vào phòng ngủ, thuận tay mở đèn. Sau đó nhắm ngay mặt Sở Kha, đem chén nước lạnh đổ lên đầu y.

Sở Kha ngồi bật dậy, trong đôi mắt lạnh lùng ánh lên một tia lửa giận, nước lạnh vẫn theo đầu y tí tách chảy xuống, nhìn qua chật vật vụn vỡ. Kiều Phi tin tưởng, này nhất định là lần chật vật nhất trong đời của Sở Kha.

“Giấy tờ tùy thân của tôi đâu?”

Thần sắc Kiều Phi cũng không tốt, dù là ai đi nữa thì hiện tại cũng sẽ không thể tốt nổi. Ở bệnh viện lo lắng lâu như vậy, nghĩ muốn cùng Sở Kha hảo tụ hảo tán, anh thậm chí ngay cả phản ứng của Sở Kha cũng đã lo lắng tới rồi. Chính là thật không ngờ, Sở Kha vẫn là như vậy, coi thường anh, một chút phản ứng đều không có, thậm chí ngay cả cơ hội ngồi xuống cùng nhau nói chuyện cũng không cho anh.

Những gì anh thiếu Sở Kha, chẳng phải đều đã trả hết rồi sao? Cổ phần công ty, anh đã toàn bộ trả lại cho Sở Kha, thậm chí ngay cả nỗi nhục mà Sở Kha tự mặc định, anh cũng đã phải trả giá bằng việc nằm viện lần này, anh rõ ràng đã không còn nợ Sở Kha điều gì. Y hẳn nên vừa lòng, vì cái gì còn muốn đem giấy tờ tùy thân của anh dấu đi.

Kiều Phi làm tốt đồ ăn, đợi thật lâu cũng không thấy Sở Kha đi ra, anh biết Sở Kha quyết tâm không cùng anh đàm phán, như vậy không nói chuyện thì không nói chuyện, anh tự chạy lấy người là được. Nhưng mà lúc Kiều Phi chuẩn bị thu thập đồ đạc mới phát hiện, giấy chứng minh, hộ chiếu, bằng lái xe và thẻ tính dụng cùng toàn bộ giấy tờ tùy thân đều không thấy đâu.

Cho dù là tượng đất, trong bụng Kiều Phi cũng sẽ nổi lên tức giận, chờ thời gian càng dài, cơn tức cũng trở nên càng lớn.

“Ta sẽ không cho người đi.” Sở Kha nắm lên áo gối, lau đi nước lạnh trên đầu trên mặt, sau đó lạnh lùng trả lời.

“Dựa vào cái gì?” Kiều Phi tức giận đến toàn thân phát run, “Cậu dựa vào cái gì là lấy giấy tờ của tôi, Sở Kha, Tôi không phải là thứ của riêng cậu.”

“Cái người thiếu ta, còn chưa trả hết.” Sở Kha tựa hồ có chút không kiên nhẫn, cuộn lại cái chăn ướt, tùy tay vứt xuống mặt đất, lại theo ngăn tủ lấy ra một bộ quần áo mới, “Người đừng náo loạn, ngày mai ta còn phải đi làm. Còn có..... đừng nói ta không báo trước, ngày mai người phải theo ta cùng đi, chức vị ta đã an bày rồi, về sau người chính là thứ ký của ta.”

Kiều Phi sắc mặt bắt đầu phát tử.

“Sở Kha, cậu không có quyền can thiệp vào cuộc sống và công việc của tôi. Tôi rất cuộc còn thiếu cậu cái gì chưa trả hết, cậu nói rõ ràng đi, tôi hiện tại liền trả, cho dù có vào bệnh viện một lần nữa cũng không sao.”

Nói xong, anh bắt đầu cởi quần áo, thực dùng sức, thậm chí xé rách áo sơ mi của chính mình.

Tính cách Kiều Phi luôn luôn là ôn hòa, chính là hiện tại anh lại bạo phát, tựa hồ là mười năm oán khí đọng lại, rốt cuộc không áp chế được nữa, từ trong lòng tuôn ra. Anh đã chịu đựng đủ rồi, thật vất vả mới quyết định quên đi Sở Kha, tráng sĩ bị chặt một tay cũng sẽ rất đau đi, Sở Kha vĩnh viễn cũng sẽ không thể hiểu được khi anh quyết định buông tay, trong lòng có bao nhiêu đau đớn. Cho nên lúc này anh thầm nghĩ, sẽ không bị Sở Kha làm cho đau càng thêm đau.

Anh thật sự không hiểu, vì cái gì anh đã buông tay, Sở Kha lại gắt gao lôi kéo anh trở lại, rốt cuộc anh còn thiếu Sở Kha cái gì. Nếu còn, vậy thì anh sẽ trả hết toàn bộ, từ nay về sau, đường ai nấy đi, bọn họ hai người vĩnh viễn không liên quan.

Sở Kha nhìn thấy thân thể trần trụi của Kiều Phi, chớp mũi thậm chí còn ngửi được mùi thuốc khử trùng của bệnh viện trên người anh, không khỏi sắc mặt hơi đổi.

“Đủ rồi!”

Y cúi đầu rống lên một câu, đột nhiên ôm trụ cánh tay của Kiều Phi, đem anh đặt lên giường.

“Ta..... Không có hứng thú.....”

Như là khẳng định lời nói của mình, Sở Kha bắt lấy hai tay đang cởi áo chính mình của Kiều Phi, kéo lên đỉnh đầu..

“Cậu nói cho tôi biết..... Tôi còn nợ cậu cái gì..... Rốt cuộc còn nợ cậu cái gì.....”

Kiều Phi giãy dụa, cung nắm tay, ở bụng Sở Kha đâm cho một cái. Sở Kha ăn đau, nhẹ buông tay, bị Kiều Phi giãy ra hai tay.

“Sở Kha, chúng ta hảo tụ hảo tán, không được sao?”

Sau khi giãy tay ra, Kiều Phi cũng không có làm động tác nào khác nữa, chính là cầm lấy bả vai của Sở Kha, cơ hồ là dùng thân âm cầu xin để nói với y.

“Mười năm rồi, cậu không vui, tôi cũng thống khổ, chúng ta chia tay trong hòa bình, không tốt sao?”

Sở Kha trầm mặc đứng lên, nhìn chằm chằm Kiều Phi thật lâu, mới nhẹ nhàng mà phun ra hai chữ: “Không được.”

Kiều Phi cảm thấy một trận vô lực, anh thùy hạ hai tay, vài lần hít sâu mới dần dần bình tĩnh trở lại.

“Như vậy..... Cậu rốt cuộc muốn làm cái gì?” Anh cắn chặt răng, “Lần lược cho tôi vào bệnh viện? Hay vẫn là giam cầm cuộc sống của tôi?”

“Ta còn chưa nghĩ ra.” Sở Kha thân thể đứng thẳng, cho Kiều Phi một cái đáp án ngoài dự liệu.

Kiều Phi kinh ngạc nhìn y, sau đó tự giễu nở một nụ cười.

“Được, tôi cho cậu thời gian chậm rãi suy nghĩ, tùy cậu muốn trả thù tôi thế nào cũng được, tôi..... Không đi, sẽ giống như trước, nấu cơm, lái xe, làm người hầu cho cậu..... Tùy tiện cái gì đều có thể.....” Anh kéo chăn che đi thân thể trần trụi, sau đó xoay người đưa lưng về phía Sở Kha, ngữ khí đậm mặc rồi lại kiên quyết nói, “Nhưng là, cậu không được can thiệp vào công việc của tôi.”

Sở Kha không có trả lời.

Kiều Phi nhắm hai mắt lại, thanh âm ép tới cực thấp: “Nếu không..... Tôi sẽ đi báo mất giấy tờ, dựa vào chứng cứ mà kiện..... Cũng chẳng sợ không thể sống nổi, tôi có thể đi ăn xin, thậm chí là bán gan bán thận bán giác mạc..... Sở Kha, cậu không thể giữ tôi đâu..... giữ không được.....”

Ba!

Đèn tắt, Sở Kha hướng bên cạnh Kiều Phi nằm xuống, mãi cho đến khi Kiều Phi mơ mơ màng màng ngủ, y cũng không có nói thêm câu nào nữa, nhưng là Kiều Phi biết, Sở Kha đáp ứng điều kiện anh đưa ra rồi.

Ngay tại thời điểm đèn tắt, Sở Kha đã nhượng bộ.

5. Chương 5

Cuộc sống mới lại bắt đầu.

Buổi sáng, Kiều Phi dậy sớm một chút, lái xe đưa Sở Kha đến công ty, sau đó chính mình đáp xe bus đến phòng triển lãm làm việc. Giữa trưa, anh sẽ trở về đưa Sở Kha đi ăn cơm, về phần ăn cái gì, kia phải xem tâm tình Sở Kha, có đôi khi ở bên ngoài ăn, đôi khi y sẽ bảo Kiều Phi làm cơm mang theo. Còn thời gian buổi tối, bình thường Kiều Phi chỉ ở một mình, bởi vì Sở Kha hơn phân nửa sẽ có xã giao.

Trước kia Kiều Phi hẳn không thể thiếu đi một cuộc gọi hỏi thăm y khi nào thì trở về. Hiện tại thì anh ngược lại mặc kệ, Sở Kha thật là đi xã giao, hay là lấy cớ để gặp tình nhân, cùng anh đã không còn quan hệ, chỉ có nhà bếp vẫn bày biện thức ăn, để Sở Kha trở về nếu thấy đói, có thể ăn.

Từ ngày đó tới nay, Sở Kha cũng không có gặp mặt Kiều Phi, điều này chứng minh y đối với anh hoàn toàn không có hứng thú, nếu là trước kia hẳn anh sẽ cảm thấy rất thương tâm, hiện tại thì cái gì cũng không.

Cái hiện tại Kiều Phi coi trọng nhất chính là công việc của bản thân, Lý Mặc Nhiên vì anh giới thiệu vài vị hoạ sĩ có chút danh tiếng, công việc rất nhiều, có khi còn cùng nhau tham gia các buổi họp mặt nghệ thuật

do họ tổ chức, đối Kiều Phi mà nói, tựa như nắng hạn gặp mưa rào, như thế nào hấp thu đều cảm thấy chưa đủ.

Hai tháng nay, kỹ thuật vẽ tranh của Kiều Phi tiến bộ rất nhanh, anh dần dần sắp chạm đến cảm giác năm xưa khi mới bắt đầu khởi nghiệp, giống như cá gặp nước, cảm giác vui sướng từ đầu ngón tay truyền tới, không thể dùng ngôn ngữ mà diễn tả.

Kiều Phi cơ hồ hận không thể mỗi ngày đều đi quan sát vật thực, sau đó ngâm mình ở phòng vẽ tranh luôn không cần ra.

Lý Mặc Nhiên có một lần nhìn thấy, cười chọc anh vẽ tranh vẽ đến sắp ngốc luôn.

Kiều Phi không thêm để ý, chính là có mấy lần bởi vì chậm trễ công việc, làm hại mất vài mối làm ăn, mới có chút ngượng ngùng thu liễm một chút.

Một ngày kia, Lý Mặc Nhiên đón Kiều Phi đi ăn cơm, ăn đến một nửa, đột nhiên hỏi một câu: “Sở Kha hiện tại đối với cậu..... Có tốt không?”

Tay Kiều Phi cứng đờ, sau đó thở dài một hơi, nói: “Miễn bàn đến y, đến bây giờ y cũng không chịu cùng tôi hảo hảo nói chuyện, tôi cũng không biết y đang suy nghĩ cái gì, tuy rằng ở cùng một chỗ, lại giống như hai người ở hai thế giới khác nhau, tôi không biết, Sở Kha rốt cuộc là vì cái gì mà không cho tôi đi.”

Thời điểm anh nói như vậy, ngữ khí thực bình thản. Bất quá hai tháng mà thôi, Sở Kha đã đem toàn bộ phần nợ cùng oán khí của anh làm cho tiêu tan hết, anh sinh khí cũng được, tức giận cũng được, cho dù là quần đồ vật này nợ, đối Sở Kha mà nói, cũng chỉ trong suốt như không khí.

Sở Kha không chạm vào anh, không đánh anh, cũng không mắng anh, ngẫu nhiên còn nói mấy câu hoàn toàn vô nghĩa, nhưng chỉ cần anh nhắc tới phải ra đi, Sở Kha sẽ lạnh lùng trừng mắt nhìn anh, có đôi khi còn cầm lấy tay anh, gắt gao cầm, giống như muốn dùng lực đem xương cổ tay anh bóp nát.

Kiều Phi có thể làm sao bây giờ? Anh chỉ có thể nhận thua, mười năm qua, anh chạm không đến tình yêu của Sở Kha, thời điểm buông tay, lại không thể cự tuyệt sự giữ lại cường ngạo của y.

Nếu nhân sinh chính là một canh bạc, Kiều Phi đã muốn thua hoàn toàn, anh không biết, chính mình còn có cái gì để bồi thường cho những thua thiệt của Sở Kha, thậm chí anh cũng không biết Sở Kha còn thua thiệt cái gì.

“Như vậy..... Cậu có hay không lo lắng qua.....” Lý Mặc Nhiên châm một điếu thuốc, dùng sức hút một ngụm, sau đó mới chậm rãi phun ra một câu, “Kiều Phi, cậu có lo lắng qua cậu sẽ bắt đầu lại như thế nào không?”

“Ân?” Kiều Phi cắn chiếc đũa, “Tôi không phải đã bắt đầu lại lần nữa rồi sao?”

Thời gian hai tháng, cũng đủ để anh điều chỉnh tình cảm, coi như là cho Sở Kha một người hắt đi, không có lương, nhưng chi phí sinh hoạt và tiền nhà toàn bộ đều miễn phí. Chỉ cần không nhìn đến gương mặt lạnh lùng của Sở Kha, kỳ thật sống những ngày như vậy cũng không sao, hơn nữa Sở Kha là người cuồng công tác, suốt ngày ngâm mình ở công ty, cho nên anh có phần lớn thời gian đều sống cuộc sống của mình, tỷ như ra ngoài vẽ vật thực, tỷ như tham gia các buổi họp mặt nghệ thuật.

Lý Mặc Nhiên nhìn nhìn Kiều Phi, phun ra một cột khói thuốc, đột nhiên cười, thoải mái nói: “Tôi hỏi chính là tình cảm.”

Kiều Phi hơi run một chút, nở bật cười, cầm lấy khăn ăn xoa xoa miệng, “Mặc Nhiên, tình cảm của tôi vừa mới chấm dứt, của cậu thì hình như còn chưa bắt đầu, không bằng chúng ta hai cái đều thông qua thông qua.”

“Cậu xác định Sở Kha sẽ không đem tôi đánh một trận?” Lý Mặc Nhiên lại hút một ngụm thuốc, ngữ khí đã có chút ý vị thâm trường.

“Cậu sợ?” Kiều Phi hơi lộ ra ý cười, mở ra vui đùa, “Tôi nhớ là cậu đánh y a.”

“Tôi không sợ cậu ta..... Nhưng tôi sợ làm anh tổn thương.”

Lý Mặc Nhiên nói một câu, làm cho nét mặt tươi cười của Kiều Phi thoáng xuất hiện một tia cứng ngắc, tuy rằng rất nhanh anh liền khôi phục lại bình thường, nhưng cũng không có qua mắt được Lý Mặc Nhiên.

“Kể từ thời điểm tôi quyết định không yêu y nữa, thì dù y có làm cái gì, cũng không thương tổn được tôi?” Kiều Phi cố gắng làm cho ngữ khí của chính mình trở nên thoải mái một ít, “Mặc Nhiên, trước kia tôi bị tổn thương, bất quá là bởi vì tôi thương y mà thôi, hiện tại, tôi không thương..... Đúng vậy, không còn thương.....”

Thanh âm của anh ngày càng thấp, tựa hồ chính anh cũng biết, nói như vậy thực không có chút thuyết phục nào. Kiều Phi cúi đầu, cảm giác được vài phần xấu hổ.

Lý Mặc Nhiên thở dài một hơi, không có tiếp tục đề tài này, ngược lại nói đến mấy bức tranh mới ở phòng triển lãm.

Kiều Phi thoáng qua có chút cảm kích, sau đó bị gọi lên hứng thú, anh tựa hồ quên đi xấu hổ lúc nãy, hưng trí bừng bừng cùng Lý Mặc Nhiên thảo luận.

Hôm nay sau khi chia tay Lý Mặc Nhiên, Kiều Phi cảm thấy trời vẫn còn sớm, nên quyết định về căn nhà gỗ bên bờ hồ tiếp tục vẽ tranh, mãi say mê nên đến nửa đêm anh mới giặt mình, vội vàng tẩy đi một thân vệt màu rồi nhanh chóng quay về nhà.

Lúc này cũng không còn xe bus, Kiều Phi phải đợi thật lâu, mới đón được một chiếc taxi. Thời điểm về đến nhà, đã là muốn rạng sáng ngày hôm sau.

Phòng khách vẫn mở đèn, Sở Kha ngồi trên ghế sofa, TV cũng mở, hình ảnh nhảy dựng nhảy dựng, nhưng không phát ra âm thanh, tựa hồ là đã được tắt.

“Thật có lỗi, tôi về trễ, bởi vì lúc vẽ nhập tâm quá, đã quên mất thời gian.”

Do dự một chút, Kiều Phi vẫn là chính mình giải thích. Anh không biết là Sở Kha hôm nay có ở nhà, bây giờ nhìn thấy y không có ngủ, làm cho lòng anh có điểm bất an.

Sở Kha..... sẽ không phải đang đợi anh về đi.

Sở Kha quét mắt nhìn anh, ngửi thấy mùi sơn dầu trên người Kiều Phi, chính là nhú nhú mảy, lạnh lùng nói: “Anh hẳn là bận, cũng nên gọi điện thoại thông báo một tiếng.”

“A?” Kiều Phi giặt mình, ở trên người sờ tới sờ lui, rốt cục lấy ra di động, sau đó thở dài nhẹ nhõm một hơi, ở trước mặt Sở Kha quơ quơ, “Vốn đã định gọi, nhưng sau lại thôi.....”

Lý do này thiệt qua loa tắt trách đi, kỳ thật Kiều Phi căn bản không có nghĩ sẽ gọi điện cho Sở Kha, anh sớm đem việc gọi cho y vứt sang một bên rồi. Hơn nữa, cho dù anh thật sự có gọi, Sở Kha sẽ tiếp sao?

Bất quá hiện tại đã muốn khuya, anh không có hứng thú cùng Sở Kha tranh luận chuyện này, nếu có thời gian rảnh rỗi, anh thà đi sắp xếp mấy món đồ còn hơn.

Sở Kha quả nhiên không nói cái gì nữa, nhìn Kiều Phi liếc mắt một cái, đóng TV, thả dép lê đi vào phòng ngủ.

Kiều Phi vỗ vỗ ngực, thật dài thở dài ra một hơi, sau đó ở mặt mình nhẹ nhàng tát một cái tự giễu, thực không có tiền đồ. Anh thủy chung cũng sẽ không thể học được việc đem Sở Kha coi như không thấy, giống như là y đem anh trở thành không khí vậy. Cái này đại khái là do hồi trước anh luôn đối với y ngàn ý trăm thuận cộng thêm thói quen được giáo dưỡng mà thành, phải sửa, nhất định phải sửa.

Phải vùng lên, vì chính mình mà nổi giận, Kiều Phi gấp dài đi vào phòng tắm, tẩy đi một thân vệt màu, sau đó híp mắt đi vào phòng ngủ, mơ mơ màng màng leo lên giường.

Mới vừa nằm xuống đến, bên hông bỗng dưng căng thẳng, là Sở Kha vươn tay ôm lấy anh. Kiều Phi hoảng sợ, cơn buồn ngủ lập tức bay biến. Sở Kha lại đến gần một chút, anh thậm chí có thể cảm giác được nhiệt khí đang phun vào phía sau mình.

“Sở Kha?”

Kiều Phi đè lại tay y, do dự có hay không nên giãy ra.

“Anh không muốn?”

Thanh âm của Sở Kha ở bên tai anh vang lên, khoảng cách rất gần, răng nanh của Sở Kha thậm chí còn đụng vào vành tay của anh, Kiều Phi cơ hồ nghĩ nếu mình còn không trả lời, Sở Kha sẽ ngay lập tức ở lỗ tai anh mà cắn một ngụm.

“Tôi..... không muốn lại phải nằm viện.”

Kiều Phi cố gắng nói cho uyển chuyển một ít, đương nhiên, nếu Sở Kha để anh làm, thì khỏi phải bàn. Cũng không biết Sở Kha khi cùng tình nhân làm như thế nào, vì cái gì lúc làm với anh, động tác của y lại thô lỗ như vậy, ngô..... Chẳng lẽ tình nhân của y đối y quá tốt, chưa bao giờ bắt y phải động thủ. Nói thật, lấy điều kiện của Sở Kha, cũng có thể là thật, trước kia chính mình đối Sở Kha không phải cũng như thế sao, chưa bao giờ bắt y động đến móng tay, liền hầu hạ y đến thư thư phục phục.

Sở Kha hô hấp một chút, ngay lúc Kiều Phi nghĩ y đang sinh khí, tay Sở Kha lại ở trên người anh thông thả dao động.

“Lần này sẽ không.” thanh âm Sở Kha thấp đến mức cơ hồ nghe không rõ ràng.

Kiều Phi đã không còn tinh lực để từ chối, lực chú ý của anh đã bị hai bàn tay của Sở Kha hấp dẫn toàn bộ. Giống như là bị trúng tà, tay Sở Kha sờ đến đâu, nơi đó của anh liền tê dại một mảng.

Anh đối với Sở Kha vẫn là như vậy, nửa điểm sức chống cự đều không có, chỉ cần Sở Kha chịu chạm vào anh, mặc kệ là do tinh lực tràn đầy không chỗ phát tiết, hay xuất phát từ ý niệm trả thù mà không muốn thô bạo của y, Kiều Phi đều không thể kháng cự. Anh không thể phủ nhận, anh đối với Sở Kha còn mang khát vọng, cho dù anh đã quyết định buông tay.

“Sở Kha.....”

Không có bật đèn, cùng lần trước thật giống nhau, anh nhìn không được biểu tình của Sở Kha, không biết giờ phút này trên mặt y đến tột cùng là biểu lộ cảm xúc gì, là mang theo khoái cảm trả thù, hay vẫn khinh bỉ anh như xưa. Kiều Phi không biết, cũng không muốn biết, bởi anh đồng dạng cũng không muốn cho Sở Kha thấy vẻ mặt của mình, Anh không muốn cho y nhìn thấy, gương mặt ý loạn tình mê của mình lúc này.

Để cho họ vẫn giữ được một khoảng không gian cho riêng mình, như vậy đối với ai cũng đều tốt. Nếu không Kiều Phi thật không dám cam đoan, khi nhìn thấy biểu tình hiện giờ của Sở Kha, anh sẽ không lập tức đẩy y ra.

Thời điểm tính trí dâng cao, tạt một gáo nước lạnh thật không có đạo đức.

Đương nhiên, nếu Sở Kha không giống lần trước thô bạo như vậy thì rất tốt.

Trên thực tế, Sở Kha lần này thật sự có ôn nhu một chút, chính là có một chút thôi. Nếu nói là thật ôn nhu, Kiều Phi còn phải suy nghĩ lại. Hai tháng qua, anh nghĩ chắc chắn Sở Kha đã tìm người để học qua một ít kỹ xảo làm tình. Ít nhất, y vượt vẻ đã có vài phần khiêu khích, tuy rằng thủ pháp so với mình thì còn kém xa. Nếu Sở Kha đồng ý, anh không ngại bắt tay dạy y một khóa.

Đương nhiên, Kiều Phi cũng chỉ nghĩ như vậy mà thôi, nếu anh chủ động ra tay, chỉ sợ Sở Kha sẽ lập tức đẩy anh ra. Anh hiện tại đặt mình vào vị trí nam nhân này cẩn thận suy nghĩ mới hiểu, y điển hình là loại người chỉ nguyện ý đi ‘làm’ người khác, tuyệt đối không để người khác ‘làm’ mình. Giống như hoàng đế cổ đại, muốn ngủ với vị phi tử nào sẽ trực tiếp thủ đắc, phi tử mà tự hiến mình, còn bị y ghét bỏ.

Nhưng khi tưởng tượng như vậy, Kiều Phi lại cảm thấy được chính mình thật có chút ti tiện. Anh không phải không thể đẩy Sở Kha ra, mà là luyến tiếc, mấy cái khác không nói, ít nhất Sở Kha vẫn là một cực phẩm mỹ nam nhân, mặc kệ là anh thượng Sở Kha, hay Sở Kha thượng anh, cũng không có hại.

Đang miên man suy nghĩ đầu đầu, Kiều Phi đột nhiên cảm thấy được thân thể nóng lên, Sở Kha đang hôn anh, đầu tiên chỉ nhẹ nhàng lướt qua, sau đó lập tức dùng đầu lưỡi khiêu mở khớp hàm của anh, ở khoang miệng của anh mà đoạt lấy tàn sát bữa bái.

Kiều Phi nhẹ nhàng mà “Ngô” một tiếng, nhin không được vươn hai tay, ôm lấy cổ Sở Kha, chủ động làm sâu sắc thêm nụ hôn này. Không nhớ rõ đã nghe qua ở nơi nào, có người nói rằng nụ hôn, chính là ấn ký đẹp

nhất của tình nhân, nếu Sở Kha cũng có ý nghĩ như người nói câu này thì..... Được rồi, là anh vọng tưởng. Bởi vì Sở Kha lúc này đột nhiên buông lỏng anh ra, trong bóng đêm hơi thở dốc trong chốc lát, sau đó vươn tay, chậm rãi tham hưởng phía sau hông của Kiều Phi.

Kiều Phi cả kinh, kìm lòng không đậu mà nhớ lại thống khổ phải thừa nhận lần trước, nhưng Sở Kha lại dùng thân thể chặt chẽ ngăn chặn anh, làm cho anh muốn trốn cũng trốn không được, chỉ có thể dựa vào tiếp xúc của thân thể mà cảm nhận nhất cử nhất động của y. Trong bóng đêm không thể nhìn thấy rõ đối phương, cho nên cảm giác tiếp xúc lại càng bị phóng đại vô hạn.

Lúc đầu ngón tay Sở Kha đụng tới huyết khẩu đã từng bị tổn thương, Kiều Phi liền nhịn không được hít một ngụm lạnh khí, dừng đạo nơi đó cũng kìm lòng không đậu mà co rút lại vài cái. Ngón tay Sở Kha ngừng lại một chút, đột nhiên dời đi, một lát sau lại trở về, đầu ngón tay ở huyết khẩu xoa một vòng, tựa hồ vẽ loạn cái gì vậy.

Kiều Phi cảm giác được địa phương đó của mình một mảnh thanh lương, trong đầu vừa mới lướt qua ba chữ “Đầu bôi trơn”, ngón tay Sở Kha đã dọc theo huyết khẩu dò xét đi vào, ở bên trong trên vách tường vẽ loạn khắp nơi, cảm giác thanh lương nháy mắt gây cho Kiều Phi một trận thoải mái, thân thể cũng kìm lòng không đậu mà thả lỏng một chút.

Lần này đại khái sẽ không tái bị thương, Kiều Phi có chút vui sướng, liền lại thả lỏng một chút, không ngờ Sở Kha sau khi giúp anh bôi trơn, ngón tay rút đi ra, nhưng không có lập tức lại tiến vào, mà dọc theo đùi non của anh, hướng về phía trước sờ soạn.

Nơi yếu hại bị cầm lấy, Kiều Phi lập tức mềm nhũn, thân thể mạnh co rút lại, bắt đầu có chút khẩn trương.

“Sở, Sở Kha..... Nơi đó không cần..... cậu vào đi.....”

Vì tránh cho phức tạp, anh vừa mới vui sướng một trận, không muốn lại bị sự thô bạo của y đánh tan. Kiều Phi vội vàng chủ động mở đùi, ôm lấy thắt lưng Sở Kha, bày ra bộ dáng ngênh đón chờ đợi.

Trong bóng đêm nhìn không thấy phản ứng của Sở Kha, nhưng là tiếng hít thở của y đột nhiên trở nên ồ ồ, làm bại lộ sự hưng phấn lúc này của y. Kiều Phi bấu môi, đột nhiên dâng lên một chút hối hận, sớm biết Sở Kha lại dễ dàng như vậy đã bị câu dẫn. Anh năm đó không cần lao tâm như vậy, chủ động nằm xuống mở đùi ra không phải được rồi sao..... Dù sao anh cũng không để ý chuyện mình nằm trên hay nằm dưới.

Hung khí cực nóng không hề báo trước đột nhiên thống vào cơ thể anh, thân thể hư không lập tức trở nên vô cùng phong phú, Kiều Phi thỏa mãn rên lên một tiếng, mà mơ hồ đồng thời cũng nghe thấy thân thể phía trên truyền đến thanh âm đồng dạng.

Sở Kha nhất định là có để ý, nếu không, y sẽ không biểu hiện kích thích đến như vậy. Sở Kha thường ngày giống như cá chết, hiện tại lại như kỳ mã chạy một vạn tám ngàn dặm cũng không thấy mệt..... Kiều Phi thật sự hối hận, hồi trước, anh đều chỉ thấy gương mặt cấm dục tựa như tượng đá của Sở Kha, làm hại anh còn tưởng Sở Kha đối với mặt này bị lãnh cảm chứ.

“Ân ngô.....”

Như là phát giác Kiều Phi bấu môi một cách mờ ám, Sở Kha đột nhiên dùng sức thống một chút, làm Kiều Phi kìm lòng không đậu liền phát ra tiếng rên rĩ. Được rồi, anh thừa nhận, kỹ xảo làm tình của Sở Kha đúng là tiến bộ, tuy rằng còn có chút đau, nhưng là cũng có thể gây cho anh vui sướng.

Nghe được tiếng rên rĩ vui sướng của Kiều Phi, động tác Sở Kha càng thêm kịch liệt, tiếng hít thở cũng trở nên càng ngày càng nặng nề, tựa hồ đã muốn hưng phấn tới rồi cực điểm, chỉ kém một chút nữa sẽ bộc phát đi ra.

Kiều Phi thật sự có vài lần nghĩ Sở Kha sắp bắn tới nơi, tuy rằng bắn ở trong cơ thể rất khó rửa sạch, nhưng anh vẫn thích Sở Kha vì mình mà không khống chế được, dù chỉ do sinh lý cũng không sao, anh thậm chí còn cố ý co rút vách tường bên trong nhằm kích thích Sở Kha, anh phải làm Sở Kha điên cuồng, muốn nghe đến Sở Kha không thể áp chế mà gầm nhẹ.

Nhưng là Sở Kha không có.

Lực khống chế của nam nhân này thật quá mạnh mẽ, cường tới mức Kiều Phi chỉ muốn cầm lấy thứ của y hung hăng cắn một ngụm. Bởi vì anh đã bắn trước Sở Kha, phi thường mất mặt, không cần Sở Kha động phải động thủ âu yếm, chính là nghe Sở Kha thở dốc, cảm thụ được hung hăng va chạm của người phía trên, anh liền không thể tự chế mà cương lên, sau đó, bắn.

Càng mất mặt chính là, chất lỏng mà anh bắn ra, đều dính trên người Sở Kha, anh sờ được, trên người Sở Kha một mảng dính nháp, nhưng không phải mồ hôi, mà là tinh dịch, hormone mang theo hơi thở của giống đực.

Thật sự là mất mặt quá đi, Kiều Phi cắn răng, gắt gao nhắm chặt hai mắt lại, trong bóng đêm, anh không có nhìn thấy Sở Kha từ trước đến nay trên mặt luôn không có biểu tình, lại toát ra một nụ cười không không kiêng nể. Tại thời điểm đạt đến cao trào, Sở Kha mới rốt cục tiết ra.

Vẫn là bắn ở trong thân thể.

Kiều Phi chỉ có thể như thế oán giận.

Ngày hôm sau thức dậy, lúc Kiều Phi từ trên giường đứng dậy, nhin không được nhe răng trợn mắt, đêm hôm qua quá hưng phấn nên không để ý, hiện tại mới thấy di chứng, xương sống thắt lưng thật giống như mới bị xe tải cán qua.

May mắn hôm nay là ngày chủ nhật, không phải đến phòng triển lãm làm việc.

Trong phòng trống không, Sở Kha không biết đã đi nơi nào, Kiều Phi không quản y, cũng lười suy nghĩ, lê thân thể sắp chết đi tẩy rửa, kiểm một chút gì đó ăn lót dạ, sau đó lại bò lên giường ngủ tiếp.

Ngủ thẳng đến hai giờ chiều mới tỉnh lại, tinh thần đã có chút sáng khoái, anh rời giường mặc quần áo, đang lúc muốn xuất môn, đón đầu lại thấy Sở Kha đang rinh một túi trái cây trở về.

“Phải đi ra ngoài?” Sở Kha nhú nhú mày, buông túi hoa quả nhìn anh.

“Ân, đi về vật thực.”

Kiều Phi thuận miệng lên tiếng, chỉ liếc mắt nhìn Sở Kha một cái liền dời đi ánh mắt. Nam nhân này, càng ngày càng gợi cảm, chân dài eo thon, dáng người so với người mẫu còn chuẩn hơn, hơn nữa ngũ quan tinh xảo gương mặt lại khá giống con lai, mũi lực cao đến kinh người. Tưởng tượng đến đêm qua chính mình bị nam nhân này sắp đến bắn, Kiều Phi liền cảm thấy không còn mặt mũi gặp người, càng thêm không dám nhìn Sở Kha vài lần.

“Khi nào thì trở về?”

“A? Cái gì?” Kiều Phi lấp bắp kinh hãi, bàn tay đang đẩy cửa dừng lại một chút, anh không có nghe lầm đi, Sở Kha thế nhưng đang hỏi anh khi nào thì trở về?

Anh lắc lắc đầu, nhất định là nghe lầm.

“Khi nào thì trở về?” Sở Kha hôm nay tựa hồ rất có kiên nhẫn, cứ nhiên lặp lại câu hỏi một lần.

Kiều Phi vẻ mặt đại ra, ngoái ngoái lỗ tai chính mình, không phải đêm qua anh bị làm đến quá mệt mỏi, như thế nào luôn sinh ra ảo giác.

Sở Kha thùy hạ con ngươi, dấu đi nụ cười trong đáy mắt, từ trong bóp lấy ra hai vé vào cổng, nhưng lại để trên bàn của sofa, thản nhiên nói: “Buổi tối tám giờ, có một buổi diễn âm nhạc, tôi có hẹn bạn, anh lái xe đưa tôi đi.”

Còn nghĩ từ trên trời rớt xuống một cái bánh mì loại lớn, kết quả rơi vào đầu mới biết chỉ là cục đá mà thôi, Kiều Phi cố nén ý nghĩ muốn đá Sở Kha một cước, tức giận nói: “Tôi sẽ về trước tám giờ.”

Này là chuyện gì đây, Sở Kha đi hẹn hò, thế nhưng còn bắt anh làm lái xe, nam nhân này thật sự là vô tâm vô phế tới cực điểm rồi, so với trước kia còn ác liệt hơn. Ít nhất trước kia y chưa bao giờ ở trước mặt anh bảo phải đi hẹn hò, càng không có bắt anh phải lái xe đưa y đi.

Trước kia, đều là Kiều Phi nhịn không được đi theo dõi Sở Kha, anh nóng vội không biết có phải Sở Kha đi hẹn hò với tình nhân hay không, về sau biết rồi, lòng anh tràn đầy chua xót. Loại dằn vò này anh chịu đủ rồi, mới rốt cục quyết định cùng Sở Kha chia tay.

“Sáu giờ đúng.” Sở Kha gút thời gian, “Tôi còn định đi ăn.”

“Tôi không dám chắc.....” Kiều Phi tức giận đến không thềm tốn hơi thừa lời, không hề phản ứng Sở Kha, mở cửa bước ra khỏi nhà, sau đó dùng lực đóng sầm cửa lại.

Quá đáng, thật sự rất quá đáng. Kiều Phi tức giận đến ánh mắt đều đỏ.

Lúc này tiếng chuông di động đột nhiên vang lên.

“Ai?” Kiều Phi cũng không thềm nhìn xem là ai, trực tiếp ấn nút nghe.

‘ làm gì mà giận đến như vậy? ’ bên ống nghe, truyền đến thanh âm ôn nhu của Lý Mặc Nhiên.

Kiều Phi hít sâu một hơi, bình tĩnh trở lại “Tôi không sao. Mặc Nhiên, có chuyện gì, tôi đang định đi vẽ vật thực đây.”

Lý Mặc Nhiên phát ra tiếng cười khẽ, cũng không hỏi nhiều ‘ nhanh đến nhà gỗ đi, tôi ở chỗ đó chờ cậu. ’

“Rốt cuộc có chuyện gì nha?”

Kiều Phi đi đến ven đường, tả hữu nhìn xem, vừa lúc có một chiếc tắc xi chạy qua, anh vội vàng đưa tay gọi lại.

‘ chuyện tốt, cậu mà không đến, tôi cũng sẽ không chờ cậu. ’ Lý Mặc Nhiên bí mật nói.

“Đến đây đến đây, thật là sợ cậu luôn, còn bắt chước tiểu hài tử thần thần bí bí.” Kiều Phi lên tiếng chế nhạo, tâm tình cũng bắt đầu chuyển biến tốt đẹp, nói với tài xế địa chỉ, sau đó vui vẻ ngã lưng vào ghế ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài.

Khi tới căn nhà gỗ, anh mới phát hiện, nơi này cũng không chỉ có một mình Lý Mặc Nhiên, mà là một đám người. Toàn bộ ngồi vây quanh đám cỏ phía trước căn nhà gỗ, yên lặng cùng nhìn về một hướng.

Nơi đó có một cái áo thun bị treo lên giá vẽ, đang có một nam nhân mặc chiếc áo theo nghệ thuật T-shirt cầm bút than đối hồ nước vẽ vật thực.

Cái gì gọi là nghệ thuật T-shirt?

Chính là ở trên mặt một chiếc áo thun, vẽ lên một bức tranh.

Ngay từ ánh mắt đầu tiên, Kiều Phi đã bị nam nhân mặt áo thun kia hấp dẫn. Bức tranh ở mặt trên áo, không có hình dạng gì riêng biệt, chính là dùng mấy khối lớn màu sắc vẽ cùng một chỗ, nhìn qua khá lộn xộn, chính là nhìn kỹ, lại cảm thấy sắc thái của chúng khi đan vào cùng một chỗ, làm lộ ra một cổ nhiệt liệt không nói nên lời.

Đột nhiên có người vỗ anh một cái, đem Kiều Phi đang mơ màng chụp tỉnh. Vừa quay đầu, liền thấy Lý Mặc Nhiên không biết khi nào đã tới phía sau anh, thân thủ che miệng anh lại, ý bảo Kiều Phi chớ có lên tiếng.

Kiều Phi hiểu ý, đi theo Lý Mặc Nhiên đến một bên, tại nơi cách nam nhân mặt áo nghệ thuật T-shirt vài chục bước ngồi xuống.

“Tiêu Tang, cậu có biết đi.” Lý Mặc Nhiên nhỏ giọng, chỉ chỉ nam nhân mặt áo thun kia.

Kiều Phi trước mắt sáng ngời, đồng dạng nhỏ giọng, dùng biểu tình không dám tin hỏi: “Người kia là bậc thầy lớn nhất của trường phái ẩn tượng thế kỷ 21 đúng không?”

Lý Mặc Nhiên làm cử chỉ đồng ý, ánh mắt Kiều Phi phát ra lại càng sáng ngời, hô hấp cũng càng ngày càng dồn dập.

Thần tượng a, rõ ràng là thần tượng, ngay tại trước mắt anh. Đúng rồi, cái áo thun kia chắc chắn là tác phẩm của Tiêu Tang, tác phẩm của bậc thầy, quả nhiên có công lực.

“Trời ạ, cậu là thế nào mà thỉnh được ông ấy đến.....” Kiều Phi kích động địa đê lại ngực mình, anh sợ nếu không đê lại, trái tim sẽ từ chỗ này nhảy ra.

Lý Mặc Nhiên nhún nhún vai, mở ra hai tay, nhẹ giọng nói: “Không phải là tôi mời, mà là bạn tôi mời.....” Hắn chỉ chỉ căn nhà gỗ phía sau, ý nói chính là chủ nhân căn nhà này, “Lúc hắn ở nước ngoài gặp được Tiêu Tang, ngẫu nhiên đề cập đến bản thân có một địa phương rất đẹp, Tiêu Tang vừa lúc lại đến đây du lịch, nghỉ ngơi vài ngày, liền mượn hắn căn nhà gỗ này. Tôi cũng là nửa đêm hôm qua mới nhận được thông báo của hắn, sáng nay mới đi đón, vốn nghĩ muốn sớm gọi điện báo cho cậu, thế nhưng gọi thế nào cũng không được. Tôi nói, cậu đêm hôm qua làm gì, ngủ thẳng đến trưa hôm nay cũng không dậy, cũng không mở máy?”

Trên mặt Kiều Phi hiện lên một mảng đỏ hiếm thấy, chợt dạ nói: “Không có, ngày hôm qua ở trong này vẽ tranh, cho tới rạng sáng mới trở về, di động cũng không mở.”

Lý Mặc Nhiên hồ nghi nhìn anh một cái, không có hỏi nhiều, chính là vỗ vỗ thất lưng Kiều Phi, cười nhẹ nói: “Tôi nói, cậu gặp may mắn rồi, buổi sáng khi tôi đưa Tiêu Tang đến đây, ông ấy nhìn thấy bức tranh mới hoàn thành một nửa của cậu, đã tán thưởng nga, còn nói thẳng cậu có vài phần linh khí, chỉ là kỹ thuật vẽ còn thô ráp, thiếu mài giũa.”

“Thật sự?” Kiều Phi cơ hồ nhảy dựng lên, nắm chặt tay của Lý Mặc Nhiên, thần tình hưng phấn làm mặt càng thêm đỏ.

“Tóm lại, lần này là cơ hội, hướng bậc thầy chân chính thỉnh giáo một lần, so với cậu mười năm khổ luyện còn có ít hơn.” Lý Mặc Nhiên vỗ vỗ bả vai của Kiều Phi “Cố lên.”

Kiều Phi nắm chặt quyền, dùng sức gật đầu.

– Hết Chương 5 –

6. Chương 6

Không sai biệt lắm qua một giờ, Tiêu Tang hoàn thành xong bức vẽ, ông ném bút than, cười ha ha trong chốc lát, quay người lại nhìn đến Lý Mặc Nhiên, liền ngừng cười đi tới. Ông chân trước vừa ly khai, người quay quanh bốn phía ở sau lưng liền như ong vỡ tổ tranh nhau đi đến bàn vẽ xem. Thực hiển nhiên, những người này đều là nghệ thuật gia chân chính, đối với bức tranh so với họa sĩ vẽ chúng thì hứng thú hơn nhiều, cũng chẳng quan tâm Tiêu Tang là bậc thầy chân chính gì.

“Tiêu đại sư.” Lý Mặc Nhiên cung kính, “Đây là bạn của tôi, Kiều Phi. Cậu ấy ngưỡng mộ Tiêu đại sư đã lâu.”

“Tiêu đại sư, người khỏe.” Kiều Phi theo ở phía sau ân cần thăm hỏi, ngữ khí quả thật thực tôn kính.

Tiêu tang cười to vỗ vỗ bả vai Kiều Phi “Cậu chính là Kiều Phi, hảo, hảo, tiểu tử cũng khá lắm, ta xem qua tranh của cậu vẽ rồi, có chút ý tứ.”

Kiều Phi bị chụp bả vai nhu nhu, nhìn nhìn Tiêu Tang, môi động vài lần, chỉ nói ra một câu: “Ngày hôm qua lúc rời đi, đều không có dọn dẹp, đem nhà gỗ biến thành loạn thất bát tao, làm cho đại sư ngài chê cười.”

Tiểu tử, anh làm sao còn là tiểu tử, bất quá Tiêu Tang đã muốn năm sáu mươi tuổi, gọi anh một tiếng tiểu tử, cũng coi như không sai.

“Ha ha ha, đừng quá câu nệ, cũng đừng đại sư đại sư kêu hoài không ngừng, nếu không ngại, gọi ta một tiếng Tang ca, con người của ta người già nhưng tâm không già, cũng không chịu già, người đem ta gọi là lão, ta mới tức giận.”

Kiều Phi nhin không được nở nụ cười, vị này đại sư, là người có ý tứ, cũng không khó tiếp cận.

“Vây Tang ca, anh cứ gọi em là Tiểu Kiều.”

“Tiểu Kiều? Người là Tiểu Kiều? Ta thật ra cũng biết một người, chính là mỹ nhân nổi danh trong tam quốc chí ” Tiêu Tang nhướng nhướng lông mi trêu đùa.

Kiều Phi ngạnh một chút, dở khóc dở cười nói: “Hành hành hành, là em sai, không phải tiểu Kiều, vậy kiều A Phi đi.”

Lý Mặc Nhiên ở một bên nhìn thấy Kiều Phi bị trêu chọc, lên tiếng can.

“Tang ca.....”

Người vây quanh bàn vẽ này giờ cuối cùng cũng bước ra, hình như có điều muốn thỉnh giáo Tiêu Tang, Kiều Phi thừa dịp này, cũng bước qua xem tác phẩm của bậc thầy, âm thầm nghiền ngẫm.

Này một cái nghiền ngẫm, sẽ không cảm thấy được thời gian qua nhanh, đảo mắt sắc trời liền dần tối đen. Lúc Lý Mặc Nhiên mời mọi người đi ăn cơm, Kiều Phi còn ngồi xõm ở phía trước bàn vẽ không chịu đi, phải đợi hân tới lòi sống lòi chết.

Trong mơ hồ, Kiều Phi cảm thấy dường như mình đã quên một chuyện gì đó, bất quá này ý niệm trong đầu còn chưa nghĩ ra, thì đã bị thần thái những đường cong trước mắt bao phủ mất.

Lúc về tới nhà, lại là đêm khuya, Kiều Phi dẫn theo một thân mùi rượu, một bên tựa vào cánh cửa, một bên mò mò chìa khóa, còn chưa đụng đến cái chìa khóa, cửa đã được mở, anh nhất thời đứng không vững, theo cửa ngã xuống, rơi vào lòng ngực một người.

“Sở..... Kha?” Kiều Phi nhẹ nhàng cười, cố gắng mở to đôi mắt mông lung để nhìn rõ nam nhân trước mặt.

Như thế nào có ba khuôn mặt? Ba đầu sáu tay, Sở Kha biến thành yêu quái?

“Anh còn biết trở về, đi uống rượu với ai?”

Thanh âm lạnh lùng của Sở Kha vang lên. Y chán ghét che lại cái mũi, trên người Kiều Phi mùi rượu quá nồng, cũng không biết có phải hay không bị ối, phía trước bốc ra mùi chua kỳ dị.

“Với ai hả?” Kiều Phi vươn năm ngón tay, từng bước từng nhớ lại, “Có Tang, Tang ca, Mặc Nhiên, A Luân, còn có đại, đại..... Di? Không đủ số.....”

Anh đếm một người sẽ ẩn hạ hai ngón tay, lúc này mới đếm đến ba, liền phát hiện ngón tay không đủ dùng, nhất thời có chút mơ hồ, vì cái gì ngón tay lại không đủ dùng, năm ngón tay phải đếm được năm người chứ.

Lý Mặc Nhiên, lại là này Lý Mặc Nhiên.

Sắc mặt Sở Kha tối sầm, phần nộ nắm lấy cổ tay Kiều Phi, trực tiếp kéo anh vào nhà.

“Ai ai ai, đau.....” Kiều Phi kêu to lên.

Sở Kha đẩy anh vào trong phòng tắm, Kiều Phi đứng không vững, dựa vách tường ngồi chồm hổm trên mặt đất, nhu nhu cổ tay.

Xôn xao!

Đột nhiên không gian trên đầu tuôn xuống dòng nước lạnh, bắn đầy đầu cổ và mặt anh.

“Hả, trời mưa?” Kiều Phi đưa tay che đầu, nói nhỏ, tựa hồ là thanh tỉnh, đảo mắt lại càng say thêm, anh giãy giụa đứng lên, một bên còn mơ mơ màng màng nói, “Ai nha, bàn vẽ còn..... Ở bên ngoài..... mình phải đi..... thu dọn.....”

“Vẽ tranh, anh tối ngày chỉ biết vẽ tranh.”

Sở Kha nắm lấy cổ anh, làm cho anh không thể không ngẩng đầu lên, nước lạnh liền vọt vào trong mắt, anh dùng tay liều mạng lau đi, lại như thế nào cũng lau không hết, càng nhiều nước lạnh vọt vào, sau đó theo khóe mắt chảy ra, mang ra càng nhiều chất lỏng.

“Tôi nói anh sáu giờ phải về, anh không nhớ sao?” Bởi vì phần nộ, thanh âm Sở Kha thậm chí phát run, “Anh vì cái gì không nghe lời tôi? Vì cái gì? Vì cái gì?”

Tay y cơ hồ khấp vào trong cổ Kiều Phi, lớn tiếng rống giận.

“Lý Mặc Nhiên kia là cái thá gì, anh tình nguyện ở cùng hắn cũng không trở về. Kiều Phi, đây là anh thiếu tôi, anh thiếu tôi còn chưa trả hết, tôi sẽ không cho anh đi ra ngoài tìm người khác, anh định mượn cớ vẽ tranh để ở bên cạnh nam nhân kia hẹn hò..... Mơ tưởng!”

Có lẽ bị sắc mặt giận dữ của Sở Kha dọa, hay là do nước quá lạnh, mà toàn thân Kiều Phi đều run lên, anh kinh ngạc liếc nhìn Sở Kha, như là rốt cục tỉnh táo lại, sau đó anh đột nhiên dùng sức một phen đẩy Sở Kha ra.

“Sở Kha, cậu là gì, dựa vào cái gì mà hạn chế cuộc sống của tôi?” Kiều Phi hô to, thanh âm so với Sở Kha còn lớn hơn, giống như là áp lực ngàn năm của núi lửa chợt phun trào, anh hét lớn đến cơ hồ yết hầu đều muốn xé rách, “Tôi thích ở với ai thì sẽ ở với người đó, tôi nguyện ý bởi Mặc Nhiên đi uống rượu, cùng hắn cùng nhau uống rượu, tôi thấy vui vẻ, dựa vào cái gì tôi phải lái xe đưa cậu cùng tình nhân đi hẹn hò, dựa vào cái gì hai người ở bên trong khanh khanh ta ta, tôi phải ở bên ngoài chịu đựng gió lạnh. Sở Kha, cậu thực quá đáng, cậu có biết hay không. Tôi với cậu không giống nhau, lòng tôi làm bằng thịt, chứ không phải bằng sắt, nó đau lắm, rất đau. Năm đó là tôi sai, không nên uy hiếp cậu, không nên bức cậu thuận theo tôi, mười năm qua tôi đều cảm thấy có lỗi với cậu, tôi làm trâu làm ngựa, ngay cả thể diện cũng không màng, giúp cậu lập nghiệp, giúp cậu ở thương trường kết nối, tôi là dùng Thắng Thiên bức bách cậu, nhưng Thắng Thiên có ngày hôm nay, chẳng lẽ không có công lao của tôi sao? Sở Kha, cậu dùng lương tâm mà nói đi, tôi còn thiếu cậu cái gì? Thiếu cái gì?”

Anh lau mặt một phen, gạt đi nước trên mặt. Anh không muốn ở trước mặt Sở Kha lộ ra bộ dáng chật vật, đây là chút tôn nghiêm cuối cùng của anh. Chính là thân thể lại mềm oặt trượt ngã, một chút khí lực cũng không có.

Tựa hồ sau đó, anh chỉ còn khí lực để hò hét.

“Cậu vì cái gì muốn đem tôi ép trở về? Cậu muốn xem tôi thống khổ ra sao phải không? Cậu là đồ khốn kiếp..... Sở Kha, cậu là đồ khốn vô tâm vô phế, nhìn đến tôi thống khổ cậu sẽ khoái hoạt sao? Tôi không phải..... Không phải..... Không phải người mặc cho kẻ khác bày bố..... Cậu không cho, không cho tôi sống khá giả, tôi cũng sẽ không cho cậu..... Cho cậu sống khá giả..... Cậu nghe đây, tâm của tôi nói, tôi sẽ không tái đối với cậu ngàn ý trăm thuận..... Sẽ không..... Tuyệt đối sẽ không.....”

Sở Kha trừng mắt nhìn anh, chậm chạp không nói gì.

“Cậu cái gì cũng không phải..... Cũng không phải.. . Tôi..... Tôi.....”

Thanh âm Kiều Phi dần dần thấp xuống, anh liếm liếm khóe môi, vừa rồi hét lớn quá, miệng khô lưỡi khô, ngay cả yết hầu cũng đau đến lợi hại, cảm giác say lại đến, ngay cả đầu cũng đau thực lợi hại, người trước mắt cũng dần trở nên mơ hồ.

“Sở Kha..... Cậu thực quá đáng..... Quá đáng.....” Anh ôm lấy đầu gối, đầu vùi vào thật sâu bên trong, nước mắt chịu đựng đã lâu, rốt cuộc cũng làm tràn mà chảy ra.

Đúng vậy, là anh cố ý quên, kia thì thế nào, trước kia anh còn nhẫn nhịn, hiện tại sẽ không nhẫn nữa, Sở Kha có thể nhàn nhã cùng tình nhân đi hẹn hò, anh cũng có thể đi kiếm niềm vui riêng của mình.

Uống rượu thì sao, anh thống khoái, anh có thể tạm thời quên Sở Kha tối nay cùng tình nhân hẹn hò, vốn anh đã quên rồi, uống nhiều rượu như vậy, anh thiếu chút nữa ngay cả cửa nhà cũng không nhận ra.

Vì cái gì? Vì cái gì còn muốn làm cho anh nhớ lại?

“Sở Kha..... Cậu bắt quá là ý vào tôi yêu cậu mà thôi.....” Anh than thở, thanh âm càng ngày càng mỏng manh, “Hiện tại, tôi không thương..... Không thương.....”

Sở Kha loan hạ thất lực, lắc lắc bả vai Kiều Phi, một chút phản ứng cũng không có.

Anh đang ngủ.

Sở Kha sắc mặt biến hóa vài cái, sau đó dụng lực mở nước ấm, nước lạnh chuyển thành nước ấm mang theo sương khói, y oán hận đem Kiều Phi kéo đến trong lòng ngực, bỏ đi lớp quần áo ướt đầm, một bên thay

người đang say rượu chà lau, một bên lại mắng một câu.

“Vừa rống vừa khóc thật ngu ngốc!”

Uống phí một phen tâm ý của y, Kiều Phi, anh thật ngu ngốc, tối nay không có cái gì tình nhân, chỉ có một người ngu ngốc làm người ta tức cũng không được mà cười cũng không xong.

Cho tới bây giờ cũng chưa từng có tình nhân, cho tới bây giờ cũng chỉ có một người tự cho là đúng, căn bản là ngu ngốc không hiểu tâm ý của người khác.

“Kiều Phi, anh sẽ không không thương của tôi, bởi vì..... Tôi không cho phép!”

Trời đã sáng.

Kiều Phi mang theo chút say rượu tỉnh lại, ôm đầu ở trên giường lăn lộn, thẳng đến khi đầu đụng vào tủ đầu giường, mới mạnh ngồi dậy, kêu thảm thiết một tiếng: “Không tốt, đến muộn!”

Thái dương đều chiếu đến mờng, đồng hồ báo thức không biết bị ai ấn tắt, kim đồng hồ đã chạy hơn thời gian anh đặt báo thức một vạn tám ngàn dặm, bên người Sở Kha cũng không thấy bóng dáng, chắc là tự mình lái xe đến công ty rồi, trên mặt tủ đầu giường để lại hai viên thuốc cùng một tờ giấy, mặt trên viết ba chữ thuốc giải rượu.

Thật ngạc nhiên a, Sở Kha đây là ở quan tâm anh sao?

Kiều Phi cầm lấy hai viên thuốc kia, nương theo ánh mặt trời chiếu vào cửa sổ, nhìn lại xem, thật là thuốc, không phải anh hoa mắt, cũng không phải viên băng, một khi nắm được trên tay liền tan mất.

Ngày hôm qua có phát sinh cái gì sao?

Ấn nhanh huyết thái dương rút đau đớn, Kiều Phi ý đồ nhớ lại một chút, nhưng chỉ nhớ được anh đã uống rất nhiều rượu, sau đó khi ra về còn ới, cuối cùng Lý Mặc Nhiên bắt đắ dĩ mà đem anh nhét vào trong xe mới thôi.

Sau đó đã xảy ra cái gì?

Vô luận Kiều Phi như thế nào hồi tưởng, cũng không nhớ nổi. Chính là mơ hồ cảm thấy được, chính mình đem qua tựa hồ trải qua chuyện gì đó rất mất mặt, mất mặt đến anh căn bản không muốn nhớ lại.

Quên đi, không nghĩ, đại khái là Sở Kha uống nhầm thuốc, bằng không như thế nào đột nhiên hội quan tâm tới anh như vậy.

Sau khi uống thuốc, cảm giác đau đầu đã giảm đi khá nhiều. Kiều Phi nhanh chóng đi rửa mặt chải đầu, thay quần áo, một bên chạy một bên nắm lên di động, thuận tay gọi điện thoại cho Lý Mặc Nhiên.

‘ được rồi, cái gì cũng đừng nói, buổi sáng tôi cho cậu nghỉ. ’ chuyển được điện thoại, Lý Mặc Nhiên không đợi Kiều Phi nói chuyện, giành nói trước.

“A, cậu không nói sớm, tôi đã chạy ra khỏi nhà rồi.” Kiều Phi oán giận, nhưng dưới chân không có dừng lại, “Quên đi, cậu không cần khấu tiền lương của tôi thì tốt rồi.”

Lý Mặc Nhiên bật cười, nói: ‘ tiền lương có thể không khấu, nhưng là toàn bộ thưởng khắ định không có. ’

Kiều Phi kêu thảm thiết một tiếng: “Đều tại cậu ép tôi uống rượu.”

‘ trời đất chứng giám, Kiều Phi, ai ép cậu uống rượu, căn còn không kịp..... Quên đi, không thèm nghe cậu nói nữa, cậu muốn tới thì mau lên đi. ’ Lý Mặc Nhiên thu lại tức giận.

Chờ lúc Kiều Phi vội vàng đuổi tới phòng triển lãm, mới biết được, Lý Mặc Nhiên sáng sớm liền đoán ra anh hôm nay khắ định say rượu không dậy nổi, sớm liền an bài, cho người khác cùng anh đối ca. Bất quá anh hiện tại chạy tới, cũng không phải vô dụng, Tiêu Tang hôm nay đúng lúc đi thăm phòng triển lãm của Lý Mặc Nhiên, Kiều Phi tới rồi, liền làm người giới thiệu cho vị đại sư này.

Dựa theo ý tứ của Lý Mặc Nhiên, chính là muốn Kiều Phi có thể thuyết phục Tiêu Tang ở phòng triển lãm tranh của hắn tổ chức một cuộc triển lãm. Kiều Phi nhin không được trêu chọc hắn là muốn danh lợi song

thu, tuy rằng nói như vậy, nhưng anh vẫn hết sức tận tâm giúp thuyết phục Tiêu Tang. Bất quá Tiêu Tang này tuy rằng ngôn hành cử chỉ đều hài hước, thái độ làm người lại rất có nguyên tắc, vấn đề này vẫn giữ trong lòng, không có trả lời ra mặt.

Kiều Phi cũng biết, triển lãm tranh của bậc thầy sẽ không dễ dàng tổ chức, thường thường phải chuẩn bị công phu vài năm trở lên, hơn nữa địa điểm yêu cầu cũng cao. Phòng triển lãm của Lý Mặc Nhiên, ở trong nước coi như đứng nhất nhì, nhưng cùng nước ngoài so sánh, kỳ thật là không bằng.

Cho nên anh cũng không nóng vội, chỉ cần hết lực, có được hay không sẽ không quan hệ. Anh tin tưởng Lý Mặc Nhiên bất quá cũng chỉ có ý tưởng này thôi, về phần được hay không, khẳng định cũng là không có ôm quá lớn hy vọng.

Tới thời điểm giữa trưa, Lý Mặc Nhiên mời Tiêu Tang ăn cơm, để cho Kiều Phi tiếp khách, Kiều Phi cũng thật sự vui vẻ, dù sao thời điểm nói chuyện với nhau, ngẫu nhiên có thể được bậc thầy chỉ điểm vài câu, anh cũng thu được lợi tức.

Không ngờ mới ra khỏi phòng triển lãm, Kiều Phi thấy ven đường ngừng một chiếc xe màu đen có rèm che, như thế nào nhìn rất quen mắt, anh dùng sức nhìn chăm chăm, theo trên xe bước xuống một người, chân dài thắt lưng gầy, ngũ quan thâm toại, không phải Sở Kha thì là ai.

“Kiều Phi.” Sở Kha đã đi tới.

Sắc mặt Lý Mặc Nhiên nhất thời không tốt, đem Kiều Phi kéo ra phía sau, che ở phía trước, lạnh lùng nói: “Cậu tới làm gì?”

Trong nháy mắt, không khí thế nhưng nổi lên chút khấn trương.

Sở Kha cũng không thèm liếc mắt nhìn tới hần một cái, ánh mắt còn dừng ở trên người Kiều Phi, thần nhiên nói: “Kiều Phi, đi theo tôi.”

Lý Mặc Nhiên còn muốn nói gì nữa, bị Kiều Phi kéo một chút.

“Mặc Nhiên, đây là chuyện của tôi. Cậu đi tiếp đón Tang ca, đừng cho anh ấy lưu lại ấn tượng không tốt.” Kiều Phi ghé vào lỗ tai hần nhẹ nhàng nhắc nhở một câu, Lý Mặc Nhiên lúc này mới chú ý tới Tiêu Tang đang nhìn chăm chăm về hướng bên này.

Hần nén giận, chạy đến bên người Tiêu Tang, cúi đầu giải thích.

Kiều Phi nhìn nhìn Sở Kha, cố gắng làm cho chính mình tâm bình khí hòa, “Sở Kha, có việc sao?”

“Đi theo tôi.” Sở Kha vẫn là ba chữ này.

“Giữa trưa tôi muốn đi bồi Tiêu đại sư.....” Kiều Phi nhìn nhìn Tiêu Tang, lại phát hiện ánh mắt Tiêu Tang vẫn dừng ở trên người Sở Kha, điều này làm cho anh thoáng cảm thấy một tia không thoải mái, vội vàng đem cảm giác quái đản này vứt ra sau đầu, tiếp tục ý đồ giải thích, “Tiêu đại sư phải.....”

“Tôi mặc kệ ông ta là ai.” Sở Kha không chút khách khí đánh gãy lời giải thích của anh, “Tôi chỉ đáp ứng không can thiệp công tác của anh, nhưng thời gian ngoài công tác, đều là của tôi. Kiều Phi, đây là chính anh đã đáp ứng.”

Kiều Phi có chút vi não, nói: “Bồi tiêu đại sư ăn cơm đối công tác của tôi giúp ít rất lớn.....”

“Anh không phải mấy cô gái bồi rượu.” Sở Kha lại một lần đánh gãy lời anh, sau đó bắt lấy tay Kiều Phi, “Cho dù có, anh cũng chỉ có thể theo bồi tôi.”

“Cậu.....” Kiều Phi tức giận đến sắc mặt bắt đầu trắng bệch, quay đầu nhìn xem Tiêu Tang, lại nhìn xem Lý Mặc Nhiên, thật sự không muốn Tiêu Tang để lại ấn tượng xấu, lại càng không muốn Lý Mặc Nhiên vì anh mà cùng Sở Kha một lần nữa đánh nhau, đành phải hít sâu một hơi, cố nén tức giận trong lòng, “Được rồi, tôi đi theo cậu.”

“Kiều Phi.....” Nhìn đến anh sắc mặt trắng bệch, Lý Mặc Nhiên chạy lại.

Kiều Phi miễn cưỡng cười, “Thật có lỗi, Mặc Nhiên, tôi phải đi cùng Sở Kha, Tang ca nơi đó, liền phiền toái cậu giúp tôi nói một tiếng thực xin lỗi, lần sau có cơ hội, tôi mời anh ấy ăn cơm.”

Lý Mặc Nhiên nhìn anh một cái nói: “Kiều Phi, không cần miễn cưỡng, tôi sẽ không để cậu bị người khác khi dễ.”

Cầm giác Sở Kha cầm lấy tay mình càng thêm dùng sức, Kiều Phi vội vàng lắc đầu “Mặc Nhiên, thật sự không có việc gì, cậu yên tâm đi. Hơn nữa, tôi cũng đâu phải người dễ bị khi dễ, có phải không?”

Trầm mặc một lát, Lý Mặc Nhiên nhượng bộ, hung hăng trừng mắt nhìn Sở Kha liếc mắt một cái, sau đó xoay người sang chỗ khác, đi đến bên người Tiêu Tang nói: “Tang ca, Kiều Phi đột nhiên có việc, sẽ không theo chúng ta được, cậu ấy bảo chúng ta cứ đi trước.”

Lúc này, Sở Kha đã muốn cưỡng ngạnh mà đem Kiều Phi kéo lên xe.

Tiêu Tang cười ha hả nhìn thấy bọn họ rời đi, đối Lý Mặc Nhiên hỏi một câu: “Đó là bằng hữu của A Phi, đang làm cái gì?”

“Hình như là kinh doanh công ty.....” Lý Mặc Nhiên hàm hồ trả lời một câu, có chút kinh ngạc nhìn Tiêu Tang. Vị đại sư này tựa hồ đối với Sở Kha thực cảm thấy hứng thú a.

Tiêu tang vừa cười cười, nói: “Gần đây tôi đối với vẻ cơ thể người có chút nghiên cứu.....”

Lý Mặc Nhiên ngăn ra, chợt hiểu được, quả thật, dung mạo cùng dáng người của Sở Kha hoàn toàn thích hợp đến làm người mẫu. Chẳng qua tính cách của Sở Kha..... Nghĩ muốn cũng không nên muốn.

Sở Kha đem xe đậu ở phía trước một nhà ăn, Kiều Phi nhìn y một cái, bước xuống xe, trong lòng nói thầm, chẳng lẽ Sở Kha hôm nay tính toán mời anh ăn cơm? Khác thường, rất khác thường, cái gọi là sự có khác thường tức có yêu(yêu trong yêu nghiệt ấy, ở đây có thể hiểu là quý kẻ), ách..... Anh liếc mắt nhìn trộm Sở Kha đang khóa xe, thấy thể nào cũng không giống yêu, tuy rằng dung mạo đẹp đến kỳ cục, nhưng là khí chất rất chính trực, chính trực đến mức làm cho người ta cảm thấy được, cho dù là một chút ý tưởng khinh nhờn đều rất đáng xấu hổ.

Quên đi, giặc đến thì đánh, nước đến thì chặn, anh không tin Sở Kha còn có thể đem anh làm thế nào.

Ôm tâm tư như vậy, Kiều Phi không nói một tiếng theo sát Sở Kha vào nhà ăn. Lúc này đúng là vào giờ cơm trưa, nhà ăn cơ hồ ngồi đầy người, ngay lúc Kiều Phi nghi ngờ không có bàn trống, thì bồi bàn lại đưa bọn họ đến một bàn có vị trí tốt nhất.

“Muốn ăn cái gì?”

Sở Kha nhìn thực đơn, đầu cũng không nâng, làm cho Kiều Phi cơ hồ hoài nghi y là có hay không không đang hỏi mình, ít nhất cũng cho anh một chút manh mối đi.

Không nghe Kiều Phi trả lời, Sở Kha tự gọi hai phần món ăn, sau đó nâng cầm, chỉ nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, cũng không có phản ứng với anh.

Kiều Phi bị y biến thành chẳng hiểu ra sao, nam nhân này hôm nay đem anh đưa đến đây rốt cuộc để làm gì?

Tóm lại, từ đầu tới đuôi, Sở Kha tựa hồ chính là một lòng phải ăn cơm, không có tinh thần nói chuyện, thẳng đến khi dùng cơm xong, y cũng chưa đối Kiều Phi nói qua nửa câu.

Răng nanh Kiều Phi nghiêng lại vài lần, cơ hồ nhịn không được sẽ mở miệng hỏi y, chính là vừa thấy bộ dáng không coi ai ra gì của Sở Kha, anh liền nhịn xuống.

Hảo, cậu không nói lời nào, tôi cũng sẽ không nói, xem ai phải mở miệng trước.

Thật sự bị Sở Kha biến thành không biết làm sao, anh nguyên bản còn nghĩ thời điểm cùng Tiêu Tang ăn cơm trưa, sẽ nghe được sự chỉ điểm của bậc thầy, lại khi không bị Sở Kha phá hư, tâm tình Kiều Phi càng ngày càng tệ, cứ như vậy cùng Sở Kha đánh bạc tức giận.

Nhưng là anh không biết, ngay tại lúc mình giận dữ vì đầu xuống ăn cơm, thì Sở Kha lại ngẩng đầu lên, nương theo việc múc canh, nhìn anh vài lần.

Ánh mắt có chút nhu, còn mang theo ý cười, nhưng lúc Kiều Phi ngẩng đầu lên, liền nhanh chóng biến mất, một lần nữa thay một bộ dáng lạnh như băng.

Ăn không vô, Kiều Phi đẩy ra một đĩa cơm hầy còn một nửa, học theo bộ dáng của Sở Kha ngược mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Một lát sau, Sở Kha cũng không ăn, đứng dậy rời khỏi, nhưng không có ra xe, mà lôi kéo tay Kiều Phi đi tới đi lui trên đường lớn, xoay đến Kiều Phi xương cốt muốn rã rời, anh chưa từng gặp qua Sở Kha làm chuyện không có ý nghĩa như thế này, nam nhân này luôn luôn chỉ biết làm việc.

“Cậu..... Có phải hay không muốn mua cái gì?” Rốt cục, anh vẫn là nhịn không được mở miệng.

Đây là một con phố buôn bán khá tấp nập, cho nên Kiều Phi mới có thể hỏi như vậy, bằng không anh thật sự nghĩ không ra, Sở Kha vì cái gì lôi kéo anh đi tới đi lui trên đường, bất quá mấy trăm mét trên ngã tư đường, bọn họ đều đã đi qua đi lại hết năm sáu lần.

Sở Kha hơi run một chút, nhìn anh một cái, ánh mắt có chút cổ quái.

Đang lúc Kiều Phi bắt đầu hối hận vì đã lỡ mở miệng, Sở Kha lại bước nhanh chân, đưa anh kéo vào một cửa hàng thời trang dành cho nam giới.

“Toàn bộ thử xem.” Sở Kha ở trong tiệm đi dạo một vòng, trong tay cầm hơn mười bộ quần áo.

“Mua cho tôi sao?” Kiều Phi đang cầm quần áo, trong lúc nhất thời thụ sủng nhược kinh.

Anh không phải đang mơ đi, cho tới bây giờ chỉ có anh đi mua quần áo cho Sở Kha, từ khi nào thì gặp qua Sở Kha mua quần áo cho anh. Chỉ có trong mơ, nhất định là chỉ có trong mơ, hôm nay Sở Kha chưa có tới đón anh ăn cơm, cũng không có kéo anh xuống đường lớn, càng không có mua quần áo cho anh, hết thấy đều là ảo giác, chỉ là mơ.

Sở Kha lãnh nghiêm mặt, ánh mắt nhìn nơi khác, chỉ nói một câu: “Là để tặng người ta.”

Kiều Phi thở dài một hơi, quả nhiên, anh lại mộng tưởng, chẳng lẽ là tặng quà cho tình nhân, chắc tình nhân kia cùng anh dáng người không khác lắm đi. Nghĩ đến đây, Kiều Phi mặt đều xanh, rất muốn đem đồng quần áo này ném lên đầu Sở Kha.

Bất quá..... Đồng quần áo này cũng không có làm gì sai, thật đáng tiếc, không phải chỉ là thử quần áo thôi sao, anh thử.

Lại nói, ánh mắt Sở Kha cũng không tồi, tuyển mấy bộ quần áo đều rất vừa người, hơn nữa ngay cả khí chất đều phù hợp, mặc vào đặc biệt có tinh thần. Kiều Phi mỗi bộ đều thử, thử xong rồi, liền nghiêm mặt rút thẻ tính dụng của mình ra, đối cô nhân viên nói: “Toàn bộ đóng gói, số quần áo này tôi đều mua, về phần vị tiên sinh kia muốn mua cho ai.....” Anh nâng nâng cằm nhìn Sở Kha, “Cô bảo y mua cái khác đi.”

Cô nhân viên ngẩn ra, hai mắt sáng lên nhìn về phía Sở Kha, đang muốn mở miệng, Sở Kha huy phát tay, nói: “Vậy lấy cái khác đi.”

Kiều Phi sắc mặt càng xanh, bất quá thời điểm khi cầm lại thẻ tính dụng, sắc mặt của anh lại bắt đầu trắng bệch. Anh biết, mua lần này, thẻ tín dụng của mình phải mất một số tiền lớn.

Mất mát thật lớn, chẳng lẽ đây là chiêu mà Sở Kha mới nghĩ ra để trả thù anh?

Anh không thể không hoài nghi, nhất là lúc sau khi nhìn đến biểu tình của Sở Kha. Tên hỗn đản nam nhân nào..... Giống như đang cười..... Anh là không phải lại hoa mắt.

Tóm lại, thẳng đến khi bị Sở Kha đuổi về phòng triển lãm, Kiều Phi vẫn còn vì thế mà canh cánh trong lòng, anh cảm thấy được mình dường như là đã trúng kế của Sở Kha, một kế hoạch làm mình tổn thất rất nhiều, chính là khi tỉnh tê suy nghĩ, lại cảm thấy chuyện này căn bản là tự anh hại mình, đều đã ba mươi mấy tuổi, như thế nào còn giống tiểu hài tử hồn dôi.

Thật sự là đáng đời.

Lúc Kiều Phi xuống xe, thật muốn hung hăng tát cho mình một cái.

“Tan tằm tôi tới đón anh.”

Sở Kha bỏ lại một câu, thả hạ chân ga, rời đi.

“Uy uy.....” Kiều Phi đuổi theo vài bước, bị hít một chút khói, trong lòng buồn bực.

Quần áo anh mua còn nằm ở trên xe chưa có lấy lại, ngay cả hi vọng muốn bí mật bán lại chúng cũng không còn.

Thật sự là một ngày kỳ lạ.

Bị Sở Kha làm như vậy, Kiều Phi buồn bực đến ngay cả tâm tư làm việc cũng không có, buồn bã đợi đến khi hết thời gian, mới ừ ừ bước ra cửa trước của phòng triển lãm, liếc mắt một cái đã nhìn thấy chiếc xe màu đen có rèm che. Sở Kha không có ngồi ở bên trong xe, mà tựa vào cửa ngắm phong cảnh xa xa, nhưng chắc là y cũng không có ý thức được, ở trong mắt những người đi ngang qua, bản thân y cũng là một đạo phong cảnh để ngắm nhìn.

Kiều Phi nhìn đến gần người, sau khi định thần lại mắng chính mình, thần sắc si mê, đây rõ ràng là thần sắc si mê, anh bị giáo huấn vẫn chưa đủ hay sao? Hoa đẹp tức sẽ có gai, nếu lại không cẩn thận cầm vào, hơn phân nửa sẽ lại bị đâm đến máu chảy đầm đìa.

Sở Kha quay đầu, thấy được Kiều Phi. Kiều Phi thật muốn lấy bàn vẽ che đi chính mình, đáng tiếc cũng chỉ có thể ở trong lòng nghĩ như vậy mà thôi. Thấy ánh mắt Sở Kha chăm chú nhìn mình, anh cuối cùng cũng nhận mệnh, ngoan ngoãn ngồi vào xe.

Bên trong xe đóng quần áo rõ ràng thiếu mất một nửa. Tưởng tượng đến cảnh Sở Kha đem quần áo đưa đến tận tay tình nhân, Kiều Phi trong lòng nhất thời đau xót, sau đó vầy vầy đầu, có ý đem toàn bộ ý nghĩ kia vấy ra khỏi đầu.

Nếu đã buông tay, nên hoàn toàn chặt đứt tất cả tình cảm trước kia, cho dù hiện tại là Sở Kha không chịu buông tay, anh cũng sẽ không tất yếu đem chính mình lại rơi vào đi. Tay anh gắt gao nắm lại thành quyền, đầu ngón tay bấm thật sâu vào lòng bàn tay, ý đồ dùng đau đớn để dời đi tâm tình của mình, tiếc nuối chính là, vì để tiện cho vẽ tranh, anh luôn đem móng tay mình thường xuyên cắt sạch sẽ, nắm tay nắm đến tái, cũng không mang đến nhiều đau đớn.

Ngay cả móng tay cũng khi dễ mình..... Kiều Phi vô cùng uể oải, sau đó nhin không được lại nhớ đến chiếc thẻ tín dụng đáng thương của mình, sau đó lại nghĩ tới Sở Kha trước kia từng sáng khoái viết cho anh chi phiếu năm vạn..... Cuối cùng, anh đột nhiên phát hiện, anh thế nhưng không nhớ được chính mình đã bỏ tấm chi phiếu đó ở đâu.

Cẩn thận suy nghĩ trong chốc lát, có điểm ấn tượng, tựa hồ là..... lúc rời khỏi văn phòng Chu luật sư, anh đã tùy tay đã ném vào một cái thùng rác.....

“Ai.....”

Hiện tại mới cảm thấy hối hận có phải hay không đã quá muộn?

“Anh ‘ai’ cái gì?” thanh âm của Sở Kha đột nhiên vang lên.

Kiều Phi hoảng sợ, hoàn toàn không hiểu mà nâng ánh mắt lên nhìn y, mê mang nói: “Cái gì?”

“Anh vừa thở dài.”

Ánh mắt Sở Kha thẳng tắp nhìn về phía trước, cũng không có quay sang, Kiều Phi nhìn sang người bên cạnh, vẫn là bộ dáng không có biểu tình gì.

Cho nên, này không phải quan tâm, chính là xuất phát từ tò mò đi.

Kiều Phi đối với câu hỏi đột ngột mà Sở Kha đưa ra không biết phải trả lời ra sao, tâm tình liên càng uể oải, không có hưng trí hồi ngược lại: “Tôi có thở dài sao?”

Đây rõ ràng là chống chế, dù sao anh hiện tại cũng không có tâm tình giải thích cho Sở Kha nguyên nhân vì sao anh thờ ơ, chẳng lẽ còn trông cậy vào Sở Kha sẽ cho anh ... thêm một tấm chi phiếu nữa, lúc ấy chính Sở Kha đã nói rõ, bọn họ trong lúc đó, đã hoàn toàn thanh toán xong.

Nghĩ đến đây, Kiều Phi lại nghiêng rằng nghiêng lợi, tên nam nhân hỗn đản này quả nhiên là hỗn đản, nói cái gì hoàn toàn thanh toán xong, trừ bỏ ngoài mặt, bọn họ hai người trong lúc đó, cái gì cũng chưa thanh toán, đến bây giờ vẫn là không minh không bạch ở cùng một chỗ.

“Người thử dài.”

Không nghĩ tới Sở Kha cư nhiên cắn chết câu này không buông, cùng Kiều Phi quyết hỏi tới cùng.

“Được rồi, tôi thử dài.” Kiều Phi đã có thói quen nhượng bộ, đây là thói quen mười năm dưỡng thành, anh lại trong lòng trung phỉ nhổ chính mình, nhưng không có biện pháp thay đổi.

Anh nghĩ đến Sở Kha sẽ trào phúng nói anh vài câu, nhưng là Sở Kha cũng không có làm như vậy, trên thực tế, Sở Kha sau đó không hề mở miệng nói chuyện, thẳng đến khi bọn họ về đến nhà.

Kiều Phi vô tình mà đem quần áo mang vào nhà, tùy tiện bỏ vào trong tủ, ngay hứng thú liếc mắt một cái đều không có. Nhìn đến đồng quần áo này, anh liền đau lòng nhớ đến chiếc thẻ tín dụng, tuy rằng anh không phải không còn tiền, nhưng là lúc này không thể so với ngày xưa, hơn nữa anh cũng không phải không còn quần áo để mặc.

“Vì cái gì?”

Ngay tại lúc Kiều Phi đóng cửa, đột nhiên theo phía sau toát ra một câu như vậy, rõ ràng càng làm anh hoảng sợ.

Hôm nay anh đã bị dọa rất nhiều lần kiểu này.

Quay người lại, liền thấy Sở Kha đứng dựa lưng vào tường, trong tay bưng một ly trà nóng hổi, ánh mắt buông xuống nhìn nước trà, tựa hồ lời vừa hỏi kia hoàn toàn là do anh nghe nhầm.

Kiều Phi kinh ngạc chừng ba mươi giây, mới phản ứng lại, đây nghi hoặc mà hỏi ngược lại: “Cái gì vì cái gì?”

“Vì cái gì thử dài?”

Khói từ nước trà bốc lên, chặn đi biểu tình của Sở Kha, làm Kiều Phi thấy không rõ lắm, cũng không muốn đi tìm tội nghiên cứu những dị thường của Sở Kha hôm nay, chính là thuận miệng nói: “Ngày với cậu có quan hệ gì, tôi thử dài cậu nên cao hứng mới đúng.”

Kiều Phi ác ý tự đoán nguyên nhân đằng sau câu hỏi của Sở Kha, anh không biết đây là Sở Kha quan tâm chính mình, có điều anh cũng biết, kỳ thật Sở Kha cũng không phải người ác liệt như vậy, hai người bọn họ đi đến bước đường ngày hôm nay, chính anh cũng phải chịu một nửa trách nhiệm.

Sở Kha không nói nữa, chính là lúc sau ở trên giường, y đem Kiều Phi đặt ở dưới thân, gây sức ép đến nửa đêm, làm cho anh mơ hồ hiểu được, y rất không cao hứng, phải nói là phi thường mất hứng.

Bắt đầu từ hôm đó, trưa nào Sở Kha cũng tới đón anh đi ra ngoài ăn cơm, cơm nước xong, có đôi khi còn kéo anh ở trên đường đi dạo trong chốc lát, có đôi khi sẽ ngồi ở công viên ngắm phong cảnh, còn có một lần cư nhiên chạy đến phòng triển lãm của Lý Mặc Nhiên để xem tranh, làm cho Kiều Phi ngạc nhiên chính là, y cư nhiên mua lấy một bức, còn đem nó treo ở trong phòng khách.

Tuy rằng Sở Kha vẫn giống như trước, thường xuyên đem anh thành không khí trong suốt, cho dù là thời điểm ăn cơm trưa, thì thời gian nhìn mấy món ăn, cũng nhiều hơn thời gian nhìn anh, nhưng anh vẫn cảm giác được có gì đó bất đồng.

Sở Kha tựa hồ là đang tính cải thiện mối quan hệ của bọn họ, tuy rằng ý tưởng này làm cho Kiều Phi cảm thấy được có chút kỳ lạ, có đôi khi nhịn không được nghĩ mình là tự đa tình, nhưng lại sợ hãi một khi mộng tỉnh, chính mình so với trước kia lại càng thống khổ hơn. Thậm chí anh không khỏi hoài nghi, Sở Kha có khi nào đang tạo cho anh một giấc mơ màu hồng, đợi cho anh bắt tri bất giác rơi vào, sau đó sẽ trở mặt vô tình đem anh đá đi.

Tưởng tượng như vậy, anh liền cảm thấy, lấy tính cách Sở Kha, thật có khả năng sẽ dùng phương thức này để trả thù anh. Vì thế, khi cùng Sở Kha ở chung, Kiều Phi lại càng thêm cẩn thận, e sợ cho chính mình sẽ có ngày bị hãm sâu.

Sở Kha muốn anh thống khổ, anh sẽ không, anh đã không còn thiếu Sở Kha cái gì, đừng nghĩ sẽ lấy tình cảm làm tổn thương anh lần nữa. Thống khổ một lần, đó là bài học xương máu, nếu còn thừa nhận loại thống khổ này lần thứ hai, vậy thuần túy là tự mình tìm lấy, đáng đời.

Vì thế, Kiều Phi mỗi ngày đều nhắc tới câu nói của một nhân vật nào đó trong tiểu thuyết để cổ vũ chính mình.

Hắn cường từ hắn cường, gió mát phát núi, hắn hoành từ hắn hoành, trăng sáng chiếu đại giang.

Anh thật ra cũng tò mò muốn biết, Sở Kha còn có thể đem anh làm thành thế nào. Chuẩn bị sẵn tâm lý như vậy, Kiều Phi tự nhiên cũng bình yên không ít, mỗi ngày ăn no uống tốt, sắc mặt cũng hồng nhuận hơn, người cũng có tinh thần hơn.

Tương phản chính là, Sở Kha tựa hồ lại rất dễ kích động, đây là quan điểm mà toàn bộ nhân viên trong Thắng Thiên đều nhất trí, đáng tiếc, Kiều Phi đã lâu không có ghé qua Thắng Thiên, cho nên sự việc này anh không hề biết.

– Hết chương 6 –

7. Chương 7

Thế nào Sở Kha không lên tiếng, ngược lại là Lý Mặc Nhiên đến tìm anh than thở.

Kiều Phi mặc bộ đồng phục của phòng triển lãm, vui vẻ đem mấy bức tranh khách nhân vừa xem cất đi, quay người lại liền nhìn thấy Lý Mặc Nhiên mặc mây sâu khổ, không khỏi buồn cười nói: “Chuyện gì làm cậu phiền não như vậy?”

“Tiêu Tang vài ngày nữa sẽ đi.” Lý Mặc Nhiên thở dài.

Kiều Phi vỗ vỗ an ủi hắn “Có thể cùng đại sư quen biết, đã là may mắn lắm rồi, còn chuyện triển lãm tranh, về sau sẽ có biện pháp khác thôi.”

Lý Mặc Nhiên tiếp tục thở dài: “Chuyện triển lãm tranh, cũng không phải không có hy vọng, chính là điều kiện anh ấy đưa ra thật sự là.....”

“A?” Kiều Phi kinh ngạc “Tang ca đồng ý sao? Anh ấy đưa ra điều kiện gì?”

“Điều kiện của anh ấy, là được vẽ chân dung của Sở Kha, nếu Sở Kha đồng ý, anh ấy sẽ dùng hai năm để vẽ mười hai bức chân dung, làm thành một cuộc triển lãm trọng điểm.” Lý Mặc Nhiên quán quán hai tay.

Trên đời này khó chịu nhất chính là gì, đó là không phải không có hi vọng hoàn thành sự việc, mà là cái điều kiện để hoàn thành, làm cho người ta không thể không cảm thấy tuyệt vọng a.

Miệng Kiều Phi mở ra thật to, rốt cuộc cũng không thể khép lại.

Ngày nghỉ của Tiêu Tang chỉ còn có bốn ngày, nói cách khác, trong vòng bốn ngày này, Lý Mặc Nhiên nếu không thể thuyết phục được Sở Kha, chuyện này coi như thất bại. Mà đối với Sở Kha, tuy Lý Mặc Nhiên không tính là quen thuộc, nhưng chỉ cần nghĩ đến một quyền hồi ở bệnh viện, cũng đại khái biết được tính cách của y.

“Nếu không..... Tôi đi hỏi Sở Kha một chút.....”

Những lời này đã dâng lên miệng Kiều Phi cả một buổi chiều, nhưng lại không thể nào nói ra. Chỉ cần nhớ lại năm đó Sở Kha như thế nào xé bỏ bức tranh của anh, Kiều Phi vẫn bị cảm giác hít thở không thông bao phủ.

Cơn thịnh nộ của Sở Kha thật sự rất đáng sợ.

Bất quá, Sở Kha cũng thật sự rất thích hợp làm người mẫu, kia đáng người..... Kiều Phi chỉ là hồi tưởng, đã muốn xúc động đến chảy nước miếng cùng máu mũi.

Lý Mặc Nhiên tựa hồ cũng đã từ bỏ, thời điểm tan tầm, hần vồ vồ Kiều Phi nói: “Loại chuyện này, cường cầu cũng không được, tôi chỉ cần tận tâm đem phòng triển lãm tranh quản lý thật tốt, có danh tiếng trên trường quốc tế, đến lúc đó, không phải tôi cầu đại sư, mà là đại sư đến nhờ tôi.”

Thời điểm hần nói lời này, giọng điệu thật cỡ mở, dường như đã thông suốt rồi.

Kiều Phi miễn cưỡng cười cười, không có nói gì, ủ rũ đi về nhà, nhìn đến Sở Kha, câu nói kia lại bắt đầu ở trên miệng vờn quanh. Vài lần muốn nói lại thôi, vẫn là không có thể nói ra. Nói thì thế nào, đã biết rõ trước mặt là tảng đá, còn lấy đầu mình đâm vào, loại việc ngu ngốc này, anh cũng đã làm đâu có ít, còn không học được kinh nghiệm sao?

Ngược lại là Sở Kha giống như nhìn ra cái gì, tại thời điểm Kiều Phi đang rửa chén, hỏi một câu: “Anh có gì muốn nói với tôi?”

Kiều Phi đang không yên lòng, chợt nghe y nói một câu như vậy, nhất thời giật mình, cái chén trên tay liền rơi xuống đất, bể thành bốn, năm mảnh.

“Cái gì muốn nói gì?” Anh một bên ngồi xổm xuống nhặt mảnh vỡ, một bên lập lờ, trong lòng lại buồn bực phản ứng dị thường của Sở Kha.

Người này hôm nay hình như tâm tình tốt lắm?

Sở Kha tựa vào cửa, mắt nhìn thẳng thản nhiên nói: “Tôi hiện tại tâm tình đang tốt, anh có yêu cầu gì, có lẽ tôi sẽ đáp ứng.”

Mặt trời hôm nay mọc từ đằng Tây sao?

Kiều Phi theo bản năng nhìn nhìn ngoài cửa sổ, phía tây thật sự có một mảng đỏ ửng, mơ hồ còn có thể nhìn thấy một chút lòng đỏ trứng gà, anh cảm thán, thái dương quả nhiên là mọc từ hướng tây, lại hồn nhiên quên mất bây giờ đã là chạng vạng hoàng hôn.

“Cậu thật sự cái gì cũng đáp ứng?” Nghĩ tới nghĩ lui, anh vẫn là nhịn không được hỏi.

Nhịn không được hấp dẫn a, rõ ràng biết trước mặt là một tảng đá, lớp da phía ngoài cứng như thiết, anh vẫn nhịn không được muốn đâm vào, thưởng thức hương vị dầu rơi máu chảy. Ai, cũng không phải cái gì mỹ vị.

Kiều Phi còn mãi suy nghĩ, lại không biết biểu tình hiện giờ của mình trong mắt của Sở Kha, hình dung quả thực rất giống một tên trộm.

“Có lẽ.” đầu Sở Kha nâng lên rất cao.

“Cậu cho tôi vẽ một bức.....” Ma xui quỷ khiến Kiều Phi thốt ra, sau đó mới phản ứng vội bụm miệng lại, “Tôi cái gì cũng chưa nói, tôi đi vứt rác.”

Nói xong, anh ba chân bốn cẳng cầm lấy túi rác, lách qua người Sở Kha mà chạy.

Kiều Phi cuối cùng vẫn là không có ngốc đâm đầu vào tảng đá, Sở Kha cũng không có tái truy vấn, chẳng qua quanh thân y áp suất không khí đã thấp đi nhiều, làm cho Kiều Phi nghĩ đến chính mình lại chọc giận Sở Kha.

Nam nhân này tựa hồ so với trước kia càng khó hầu hạ.

Kiều Phi thế nhưng hoài niệm thái độ hờ hững đem anh xem như không khí trước kia của Sở Kha, tuy rằng như vậy thì ngày nào cũng thấy nặng nề, nhưng vẫn đỡ hơn không khí ủy dị bây giờ.

Anh hoàn toàn không đoán ra được, đằng sau gương mặt khiến người người say mê kia rốt cuộc là đang cất giấu tâm tư gì, càng đoán không ra Sở Kha rốt cuộc nghĩ muốn như thế nào trả thù anh, Sở Kha như thế nào có thể bình tĩnh đối đãi người mà y hận đến thấu xương như vậy?

Vấn đề này vẫn tiếp tục cho đến khi Tiêu Tang đại sự đi, Kiều Phi nghĩ mãi cũng không ra nguyên nhân, đành phải bỏ cuộc không tìm tòi nữa, anh bắt đầu toàn tâm toàn ý nghiên cứu những chỉ điểm mà Tiêu Tang trước khi rời đi dạy cho anh.

Kỹ thuật vẽ tranh của Kiều Phi đột nhiên có bước tiến lớn, điều này càng làm cho anh nhiệt tình hơn với hội họa, tâm vô vướng bận, anh cơ hồ mỗi ngày đều ngâm mình ở phòng triển lãm, tan ca cũng không nghỉ ngơi, mà thẳng đến ngôi nhà nhỏ bên bờ hồ, bày dụng cụ vẽ tranh, lúc thì vẽ, lúc lại phối màu, có lúc còn trao đổi kỹ thuật vẽ tranh với những người cùng chung chí hướng, nếu không phải Sở Kha mỗi ngày giữa trưa đều tới đón anh đi ăn cơm, anh cơ hồ sẽ đã quên mất chính mình cùng Sở Kha còn có một mối quan hệ không minh bạch.

Bởi vậy, mãi trầm mê trong vẽ tranh, anh cũng không có phát hiện sắc mặt của Sở Kha càng ngày càng ... khó coi hơn. Thẳng đến có một ngày, Phương Thủ Thành mặt xám mảy tro tìm tới cửa, ngay bên ngoài phòng triển lãm chặn anh lại.

“Kiều Phi, Kiều Bò Tát, Kiều tổ tông, tôi cầu anh, đem Sở Kha nhà anh lãnh trở về đi, đừng để những người qua đường vô tội như chúng tôi phải chịu đựng tai họa. Hừm!”

“Cậu..... Nga, là cậu..... Cậu vừa nói cái gì?” Kiều Phi sớm đã bị vô số bức tranh làm cho mê muội, trong đầu trừ bỏ vẽ tranh chỉ có tranh vẽ, nên ý thức có hơi trì độn, nhìn chằm chằm Phương Thủ Thành một hồi thật lâu, mới nhận ra hần, về phần lời nói mới rồi của Phương Thủ Thành, thật ngại, anh căn bản là không có nghe rõ ràng.

“Anh, anh..... Ai.....” Phương Thủ Thành thấy Kiều Phi trưng ra bộ dáng mơ hồ mà nhìn mình, tức giận đến cơ hồ giơ chân, chỉ vào chóp mũi của anh muốn mắng nhưng là không có lên tiếng, “Quên đi, anh đi theo tôi, tận mắt nhìn thấy bộ dáng hiện tại của Sở Kha.....”

“A? Sở Kha làm sao vậy?” Kiều Phi cố gắng hồi tưởng về tình cảnh ăn cơm lúc trưa cùng Sở Kha, hình như đâu có gì bất thường, cơm nước xong Sở Kha còn kéo anh ở trên đường lớn đi đến năm sáu vòng mới buông tha, mới có nửa ngày, y có thể xảy ra chuyện gì?

“Sớm muộn gì cũng có một ngày tôi bị hai người các người ép tử.” Phương Thủ Thành đem Kiều Phi lôi lên xe, tâm tình hiện tại của hắn đã muốn bộc phát, “Tôi nói, các người có vấn đề gì, có thể hay không tự giải quyết, đừng cho Sở Kha đem cảm xúc đưa đến công ty, anh có biết hiện tại từ trên xuống dưới công ty gọi cậu ta là gì không, ma quỷ a..... Trước kia tất cả mọi người đều xem cậu ta là tình nhân trong mộng, hiện tại đã thành ma quỷ trong mộng.....”

“Ma quỷ?”

Kiều Phi đột nhiên cảm thấy ngón tay mình có chút ngứa ngáy, kim lòng không được trong đầu liền hiện ra bộ dáng Sở Kha ăn mặc như ma quỷ, nếu vẽ thành tranh, kia nhất định là ma quỷ đẹp nhất trên thế giới.

May mắn Phương Thủ Thành không biết chuyện mà Kiều Phi đang nghĩ trong đầu, bằng không hắn có thể tức giận đến hộc máu.

Khi tới nơi, Kiều Phi bước xuống xe, mới phát hiện nơi này là trước cửa công ty Thắng Thiên, nhất thời như rụng mảy, nói: “Phương tiên sinh, cậu dẫn tôi tới nơi này làm cái gì?”

Phương Thủ Thành chán nản “Đương nhiên là tới tìm Sở Kha, bằng không tôi mang anh tới đây làm gì?”

“Còn chưa tới giờ tan tầm, y sẽ không thích tôi quấy rầy lúc này đâu.” Kiều Phi lắc lắc đầu, xoay người bước đi.

“Kiều tổ tông của tôi a.....” Phương Thủ Thành gắt gao nắm chặt anh lại, “Tôi cầu xin anh, đem Sở Kha rời công ty đi, tôi mặc kệ là anh dụ dỗ hay là ép buộc, chỉ cần làm cậu ta rời đi, anh chính là Bò Tát sống, cứu khổ cứu nạn, đại từ đại bi.....”

“Cậu nói hươu nói vượn cái gì vậy?” Kiều Phi vừa bực mình vừa buồn cười, lại không thể không thấy lạ, “Sở Kha rốt cuộc làm sao vậy?”

“Làm sao a, ngày nào mặt cậu ta cũng đen thui, mới mấy tháng thôi, cậu ta đã mắng khốc sáu nhân viên, trong đó có hai người còn là nam. Khấu trừ một nửa tiền thưởng của toàn bộ công ty, lý do là vì nhân

viên đi làm trễ hơn so với cậu ta, này còn chưa tính, cậu ta còn ở trên bàn đàm phán đá văng ba hợp đồng, thôi thì dù sao cũng là công ty của cậu ta, cậu ta không xót tôi cũng không quản, chính là, hôm nay cậu ta thật quá đáng, cứ nhiên đem lượng công việc của một tháng, bắt chúng tôi phải hoàn thành trong 3 ngày, ba ngày a.....” Phương Thủ Thành dựng thẳng ba ngón tay, sắp khóc, “Toàn bộ nhân viên công đều bị cậu ta ép đến điên rồi, một đám nháo đòi đệ đơn xin từ chức, tôi cùng quản lý nhân sự xử lý việc này đến sức đầu mẻ trán, nói đến khô cạn nước miếng, thật vất vả mới tạm thời áp chế đồng đơn từ chức đó..... Chính là nếu Sở Kha vẫn còn như vậy, không quá vài ngày, người trong công ty sẽ đều đi hết.....”

“Tại sao có thể như vậy?” Kiều Phi trợn mắt há hốc mồm, “Thắng Thiên là sinh mệnh của Sở Kha, cho dù y có không vui vẻ, cũng sẽ không lấy Thắng Thiên ra mà đùa, Phương tiên sinh, cậu sẽ không nói dối tôi chứ?”

“Tôi lừa anh làm gì? Chính anh lên xem sẽ biết.” Phương Thủ Thành đem Kiều Phi đẩy mạnh vào thang máy.

Nhìn thấy cửa thang máy chậm rãi đóng lại, sắc mặt Kiều Phi có chút trầm trọng, do dự một chút mới nói: “Phương tiên sinh, mấy ngày nay tôi và Sở Kha không có cãi nhau, cũng không có chuyện gì xảy ra, y không vui, chắc là không liên quan đến tôi rồi, cậu kêu tôi đến sợ cũng sẽ không có tác dụng gì, hơn nữa..... Cậu xác định y nhìn thấy tôi sẽ không nổi giận chứ?”

Phương Thủ Thành giật mình, sau đó vỗ trán than thở: “Tôi thật sự bị hai người làm cho tức chết..... cậu ta thành cái dạng này mà không liên quan tới anh, tôi liền lập tức từ lầu mười tám nhảy xuống..... Kiều Phi, Sở Kha yêu anh, anh có biết không, Sở Kha con mẹ nó yêu anh yêu đến điên rồi, tôi không biết hai người rốt cuộc là muốn bày trò gì, biến thành cái dạng ngày hôm nay, nhưng là tôi con mẹ nó có thể khẳng định, tên hỗn đản Sở Kha rất yêu anh.”

Kiều Phi dùng ánh mắt quái dị nhìn hắn, không biết nên khóc hay cười, quả thực không biết nói cái gì cho phải. Sở Kha thương anh? Anh chưa từng nghe chuyện nào nực cười hơn thế này, y không hận anh thì thôi, yêu, Sở Kha có lẽ có yêu, nhưng đối tượng tuyệt đối không phải là anh.

Phương Thủ Thành thấy anh nhìn mình như vậy, nhịn không được nói: “Anh nhìn tôi như vậy làm gì? Anh không tin? Trời ơi, anh thế nhưng không tin cái tên ngốc kia yêu anh..... Kiều Phi, anh có từng nghĩ qua, Sở Kha tại sao lại chịu ở cùng anh mười năm..... Không phải mười giờ, cũng không phải mười ngày, là mười năm a.....”

Đương nhiên là bởi vì cổ phần công ty..... Lời này Kiều Phi chưa kịp nói ra thì cửa thang máy đã mở, Phương Thủ Thành ở sau lưng một phen đẩy anh, bắt anh phải bước khỏi thang máy.

Kiều Phi có chút tức giận quay đầu, lại nhìn thấy Phương Thủ ở phía sau hai tay tạo thành hình chữ thập vãi lại không ngừng, bộ dáng cực kỳ đáng thương, làm lòng anh cảm thấy một trận bất đắc dĩ, đành phải hít sâu một hơi, thẳng hướng văn phòng Sở Kha mà đi. Trên đường có vô số ánh mắt bắn tới, còn có người định đến ngăn cản anh lại, nhưng toàn bộ đều bị Phương Thủ Thành thu phục.

Thư ký Sở Kha nhìn thấy anh, vội vàng ấn điện thoại, sau đó đối với microphone nói: “Sở tổng, Kiều tiên sinh đến đây.”

Không biết Sở Kha ở trong điện thoại nói cái gì, mà khi nàng buông điện thoại, liền cười tươi như hoa nở nhìn Kiều Phi “Kiều tiên sinh, Sở tổng mời anh vào.”

Kiều Phi giật mình, thấp giọng nói: “Y mời tôi vào? Cô xác định y không phải là bảo tôi rút đi chứ?”

Thư ký liên tục xua tay, nói: “Kiều tiên sinh, anh nhanh vào đi thôi.”

Làm gì cảm xúc không tốt, rõ ràng là tâm tình tốt lắm mới đúng.

Trùng mắt nhìn Phương Thủ Thành liếc mắt một cái, Kiều Phi lại gãi gãi cái ót, anh vẫn có chút không thể tin tưởng, Sở Kha uống nhầm thuốc gì sao? Thời điểm anh bước qua cửa văn phòng, đột nhiên nhớ tới lời nói của Phương Thủ Thành, chẳng lẽ Sở Kha thật sự thương anh sao? Trong lòng anh đột nhiên run lên, sau đó theo bản năng mạnh lắc lắc đầu, thuận tay đem cửa mở ra.

Cửa chậm rãi đóng lại, thư ký nhìn Phương Thủ Thành vươn hai ngón tay, tạo thành dáng chữ V, cao hứng nói: “Phương đại luật sư, cũng là anh có biện pháp, vừa rồi em mới báo với Sở tổng có Kiều tiên sinh tới, thanh âm của Sở tổng thực nhẹ đến có thể nổi trên mặt nước, thiên a, em chưa từng nghe qua Sở tổng dùng loại ngữ điệu này mà nói bốn chữ ‘mời anh ta vào’”

Phương Thủ Thành vỗ vỗ bộ ngực, đắc ý nói: “Em cũng không nhìn xem là ai ra quân.”

“Nhưng mà, trước kia Sở tổng đối xử với Kiều tiên sinh không như vậy, vì cái gì hiện tại lại.....” Thư ký trầm tư không tìm ra được lời giải.

Phương Thủ Thành nhếch mép xem thường nói: “Cái thằng ngốc đó, trước kia mặc ý sử dụng, nên không lo sợ Kiều Phi sẽ bay ra khỏi lòng bàn tay, hiện tại..... Nói làm bầm, cậu ta xứng đáng ném thử tư vị bị người khác bỏ rơi.....”

Thư ký bình tĩnh đại ngộ.

“Có việc gì sao?”

“Không có việc gì.”

Hai câu đối đáp đơn giản, đây là câu duy nhất Kiều Phi cùng Sở Kha nói sau khi anh tiến vào văn phòng của y. Sau đó Sở Kha tiếp tục vui đầu xem các hàng mục báo cáo, trong khi Kiều Phi vẫn đứng một chỗ, Sở Kha không có mở miệng mời anh ngồi.

Trong lúc nhất thời, anh không biết mình rốt cuộc đến đây để làm gì, trên thực tế, anh không biết Phương Thủ Thành kéo anh đến đây là muốn anh làm cái gì, đem Sở Kha mang ra công ty?

Kiều Phi nhìn nhìn bộ dáng cuồng công việc kia của Sở Kha, theo bản năng mạnh lắc lắc đầu, lấy trứng chọi đá, đúng là nhắm, còn lấy đầu của bản thân đập vào tảng đá, vậy không phải nhắm mà là ngu rồi.

Thừa dịp Sở Kha không có chú ý đến mình, hay là lên lúc ra khỏi đây cho rồi, về sau đánh chết anh cũng sẽ không đến nữa, không phải mỗi lần gặp anh, tâm tình Sở Kha đều không tốt mà đuổi anh đi trước mặt mọi người sao.

Vừa mới rón rén đi đến cạnh cửa, thành linh Sở Kha lại ngẩng đầu lên, nhìn theo anh hỏi một câu: “Phải đi?”

Kiều Phi hoảng sợ, ngượng ngùng nở một nụ cười: “Có việc ở gần đây nên tiện đường vào thăm cậu, cậu đang bận, tôi không quấy rầy nữa.”

Anh không bán đứng Phương Thủ Thành, Trời mới biết Phương Thủ Thành hôm nay bị điên cái gì mà đem anh tha lại đây, nếu không phải Sở Kha không có nổi giận với anh, anh còn hoài nghi Phương Thủ Thành là cố ý hãm hại mình.

Sở Kha khép lại hạng mục báo cáo, thản nhiên nói: “Tôi xong rồi.” Nói xong, lại nhìn xem thời gian, “Không sai biệt lắm có thể tan tầm, hôm nay tôi rảnh, chúng ta cùng nhau ăn cơm chiều.”

“A?”

Thời gian làm việc của Thắng Thiên sửa lại từ khi nào vậy, nếu anh nhớ không lầm, thì giờ tan tầm còn gần 1 tiếng nữa mà? Kiều Phi ngơ ngác nửa ngày, chẳng đến khi Sở Kha đi đến trước mặt, anh mới hồi phục lại tinh thần, trưng ra bộ mặt cười khổ, nếu bây giờ anh nói anh không rảnh, Sở Kha sẽ thay đổi sắc mặt hay không?

Nghĩ là nghĩ như vậy thôi, chứ anh không hề từ chối, hiếm thấy tâm tình Sở Kha tốt như vậy, không nên để y lại nổi quạo, ăn một bữa cơm thôi mà, cũng không phải lên núi đao xuống chảo dầu. Có người mời, đại gì không ăn, cũng coi như là bù lỗ cho đồng quần áo hôm bữa vậy.

Kiều Phi cũng không biết, anh cùng Sở Kha chân trước mới bước ra khỏi Thắng Thiên, sau lưng mọi người ở Thắng Thiên đều hoan hô nhiệt liệt.

Ngồi trên xe của Sở Kha, Kiều Phi len lén nhìn y.

Sở Kha mặt không chút thay đổi nhìn lại anh.

Kiều Phi có chút xấu hổ nói: “Kỳ thật tôi còn chưa đói, hiện tại ăn cơm..... Hình như hơi sớm, đúng không?”

“Vậy anh muốn làm gì?” Sở Kha thu hồi ánh mắt, thản nhiên hỏi.

Tôi muốn về lại nhà gỗ luyện tập vẽ tranh, một câu đơn giản như vậy nhưng cứ lưu luyến ở khóe môi Kiều Phi mấy lần, cuối cùng vẫn là không có nói ra.

“Làm gì cũng được, cậu đi nơi nào thì đi nơi đó....”

Kiều Phi thật muốn tự tát bản thân một cái, thực là không có tiền đồ. Kỳ thật anh cũng không phải sợ Sở Kha nổi giận, chỉ là hiếm khi thấy y tâm tình tốt đến vậy, điều này làm cho bản năng yêu thích cái đẹp của Kiều Phi dậy lên, khiến anh không thể nào phá hủy nó đi.

Sở Kha không nói cái gì nữa, giẫm chân ga, ô tô trực tiếp rời bãi đỗ xe. Nhìn cảnh vật lao đi vun vút ngoài cửa kính, Kiều Phi cuối cùng vẫn là không hỏi Sở Kha muốn dẫn anh đi nơi nào.

Xe đến một đoạn bờ sông thì dừng lại, gần bờ sông, có một bãi cỏ không lớn lắm được cắt tỉa sạch sẽ, dọc theo bờ sông còn trồng mấy cây liễu, chỉ tiết, liễu mùa này rụng hết lá, chỉ còn lại cành liễu ử rũ phủ xuống, nhìn trông thật hiu quạnh.

Cứ cách mấy cây, người ta liền bố trí mấy chiếc ghế, để người đi đường có thể dừng lại nghỉ ngơi. Sở Kha liền lôi kéo Kiều Phi, chọn một chiếc ghế mà ngồi xuống.

Kiều Phi nhìn trái nhìn phải, nhất thời biến sắc, sau lại bắt đầu chột dạ. Nơi này anh từng tới, chẳng những từng tới, mà còn khắc sâu trong tâm trí. Năm đó, anh chính là ở đây đưa ra điều kiện phi lý đó với Sở Kha, mười năm dây dưa, mười năm thống khổ, cũng đều từ nơi này mà bắt đầu.

Chẳng lẽ hôm nay Sở Kha mặc kệ công việc, đem anh đưa đến nơi này, là muốn thanh toán với anh?

Phong cảnh xinh đẹp trước mắt bỗng chốc liền mất đi màu sắc, Kiều Phi sờ sờ ngực, tim đập rất nhanh, hiện tại bỏ chạy có còn kịp không? Tuy rằng anh rất muốn cùng Sở Kha nói chuyện, đem quan hệ hai người nói cho rõ ràng, nên đoạn thì đoạn, nhưng là, tuyệt đối không phải tại cái nơi có thể gây nguy hiểm đến tính mạng này.

Anh nhịn không được lén lút xê dịch móng, tận lực cách xa Sở Kha một chút.

Động tác rất nhỏ nhưng cũng khiến cho Sở Kha chú ý, y nghiêng mặt qua nhìn anh một cái, ánh mắt có chút lãnh đạm, rõ ràng là không quá cao hứng, hoặc có thể nói là điềm báo của sự nổi giận.

“Sở, Sở Kha..... Không bằng, chúng ta tìm một chỗ uống uống cà phê, nói chuyện lý tưởng, tâm sự nhân sinh.....” Kiều Phi cười gượng một tiếng, ý đồ đem Sở Kha kéo khỏi cái nơi không có gì tốt này.

Sở Kha lạnh lùng cười, nói: “Mười năm trước, anh cũng chính tại nơi này cùng tôi nói chuyện lý tưởng, tâm sự nhân sinh.....”

“A?” Kiều Phi cào cào tóc, trong lúc nhất thời không biết phải phản ứng làm sao.

“Anh nói, cuộc sống của anh, chính là được ở cùng tôi, lý tưởng của anh, chính là cùng tôi tiến đến đầu bạc răng long.....” Ánh mắt Sở Kha nhìn chằm chằm vào anh, không hề chớp mắt.

“Tôi, tôi, tôi.....”

Bị ánh mắt Sở Kha nhìn có điểm sợ hãi, Kiều Phi chậm chạp hồi tưởng lại, đúng vậy, năm đó anh thật đã nói những lời này với Sở Kha. Hơn nữa, sau khi nói xong, anh cũng không đợi cho Sở Kha kịp tiêu hóa lời thổ lộ của mình, liền khẩn cấp đưa ra văn kiện cổ phần công ty Thắng Thiên, bức bách Sở Kha đáp ứng yêu cầu của anh.

“Anh không nhớ sao.....” Sắc mặt Sở Kha trầm xuống vài phần, “Kiều Phi, anh còn nhớ cái gì? Nói cho tôi biết đi.”

Vừa thấy Sở Kha trưng ra bộ mặt sắp nổi bão hết sức quen thuộc, Kiều Phi sợ hãi nhảy khỏi ghế, thục lùi vài bước nói “Sở Kha, tôi thừa nhận là tôi sai lầm, năm đó tôi đã phạm một điều vô cùng ngu ngốc, không nên đối với cậu si tâm vọng tưởng, lại càng không nên dùng thủ đoạn như vậy để có được cậu. Nhưng mà cậu cũng đã trả thù tôi rồi, chúng ta cứ như vậy quên đi có được không, kỳ thật chuyện như bây giờ, tôi

cũng đâu có muốn, dù sao cậu cũng không tổn thất gì, mà tôi cũng không đạt được thứ mình muốn, chúng ta cùng bỏ qua, đối với ai cũng đều tốt.”

Sắc mặt Sở Kha càng trở nên khó coi hơn, y trầm mặc nửa ngày, mới chậm rãi nói: “Tôi nói rồi, tôi sẽ không buông tay, Kiều Phi, không phải chuyện gì anh muốn thế nào thì sẽ được thế đó, hiện tại anh muốn chúng ta cùng bỏ qua, mơ tưởng!”

Ném lại những lời này, Sở Kha liền lên xe, nhất giẫm chân ga, chạy như bay mà đi, bỏ lại Kiều Phi một mình nơi bãi cỏ xinh đẹp này.

“Thực không có phong độ.”

Kiều Phi nhìn theo hướng chiếc xe rời đi, tuy rằng oán thầm, nhưng nếu Sở Kha có trở lại rút anh, đánh chết anh cũng không dám ngồi lại trên chiếc xe đó.

Gió bão cuối cùng cũng đi xa, khí lực toàn thân của anh dường như bị rút hết, hữu khí vô lực mà ngồi trở lại ghế, đem tay che lấy mặt mình. Mười năm trước, cái ngày khắc cốt ghi tâm của mười năm trước, anh làm sao quên được.

Ngày 14 tháng 5, cho tới bây giờ, anh vẫn nhớ rõ như in cái ngày này. Kỳ thật anh định sẽ thổ lộ với Sở Kha vào ngày 14 tháng 2, nhưng là vào ngày đó, anh chậm một bước, đã có người hẹn Sở Kha trước anh, Tên này hẹn Sở Kha tại nơi nổi tiếng dành cho các cặp tình nhân. Anh liền lén lút một đường theo dõi Sở Kha, nhìn thấy y đi về phía nam nhân đó.

Nam nhân đó tên là gì, hiện tại anh đã quên rồi, nhưng tình cảnh ngày hôm đó, có đánh chết Kiều Phi cũng sẽ không quên. Nam nhân kia là khách hàng quan trọng của Sở Kha, từ lần đầu nhìn thấy hắn, anh đã cảm thấy không vừa mắt, bởi vì ánh mắt của tên đó nhìn Sở Kha, phi thường quyết liệt, quyết liệt đến mức, lần đầu tiên gặp mặt anh đã biết hắn đối với Sở Kha có ý đồ không tốt.

Kiều Phi từng năm lần bảy lượt ngăn cản không cho Sở Kha cùng tên kia đi chung, thậm chí còn vì hắn mà cãi nhau với Sở Kha mấy lần. Tuy rằng sau mỗi lần cãi nhau, Sở Kha đều hứa ngoài công việc sẽ không gặp riêng hắn. Nhưng anh phát hiện, y không có giữ lời. Nếu không phải y lén lút gặp gỡ tên đó, anh cũng sẽ không làm ra loại hành động thấp hèn là đi theo dõi người khác này đâu.

Khoảng cách quá xa nên anh không nghe không rõ Sở Kha cùng hắn nói cái gì, chỉ nhìn thấy nam nhân đó đem một bó hoa hồng đỏ au thật to nhét vào trong tay Sở Kha, sau đó thực làm càn mà đem tay đặt ở trên vai y xoa xoa, đang lúc Kiều Phi ghen tuông dữ dội, thì lại thấy Sở Kha xong lên đánh tên nam nhân đó một quyền, chuyện ngoài dự liệu, Sở Kha thế nhưng chụp lấy cánh tay nam nhân, dùng sức vật hắn xuống đất, cho dù cách thật xa, cũng có thể cảm nhận rõ ràng sự rung động dưới chân.

Sở Kha nổi giận phi thường đáng sợ, cái đáng sợ này e rằng ngôn từ cũng khó có thể diễn tả, sau khi vật ngã tên kia, y lại nắm cổ áo hắn kéo lên, trái một quyền phải một quyền, đem nam nhân đó tựa như bao cát mà tập quyền anh, bay lên rồi rớt xuống, vừa mới rớt xuống lại bị đánh cho bay lên, trông vô cùng thâm hiểm.

Cuối cùng, Sở Kha nhặt lấy bó hoa hồng rơi trên mặt đất, nặng nề mà ném lên mặt nam nhân giờ đã trông như miếng thịt nát, lớn tiếng mắng một câu: “Biến thái!”

Hai chữ này, Kiều Phi nghe được vô cùng rõ ràng, tuy rằng sau này nhớ lại, anh cũng cảm thấy kỳ quái vì sao lúc đó đứng xa như vậy, vẫn có thể nghe rõ Sở Kha mắng câu này. Nhưng là vào lúc đó, anh giống như vừa bị dội một thùng nước đá vào người, vừa mới rồi còn vui mừng vì Sở Kha đánh tên kia một trận, trong nháy mắt lại cảm thấy lạnh run, so với băng còn lạnh hơn.

Nếu hôm nay là anh hẹn Sở Kha trước nam nhân đó, vậy kết cục của anh, có phải hay không cũng giống đồng thịt nát đang nằm trên đất bị mọi người chỉ trỏ kia, thậm chí ngày mai còn có thể lên bìa một trang báo: cậu hai tập đoàn Thiện, tán tỉnh không thành bị đánh tới tấp. Tiêu đề: biến thái bị đánh.

Nguyên lai, ở trong mắt của Sở Kha, tình yêu của nam nhân, chẳng qua là một loại biến thái, mà bản thân mình biến thái lâu đến như vậy, lại vẫn một mực tự đắc, giống như một con mèo tham lam ngủ được mùi cá, liền mỗi ngày ở bờ sông mà rình rập.

Kiều Phi không biết chính mình làm sao về đến nhà, anh thừa nhận anh bị hành động của Sở Kha dọa cho vô cùng khiếp sợ, thậm chí khi Sở Kha gọi điện thoại cho anh, anh cũng không dám bắt máy lên nghe.

Sau đó, anh nằm ở nhà cái gì cũng không làm, ngủ suốt ba ngày ba đêm. Ba ngày sau, anh giống như bị trúng tà, từ trên giường nhảy xuống, rồi dùng thời gian ba tháng, đem toàn bộ sản nghiệp mà cha anh lưu lại – Tập đoàn Thiện Nghiệp bán hết, dùng trăm phương nghìn kế dụ dỗ phía đối tác của Sở Kha, thu mua cổ phần công ty Thắng Thiên, lại ở thị trường chứng khoán, thu mua thêm một số cổ phần lưu động.

Ngày 14 tháng 5 năm đó, cách ngày lễ tình nhân đúng ba tháng sau, anh hẹn Sở Kha đến bờ sông xinh đẹp này, nói về lý tưởng, bàn về cuộc sống, sau đó thấy ra phần văn kiện nặng trĩu chứa toàn bộ cổ phần mà anh có.

Bởi vì không thể từ bỏ Sở Kha, kết quả, anh đã làm điều này.

Biểu tình Sở Kha lúc đó ra sao?

Kiều Phi cố nhớ lại, nhưng khổ nỗi, anh nhớ không ra, anh chặt chẽ nhớ rõ ngày này, nhưng lại cố tình quên đi phản ứng của Sở Kha khi đó. Ba tháng kia đối với anh mà nói, tựa như một cơn ác mộng, anh không biết mình đang làm gì, hoàn toàn giống như một người máy, hoàn thành những công việc đã được lập trình sẵn.

Thẳng đến..... Thẳng đến khi ôm được Sở Kha vào trong lòng, anh mới từ trong giấc mộng hồi tỉnh lại, đối mặt với người mà anh hằng đêm khao khát, anh chịu thua, anh lựa chọn quên đi ba tháng làm việc kia.

Anh đã chiếm được Sở Kha, không giống như nam nhân kia bị y đánh thành một khối thịt nát.

Nhưng mà, có được Sở Kha, cũng không thể hiện hạnh phúc của anh đã bắt đầu.

Câu nói dưa hấu xanh không ngọt, Kiều Phi đã phải dùng mười năm mới thấu hiểu, anh biết chính mình ngay từ đầu đã sai, sai đến không thể vãn hồi. Cho nên đối với Sở Kha, bất luận anh có oán hận bao nhiêu, thì cảm giác mang nợ vẫn lớn hơn nhiều. Có lẽ đây chính là nguyên nhân mà khi Sở Kha nói không chịu buông tay, anh cũng không biết phải làm sao, vì dù sao anh cũng là người phạm sai lầm trước mà.

-Hết chương 7 -

8. Chương 8

Kết quả tâm phiền ý loạn, anh cứ vậy ngơ ngác ngồi lại bờ sông cho đến tận đêm khuya. Đối với Sở Kha, anh thật sự bó tay không có biện pháp, bỏ đi cũng không được, mà ở lại cũng không xong, anh đã từng nhiều lần hỏi Sở Kha, rốt cuộc là muốn thế nào? Rốt cuộc nghĩ muốn trả thù tới trình độ nào? Rốt cuộc muốn đem anh làm đến nông nổi nào, Sở Kha mới bằng lòng buông tay?

Lần nào, Sở Kha cũng chỉ trầm mặt nhìn anh, gương mặt không chút nào thay đổi, nhưng ánh mắt kia, làm trái tim anh bất giác đập nhanh.

Một trận gió lạnh thổi tới, Kiều Phi nhìn không được run rẩy cả người. Anh kéo áo đứng lên, mới quay người lại, liền nhìn thấy cách đó vài bước, Sở Kha đang tựa vào một cây liễu, hai tay khoanh lại, lạnh lùng theo dõi anh.

“Cậu không phải đã đi rồi sao?” Kiều Phi bật thốt lên một câu, lại thấy ánh mắt Sở Kha trở nên càng lạnh, đành im lặng, âm thầm thề rằng Sở Kha mà không mở miệng, anh cũng sẽ tuyệt đối không nói một câu.

Cũng may Sở Kha rốt cuộc cũng không lựa chọn trầm mặt, sau khi lạnh lùng nhìn anh một lúc liền nói một câu “Lên xe”, rồi không đợi anh đáp lời, liền tự mình đi đến mở cửa xe chờ anh.

Hay là gọi taxi đi, Kiều Phi trong bụng nói thầm, nhưng dưới chân cũng không có dừng lại. Nhanh chóng theo Sở Kha lên xe. Dù sao cũng đã quen, mấy tháng qua Sở Kha đều vui buồn thất thường, đi rồi quay trở lại cũng không có gì lạ. Chỉ là không biết y rốt cuộc đã đứng sau lưng mình bao lâu, hèn gì lúc anh ngồi ở bờ sông, luôn luôn cảm giác có một mũi nhọn đang chĩa vào mình.

Xe ở đường nhỏ chạy mất một vòng mới ra đến đường lớn.

“Anh hôm nay tại sao lại đến công ty tìm tôi?” Sở Kha đột nhiên hỏi.

Kiều Phi hơi run một chút, sau đó cười khỏ, hiển nhiên là cái cố tiện đường nên qua, Sở Kha hoàn toàn không tin tưởng.

“Không..... Là Phương Thủ Thành kéo tôi đến.....” Do dự một chút, Kiều Phi rốt cục cũng nói thật, “Hắn nói cậu cảm xúc không ổn định, muốn tôi làm cho cậu nghỉ ngơi một chút.”

“Nhiều chuyện.” Sở Kha cúi đầu mắng một câu, thanh âm rất mơ hồ, như là cố tình không để Kiều Phi nghe thấy.

Kiều Phi nhìn nhìn y, rất muốn hỏi phải chăng cảm xúc của y thật không ổn định, nhưng lại sợ sự quan tâm của mình khiến cho Sở Kha khó chịu, đành chuyển dời con người, cố gắng không nhìn đến gương mặt kia. Anh không muốn mình lại yêu Sở Kha, nhìn thấy y sẽ lại yêu y, như vậy bản thân chỉ chuốc thêm phiền não.

Nhưng mà hình như bụng anh không hề cảm nhận được không khí nặng nề này, đột nhiên phát ra âm thanh không hề nề nan.

Sở Kha nghe được rõ ràng, biểu tình ngẩn ra.

Âm thanh càng kêu càng nhiều..... càng ngày càng lớn, đủ để chứng minh sự tồn tại của nó.

Kiều Phi mạnh dè lại bụng, xấu hổ đến mức chỉ muốn nhảy xuống xe ngay lập tức.

“Tôi dẫn anh đi ăn khuya.” Thanh âm Sở Kha tuy rằng bình thản, nhưng là khoe miệng cũng nhin không được mà câu lên.

Kiều Phi ngơ ngác nhìn, Sở Kha y..... Nở nụ cười! Bao nhiêu năm, bao nhiêu năm rồi anh chưa nhìn đến Sở Kha cười, giờ khắc này, thật giống lần đầu tiên khi gặp y, làm tim anh đập mạnh như sấm.

Chết tiệt! Anh lắc mạnh đầu tự nhủ, không được nhìn chăm chú Sở Kha, nếu không tâm sẽ một lần nữa rơi vào tay giặc. Anh không muốn, thật sự không muốn lại sống cuộc sống như trước đây.

Ngày hôm sau, Kiều Phi lại bị Phương Thủ Thành chặn lại ngay tại cửa phòng triển lãm, nhìn thấy hai mắt Trương Thủ Thành bầm đen, anh nhin không được liền mỉm cười, sau đó mới ý thức làm như vậy thật không lịch sự, nên giả vờ cau mày.

“Phương tiên sinh, cậu lại tới đây làm gì?”

“Anh và Sở Kha hôm qua đã nói gì?” Phương Thủ Thành vẽ mặt đau khổ, chỉ chỉ đôi mắt đen thui của bản thân, “Anh xem, xem đi, là sáng sớm bị cậu ta tặng cho đó.”

“A?” Kiều Phi toàn thân toát một tầng mồ hôi lạnh, “Cái kia..... Không phải tại tôi, ngày hôm qua..... Ngày hôm qua tâm tình Sở Kha rất tốt mà.....”

Hắn là là như vậy đi, ít nhất lúc Sở Kha nói dẫn anh đi ăn khuya, tâm tình cũng không tệ, còn nở nụ cười, sau đó về nhà, Ừm, ở trên giường cũng rất ôn nhu.

“Tâm tình tốt mà sáng ra đã đánh tôi đến hai mắt đen thui như vậy hả?” Phương Thủ Thành không hề tin, ánh mắt hoài nghi quét tới quét lui trên người Kiều Phi.

Kiều Phi bị hắn nhìn đến nổi da gà, thối lui hai bước.

“Quên đi, tôi thật sự không biết hai người đang làm cái trò gì nữa, cũng lười xen vào chuyện các người rồi, hừ, chó cắn Lã Động Tân, làm ơn mắc oán, sau này có chuyện cũng đừng đến tìm tôi.”

Sau khi ném lại những lời này, Phương Thủ Thành tức giận rời đi, bỏ lại Kiều Phi đứng đó không hiểu chuyện gì. Suy nghĩ trong chốc lát, anh vẫn là không hiểu, vì cái gì chuyện của Sở Kha, Phương Thủ Thành lại đều đến tìm anh, rõ ràng hai người bọn họ thân thiết hơn mà.

Nghĩ đến đây, Kiều Phi lại có chút bó tay, thở dài một hơi, lắc đầu, đang định đi đến nhà gỗ vẽ tranh, thì đột nhiên bắt gặp Lý Mặc Nhiên lái xe đến và dừng lại trước mặt anh.

“Có rảnh không? Tôi có chuyện cần thương lượng với cậu.”

Khuôn mặt Lý Mặc Nhiên ôn hòa vui vẻ, làm cho tâm tình của anh cũng dần dần tốt lên.

“Có thời gian, nếu cậu mời tôi uống rượu.” Anh nữa đùa nữa thật.

“Không thành vấn đề, đi quán bar lần trước nha.” Lý Mặc Nhiên đáp ứng thật sự sáng khoái.

Thời điểm này quán bar ít khách, không có âm nhạc ầm ĩ lẫn ánh đèn lòe loẹt, thực thích hợp để bàn chuyện.

Lý Mặc Nhiên uống hai ly bia, vừa ăn trái cây trong đĩa, sau đó mới chậm rãi nói: “Kiều Phi, cậu vẽ lại cũng hơn nửa năm rồi a.”

“Ai?” Kiều Phi hơi run một chút, cúi đầu tính toán, “Đúng là đã nửa năm, mau quá, tôi còn thấy như mới ngày hôm qua, không ngờ đã lâu đến vậy.”

Lý Mặc Nhiên nở nụ cười một chút, nhấp một ngụm rượu, sau đó mới nói: “Thế nào, có tự tin để thử không?”

“Thử cái gì?” Kiều Phi còn đang cảm thán thời gian qua nhanh, nên chưa hiểu Lý Mặc Nhiên vừa nói cái gì.

“Tôi muốn dùng tranh của cậu, treo ở phòng triển lãm.”

Phốc.....

Kiều Phi phun ra một ngụm bia, cũng may anh nhanh tay bịt miệng, nên chỉ ướt ống tay áo của mình, nếu không gương mặt Lý Mặc Nhiên chắc chắn đã lãnh đủ.

“Mặc Nhiên, cậu đừng giỡn, tranh của tôi còn kém lắm, làm sao có thể treo ở phòng triển lãm.” Anh lắc đầu như trống bỏi.

“Vì cái gì không được.” Lý Mặc Nhiên ảm đạm cười, “Nửa năm qua, kỹ thuật vẽ của cậu cũng khôi phục được bảy tám phần rồi, dù là chưa bằng năm xưa, nhưng Tiêu đại sư cũng đã nói qua, tranh của cậu rất có linh khí, không phải ai cũng làm được. Vừa lúc nửa năm sau, phòng triển lãm của tôi sẽ tổ chức triển lãm tranh dành cho thanh niên, so với người trẻ tuổi, tranh của cậu nhất định không kém, lại có nửa năm chuẩn bị. Kiều Phi, đây là cơ hội khó gặp, đem tranh mình vẽ cho người khác bình luận thưởng thức, chẳng lẽ cậu lại không muốn?”

Kiều Phi trầm mặc, anh không thể phủ nhận cơ hội này làm cho anh động tâm.

“Mặc Nhiên, chỉ có thời gian nửa năm, chỉ sợ không kịp đi.....” Do dự trong chốc lát, Kiều Phi có điểm chần chờ hỏi lại.

Một tác phẩm hoàn chỉnh, nếu dùng toàn bộ tinh thần, ít nhất cũng mất ba tháng, đây là còn mau, chứ nếu anh muốn vẽ đến thật hoàn hảo, chỉ sợ một năm cũng chưa chắc xong. Nếu là triển lãm tranh, đương nhiên không thể chỉ trưng bày một bức tâm huyết.

Lý Mặc Nhiên tuy rằng nói rất hay, ở phòng triển lãm còn đảm nhận cùng lúc mấy vị trí, nhưng bằng hiểu biết của Kiều Phi về hắn, nam nhân này đối với vấn đề chuyên môn của hội họa chỉ hiểu sơ sơ thôi.

Lý Mặc Nhiên lại là ảm đạm cười, sau đó dùng ngón tay nhẹ nhàng xoa cái bàn.

“Một bức, tôi chỉ cần cậu trong vòng nửa năm vẽ một bức thôi, nhưng nhất định phải là tốt nhất, phải thể hiện được toàn bộ tài hoa cùng khí chất của cậu.”

Kiều Phi hít mạnh một hơi, lo lắng nhắm mắt lại, sau một lúc thì mở ra, kiên định nói “Được!”

Nét cười trên mặt Lý Mặc Nhiên càng sâu, còn chưa mở miệng thì Kiều Phi đã nói thêm “Nhưng tôi phải xin nghỉ hai tháng, đi vài nơi lấy cảm hứng.”

“Không thành vấn đề. Tôi cho cậu nghỉ ba tháng luôn, để cậu có thêm nhiều thời gian.”

Lý Mặc Nhiên lập tức đáp ứng, giơ tay lên phía anh

“Cám ơn!” Kiều Phi nhìn trong chốc lát, liền đưa tay vỗ mạnh vào tay hắn.

Bàn tay Lý Mặc Nhiên sau khi thu về, liền âm thầm nắm chặt lại.

Sau khi về nhà, Kiều Phi bắt đầu thu thập hành lý. Lý Mặc Nhiên nói không sai, đây là cơ hội để anh trở về với giới hội họa, nếu triển lãm tranh lần này được khen ngợi, anh sẽ có càng nhiều cơ hội để vẽ tranh, tiếp xúc càng nhiều họa sĩ, anh cũng không muốn cả đời này chỉ làm người hướng dẫn trong phòng triển lãm của Lý Mặc Nhiên.

Thu thập được một nửa, điện thoại phòng khách bỗng nhiên reo lên, Kiều Phi chạy tới tiếp, mới vừa uy một tiếng, đã nghe tiếng Sở Kha ở đây đây bên kia.

“Đêm nay có xã giao, nên không có về.”

“A? Ừm, uống rượu ít thôi.....”

Kiều Phi theo phản xạ quan tâm nhắc nhở một câu, sau đó mới sực nhớ, mình không cần nói như vậy ... Ở trước mặt Sở Kha dằn dò lời thôi, nói không chừng trong lòng y đang cảm thấy thật phiền phức.

Đang muốn buông điện thoại, chợt nghe Sở Kha bên kia nói một câu: ‘ Anh cũng ngủ sớm một chút..... Đừng chờ cửa..... ’

Kiều Phi hơi run một chút, cảm giác có điểm gì đó là lạ, đứng ngốc trong một lát mới phát hiện Sở Kha còn chưa có tắt máy, vội vàng hỏi: “Tôi biết rồi, cậu còn việc gì không?”

“Không.” Sở Kha phun ra một chữ, sau đó cúp điện thoại.

Kiều Phi chậm rãi buông điện thoại, sờ sờ cái ót, Sở Kha hôm nay hình như có điểm kỳ quái nha, tự nhiên còn dặn anh không cần phải đợi cửa, đây là quan tâm anh sao?

Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là nghĩ không ra, cuối cùng Kiều Phi chỉ đành nhún vai tiếp tục đi thu dọn hành lý. Kỳ thật anh cũng đâu có định chờ cửa, ngày mai còn phải đến phòng triển lãm bàn giao công tác, không ngủ sớm sao được. Vốn còn định nói với Sở Kha chuyện anh định ra ngoài để tìm cảm hứng vẽ tranh, nhưng lại quên mất, thôi thì cứ chuẩn bị trước, đợi Sở Kha trở về mới nói cũng không muộn.

Ăn cơm, tắm rửa, ngủ nghỉ, nháy mắt đã đến hừng đông. Lúc Kiều Phi tỉnh lại, bên cạnh vẫn là trống không.

Sở Kha một đêm không về nhà?

Kiều Phi gãi gãi đầu, xã giao gì mà có thể làm y cả một đêm cũng không về? Không đúng a, Sở Kha là người làm việc luôn tự chủ, chỉ là xã giao thôi, không có khả năng khiến cho y cả đêm không về, chẳng lẽ là.....

Một ý nghĩ chợt nảy sinh trong đầu, chẳng lẽ căn bản là không có xã giao gì hết, Sở Kha là đi hẹn hò cùng tình nhân.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Kiều Phi liền thay đổi, có chút thất vọng, có chút bàng hoàng, lại có một chút bi thương, nhưng đến cuối cùng, anh chỉ có thể yên lặng thở dài. Quên đi, anh của hiện tại, đã không còn tư cách xen vào chuyện của Sở Kha, ngay cả cửa cũng không đợi, thì cần gì quản Sở Kha đang phóng túng ở nơi nào.

Tia bi thương vừa hiện lên trong lòng, liền bị Kiều Phi không chút do dự đem nó quy thành không quen. Đúng vậy, là do không quen, nửa năm qua, Sở Kha chưa từng qua đêm bên ngoài, dù rằng trước kia y có khi vài tuần không về nhà, anh cũng đâu có xuất hiện cảm giác này, cho nên anh mới quy nó thành không quen.

Tuy rằng không rõ nửa năm qua Sở Kha vì cái gì trở nên khác thường, nhưng anh đã quyết định không yêu y nữa, nên tự nhiên sẽ không quan tâm đến những thất thường này của y. Như vậy đến một ngày nào đó, khi Sở Kha chịu không nổi mà đuổi anh đi, anh cũng sẽ vui vẻ ra đi, không hề lưu luyến lại gì.

Kiều Phi một lần nữa củng cố quyết tâm của mình, cố gắng không nghĩ đến chuyện của Sở Kha nữa, qua loa rửa mặt rồi thay quần áo đi ra ngoài, cả bữa sáng cũng không có tâm tình mà ăn.

Tâm thần hoảng hốt nên anh không có phát hiện, số hành lý mình vừa thu dọn xong hôm qua đã không thấy đâu.

Lý Mặc Nhiên đã an bày ổn thỏa người thay thế anh, chỉ có điều đây là người mới, ngôn hành cử chỉ có chút ngại ngùng trẻ con, cũng không hiểu rõ quy tắc, rõ ràng là mới ra trường còn chưa tiếp xúc với xã hội.

Cứ như vậy, Kiều Phi ngược ngùng lập tức liền phải chạy lấy người, anh đành hân ra một ngày, dạy cho người mới toàn bộ công việc của người hướng dẫn, về phần kỹ năng chuyên môn, cũng không thể trong vòng một ngày có thể lãnh hội hết, Kiều Phi còn dành ra thời gian để kiểm tra trình độ của người mới này, tuy rằng người này không xuất thân từ học vẽ, nhưng cũng ham học hỏi, kiến thức cơ bản coi như ổn, chuyên sâu hơn có lẽ sẽ gặp khó khăn, nhưng làm công việc này thì dư sức.

Tới giờ tan tầm, Kiều Phi còn mời người mới này đi dùng cơm. Trước khi về nhà có ghé mua vài cuốn tạp chí du lịch, chuẩn bị buổi tối sẽ nghiên cứu một chút về lộ trình, vì thế chờ đến lúc anh phát hiện đồng hành lý mình chuẩn bị kỹ càng biến mất, đã là qua sáng ngày thứ ba rồi.

Một đêm này Sở Kha cũng không có trở về, nhưng do Kiều Phi mãi mê nghiên cứu lộ trình, nên quên mất, lúc anh phát hiện hành lý biến mất, đầu tiên anh còn nghĩ đầu óc mình lú lẫn, đã để ở một nơi nào khác, vội vàng tìm kiếm khắp nhà, đến lúc tìm nửa ngày cũng không thu hoạch gì, anh mới phát hiện, gạt tàn chứa đầy tàn thuốc.

Anh tuy rằng có hút thuốc, nhưng là do trước kia bị chuyện của Sở Kha là cho đau buồn mới hút, mấy ngày nay anh ngay cả một điếu thuốc cũng chưa hút qua, Sở Kha lại càng không thích hút thuốc. Cái gạt tàn trong nhà hầu như chỉ tác dụng làm vật trang trí là chính, chỉ những lúc xã giao, khi có khách đến nhà mới lâu lâu dùng một lần.

Có trộm sao?

Nhưng kết sắt vẫn bình thường, tên trộm chắc không ngờ đến mức chỉ lấy vài bộ quần áo cũ đi, lại còn để lại khối thuốc làm manh mối, tiếp nữa, cái gạt tàn này so với đồng quần áo kia giá trị hơn nhiều, mặt trên làm bằng bạch kim, tuy không phải vàng, nhưng cũng là bạch kim đó.

Ngay tại lúc Kiều Phi trầm tư không hiểu vì sao, anh không hề biết, đang có một người bởi vì đồng quần áo của anh mà phát điên.

“Sở Kha, cậu muốn thế nào a?” Phương Thủ Thành nhìn Sở Kha đi tới đi lui trước mặt, hận không thể một cước đem nam nhân sắc mặt âm trầm này đá ra khỏi cửa “Cho dù cậu có trộm quần áo của Kiều Phi, cũng đâu cần bỏ nhà trốn đi, mà dù cậu có trốn, cứ sao lại trốn ở chỗ tôi, mà trốn ở chỗ tôi cũng được đi, làm gì đến cả công ty cũng không đi, cả ngày nhìn chằm chằm đồng quần áo của Kiều Phi, có thể nhìn ra cái gì sao? Tôi nói rồi, chuyện của cậu và Kiều Phi tự mình xử lý đi, đừng có lôi tôi vào chịu tội chung. Cậu ngày nào cũng ở đây, báo hại tôi muốn mang người tình về cũng không được, sao cậu không ở khách sạn đi, chẳng lẽ là tiếc mấy đồng tiền lẽ.....”

“Ở khách sạn thì Kiều Phi sẽ tìm không được.” Sở Kha theo kế rằng rút ra một câu, “Mua cho tôi bao thuốc.”

“Hai ngày hút sáu bao, cậu không sợ bị trúng độc ni-cô-tin à, muốn hút thì cậu đi mà mua, tôi không muốn trở thành hung thủ giết người.....”

Phương Thủ Thành còn chưa nói hết, bỗng cảm thấy có điều không đúng, “Nói cái gì Kiều Phi không tìm được, đừng nói cậu đến chỗ tôi ở, là mong Kiều Phi đến tìm đó nha?”

Sở Kha lạnh lùng hừ một tiếng, đứng dậy đi đến quầy bar rót lấy một ly rượu, quay lại chỗ cũ ngồi xuống, từng ngụm từng ngụm uống vào trong bụng.

Phương Thủ Thành nhìn thái độ của y mà chán nản, chỉ vào chóp mũi của y mắng: “Cậu có ý gì đây? Lại chơi trò bắt gian với Kiều Phi à, Please, chiêu kích tướng để Kiều Phi khấn trương ghen tuông này, cậu đã dùng nhiều năm rồi, không chán sao. Kiều Phi bỏ đi nguyên lai là vì tức giận, muốn anh ta quay lại, cậu chỉ cần nói ba chữ ‘anh yêu em’, ba chữ này thôi, cậu có hiểu không a.....”

“Kiều Phi không nói ba chữ này trước, tôi cũng sẽ không.....” mặt Sở Kha âm trầm, sau đó một ngụm uống hết ly rượu.

“Tôi sắp bị cậu làm tức chết rồi.....” Phương Thủ Thành tức giận đến dựng thẳng chân mày, “Ê ê, đó là rượu nho 100 năm của Pháp, tôi vất vả lắm mới kiếm được một chai, cậu uống từ từ thôi, hết của tôi bây giờ.....”

“Vài ngày nữa sẽ trả cậu mười bình.....”

“.....”

Phương Thủ Thành một hơi nện ở ngực, thiếu chút nữa tử vong.

“Tôi mặc kệ cậu, tôi đi.” Hắn oán hận cầm chìa khóa lên “Đừng nói tôi không nhắc cậu. Tới lúc này mà Kiều Phi vẫn chưa tìm đến đây, không chừng anh ta thật sự đã hết hy vọng với cậu rồi. Cho nên dù cậu có dấu quần áo của anh ta, anh ta vẫn có thể bỏ đi mà. ”

Nói xong, Phương Thủ Thành dùng sức mở cửa, không quay đầu lại mà bỏ đi. Bởi vậy hắn không có nhìn đến sắc mặt Sở Kha trong lúc này, đã trở nên cực kỳ khó coi, trên tay dùng sức, cái ly thủy tinh liền bị bóp nát.

Trong lúc đó, Kiều Phi đã một lần nữa thu dọn xong quần áo, kéo hành lý đi mua vé máy bay.

Sở Kha rốt cuộc là đang cùng nhân tình ở nơi nào, khi nào thì mới có thể trở về, anh không muốn nghĩ đến, và cùng anh cùng chẳng còn quan hệ, lại vì chuyện này mà thương tâm, không đáng.

Trong nhà tốt cùng là có trộm hay không, anh cũng không biết, dù sao trừ bỏ số quần áo đó, cũng không mất thêm thứ gì, anh chỉ để lại một tờ giấy nhắn cho Sở Kha, nói về những hoài nghi của mình, về phần Sở Kha có báo cảnh sát hay không thì tùy ý quyết định, dù sao mọi thứ ở trong nhà này, đều là của Sở Kha.

Phương Thủ Thành đâu biết Kiều Phi đã đi rồi, vừa rời khỏi nhà hắn liền bay đến phòng triển lãm, nhưng hắn cũng không điên đi quấy rầy công việc của người khác, phép lịch sự hắn vẫn còn, cho nên giống như lần trước, hắn vào quán cà phê đối diện ngồi đợi nửa ngày, định bụng lúc Kiều Phi bước ra liền chặn anh lại.

Ai ngờ đợi đến khi phòng triển lãm đóng cửa cũng không thấy mặt mũi Kiều Phi đâu, Phương Thủ Thành nhất thời buồn bực, chẳng lẽ bị Sở Kha nói trúng, Kiều Phi giờ này đang chạy khắp nơi tìm y, nói không chừng lúc mình ở trong này ôm cây đợi thỏ, Kiều Phi đã tìm được Sở Kha rồi đi.

“Tôi rốt cuộc có lòng tốt làm gì a.....”

Phương Thủ Thành cơ hồ nghĩ muốn lật bàn, sau đó mở cửa chạy đến quán bar uống rượu, nhảy nhót đến nửa đêm mới có thể đem toàn bộ hỗn độn tổng xuất ra ngoài.

Đã hơn nửa đêm nhưng hắn vẫn chưa muốn về nhà, đang nghĩ ở quán bar tìm lấy một người hợp mắt đến khách sạn vui vẻ một đêm, đột nhiên phát hiện ở cửa có người tiến vào, diện mạo có điểm nhìn quen mắt, một thân khí chất có chút hấp dẫn người khác, nhận không được nhú nhú hai mắt, sau đó mới nhận ra, đó không phải người luôn đi bên cạnh Kiều Phi sao?

“Lại gặp mặt.” Mang theo vài phần cảm giác say, Phương Thủ Thành đi đến trước mặt người kia.

Lý Mặc Nhiên ngẩng đầu, nghĩ nghĩ, sau đó mỉm cười: “Đi một mình?”

Phương Thủ Thành gật gật đầu: “Cậu cũng là một mình?”

“Nếu không ngại, tôi mời cậu một ly.” Lý Mặc Nhiên ý cười càng sâu.

“Không khách khí.”

Hồi lâu lúc sau.

“Cái gì? Cậu nói Kiều Phi đi du lịch?”

Phương Thủ Thành ngây ra như phỗng, phản ứng đầu tiên trong đầu chính là: Sở Kha xong rồi. Hắn cơ hồ có thể tưởng tượng được bộ dáng mặt nổi đầy gân xanh của Sở Kha khi biết tin tức này.

Xong đời, ma quỷ sắp thăng cấp thành ma vương.

Giờ khắc này, Phương Thủ Thành đang tính xem tỉ lệ mình chạy trốn thành công có bao nhiêu lớn, hắn không muốn làm việc dưới tay ma vương đâu.

Thế nhưng, sau khi Sở Kha biết được tình tức Kiều Phi đi du lịch, phản ứng của y hoàn toàn không giống những gì Phương Thủ Thành đã tưởng tượng.

“Du lịch.....”

Sở Kha chỉ lập lại một lần từ này, sau đó mặt không chút thay đổi cầm lên đồng hành lý của Kiều Phi, chuẩn bị trở về nhà.

“Ê ê..... Sở Kha, cậu sẽ không bị hồ đồ đi?”

Phương Thủ Thành đuổi theo ở phía sau nói nhỏ, không ngờ Sở Kha bước đi thật mau, cũng không phản ứng lại hẳn. Hắn đuổi theo vài bước mới sực tỉnh, tự tát mạnh vào mặt mình một cái, mắng: “Thật mau quên, lòng tốt chó má.”

Sau đó chấp tay sau lưng, chậm rãi đi vào nhà mình, mở cửa sổ, đem mùi thuốc lá tản đi bớt, rồi nhìn đến cái quầy bar trống trơn, liền khóc không ra nước mắt, hẳn xót mấy chai rượu a, đều là những loại có tiếng do hắn vất vả sưu tập được, giờ chỉ còn lại cái bình không.

Ba tháng, Kiều Phi đã đi qua rất nhiều nơi, gặp rất nhiều thôn trấn non xanh nước biếc, cũng đi qua rất nhiều đô thị phát triển, đứng trên nhà lầu cao tầng thưởng thức gió mát, còn có khi ở vài ngày trong liều bạt, ăn phở mát, cuối cùng anh đi đến Tây Tạng, nghĩ thầm nơi này được mệnh danh là nóc nhà của thế giới, trời xanh mây trắng, biết đâu sẽ bắt gặp được một chút cảm hứng.

Nhưng thật đáng tiếc, anh còn chưa đạt được mục đích, lại mắc phải chứng say núi cao nghiêm trọng, cho nên không thể không ngừng hành trình. Ở bệnh viện tĩnh dưỡng suốt mấy ngày, mới ổn định trở lại.

Thời gian đã không còn nhiều, anh không thể không bắt đầu tự hỏi, chính mình đến tột cùng muốn vẽ loại tranh nào. Vì thế Kiều Phi tự nhốt mình trong một khách sạn nhỏ, cầm bút vẽ, đối mặt với khung tranh, cố gắng suy nghĩ rất nhiều ngày, cuối cùng cũng không vẽ xuống được cái gì.

Không phải là anh không biết phải vẽ cái gì, mà bởi vì anh đã nghĩ ra bức tranh cần vẽ rồi, nghĩ đến rất rõ ràng, mặc dù bức tranh chưa được vẽ, nhưng cũng đã định hình rất sâu trong đầu anh.

Sở Kha.

Từ đầu tới cuối, anh chỉ muốn vẽ Sở Kha thôi.

Chính là, không thể vẽ a!

Anh thở dài một hơi, cả người đều có chút suy sụp. Nếu đem tranh vẽ Sở Kha đi dự triển lãm, không chừng..... Sẽ bị Sở Kha kiện về tội xâm phạm bản quyền chân dung đi, đương nhiên, Sở Kha sẽ không hơi đầu mà so đo chuyện này với anh, nhưng khả năng xé bỏ bức tranh lại là rất lớn.

Điều chỉnh tâm tình một chút, Kiều Phi từ trong túi hành lý, lấy ra một số bức tranh sửa sang lại, dự định tìm ra một bức hợp ý nhất, đem tham gia triển lãm tranh lần này.

Ngay sau đó, anh lại nhận được điện thoại của Lý Mặc Nhiên.

“A phi, cậu đang ở đâu?”

Thanh âm Lý Mặc Nhiên so với ngày thường trầm thấp hơn nhiều, nhưng Kiều Phi không có để ý, còn cho là do gọi đường xa, nên âm thanh có chút thay đổi.

“Rất xa.” Kiều Phi một bên trở mình sửa sang lại bức tranh phong cảnh, một bên nói thêm, “Mấy hôm trước mới từ Tây Tạng bị người ta khiến xuống.....”

Cậu này nói rất nhỏ, nhưng không ngờ Lý Mặc Nhiên lại có thể nghe rõ ràng, lập tức hét lên “Tây Tạng?”

– Hết chương 8 –

9. Chương 9

Kiều Phi lo sẽ làm cho hấn hoảng sợ, vội vàng nói: “Không có việc gì không có việc gì, chỉ là bị chứng say núi cao, nghỉ ngơi vài ngày giờ đã ổn rồi, tôi còn đang chuẩn bị đi thăm phong cảnh mấy hồ nước, một hai ngày nữa mới trở về. Đúng rồi, Mặc Nhiên, cậu đột nhiên gọi điện thoại cho tôi, có việc gì không?”

Ở một nơi khác bỗng khê truyền ra tiếng thở dài qua điện thoại, Lý Mặc Nhiên chậm rãi nói: “Cậu trở về đi.”

“Hửm?” Kiều Phi ngẩn ra, có điểm khó hiểu, anh vừa rồi đã nói hai ngày nữa sẽ trở về, vì cái gì Lý Mặc Nhiên còn nói như vậy?

Lý Mặc Nhiên không có trả lời, yên lặng cúp điện thoại.

Kiều Phi cầm microphone lo lắng nửa ngày, mới giật mình, lập tức lao ra khỏi khách sạn chạy đi mua vé máy bay.

Đã xảy ra chuyện, nhất định là đã xảy ra chuyện, nếu không Lý Mặc Nhiên sẽ không tự nhiên gọi điện thoại cho anh, nhưng mà rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Trong lòng Kiều Phi như thể có cả trăm con bọ gặm qua, anh không muốn gọi điện thoại hỏi Lý Mặc Nhiên, hấn không nói rõ lý do với anh qua điện thoại, nhất định là có nguyên nhân.

Giờ phút này Kiều Phi chỉ hận bản thân không thể mọc thêm đôi cánh để nhanh bay trở về, trong lòng anh có cảm giác vô cùng không lành.

Lúc đi mua vé máy bay đã trễ, tất cả vé của chuyến bay trong ngày đều được bán hết, chỉ còn vé cho chuyến 5h sáng ngày mai, Kiều Phi sợ sẽ bỏ qua cơ hội này, đành kéo hành lý, ở phòng chờ sân bay chịu lạnh hơn nửa đêm mới có thể đáp chuyến bay trở về. Trên đường lại vòng vo đổi thêm một lần bay, cho nên khi anh về đến nhà, đã là buổi chiều ba ngày sau đó.

Một ngày một đêm anh chưa hề chớp mắt, thời điểm xuống máy bay, con người đã mệt đến rã rời.

“Sở Kha!”

Trong nhà không có một bóng người, không nhìn thấy Sở Kha làm tâm anh thất lại, mặc kệ là chuyện gì xảy ra cũng được, chỉ hy vọng không phải là Sở Kha gặp chuyện.

Nhìn xem lại đồng hồ, đúng là còn chưa đến giờ Sở Kha tan tầm, Kiều Phi nhẹ nhàng thở dài ra một hơi, cố gắng làm cho chính mình bình tĩnh trở lại, sau đó gọi điện thoại cho Lý Mặc Nhiên.

“Mặc Nhiên, tôi về rồi.”

“Tôi cũng không biết gọi cậu về là đúng hay sai nữa, nhưng nếu không gọi, có lẽ sau này cậu sẽ hận tôi.....” Lý Mặc Nhiên trầm mặc trong chốc lát, “Sở Kha ở bệnh viện Đệ Tam, hình như là ăn uống không điều độ lại uống rượu quá độ, trở thành loét dạ dày nghiêm trọng, hôm trước mới vừa làm phẫu thuật xong, cậu đi thăm y đi.”

“Bệnh viện Đệ Tam?” đồng tử Kiều Phi co rút lại, sau đó dùng sức thở ra một hơi, “Được, tôi biết rồi.”

Sở Kha..... Nhập viện.....

Kiều Phi ngã ngồi vào sofa, cảm thấy khí lực toàn thân đều mất hết, điều anh không hy vọng nhất..... Cũng không muốn gặp nhất, đã xảy ra. Rõ ràng trong lòng đang gào thét bảo bản thân phải mau chóng đến bệnh viện xem Sở Kha, chính là..... Thân thể lại mềm nhũn, cự tuyệt chấp hành.

Trong lúc nhất thời, Kiều Phi cũng không biết chính mình là đang tức giận hay là lo lắng. Ăn uống không cố kỵ, uống rượu quá độ, chẳng lẽ không có anh ở bên cạnh, Sở Kha sẽ không thể tự chăm sóc cho mình sao? Cũng không phải trẻ con mười tuổi, ngay cả cuộc sống của bản thân cũng không thể tự lo liệu được?

Dù trong lòng đang đem Sở Kha mắng đến cẩu huyết lâm đầu, thế nhưng Kiều Phi vẫn là cố gắng ngồi dậy, đi đến bệnh viện.

Bệnh viện khắp nơi đều tràn ngập mùi thuốc khử trùng, không mấy dễ chịu, lần đầu tiên trong đời, Kiều Phi nhận định đây là mùi hương mà anh ghét nhất, nếu có thể, đời này anh mong muốn không tái bước chân vào đây nữa bước. Nhưng hiện tại, anh lại không thể không ở cái không gian chứa đầy mùi thuốc khử trùng này mà tìm kiếm kiếm.

Rất cực, sau khi đi gần hết các phòng bệnh, anh cũng tìm được Sở Kha trong một phòng đơn.

Nam nhân này, chính là đang ngồi dựa vào đầu giường, trong tay ôm laptop, đầu đội tai nghe, nhìn vào màn hình chủ trì cuộc họp. Bị màn hình máy tính che mắt, nên Kiều Phi chỉ nhìn thấy được đôi mắt của y. Nhìn xem đôi mắt chuyên chú kia, hoàn toàn là một bộ dáng cuồng công việc, có giống chút gì với bộ dáng vừa làm phẫu thuật xong đâu.

Trong lòng Kiều Phi dâng lên một cỗ hờn dỗi, nhất thời tiến vào cũng không muốn, mà đi ra cũng không xong, cứ đứng ngốc ở cửa, hận không thể với tay lấy chậu kiểu ở bên cạnh ném vào sau ót của Sở Kha cho hả giận.

Lúc này Sở Kha liếc mắt một cái đã thấy được anh, ánh mắt nhìn tới trên mặt Kiều Phi, vẫn thản nhiên lạnh lùng, chỉ nghe y nói một câu “Cuộc họp hôm nay dừng tại đây”, sau đó liền tháo tai nghe tắt máy tính.

Lúc này Kiều Phi mới nhìn thấy rõ, sắc mặt Sở Kha trắng bệch dọa người. Tim anh bỗng hẫng một nhịp, cỗ hờn dỗi nhất thời tan biến, do dự một lúc vẫn là đẩy cửa bước vào.

“Tôi vừa về đến nhà, nghe nói cậu nằm viện, nên đến thăm.....”

Kiều Phi cố gắng làm cho thanh âm của mình bình tĩnh một chút, chứ kỳ thật anh đang muốn hét lên: cậu con mẹ nó không muốn sống nữa, mới phẫu thuật xong liền liều mạng như vậy!

“Bệnh bao tử nhẹ thôi.” Sở Kha thản nhiên nói, nhưng ánh mắt vẫn dừng trên mặt Kiều Phi không dời đi.

Kiều Phi có chút khó thở, dạ dày lũng một lỗ mà bảo là bệnh nhẹ, anh lại muốn hét lên, phải cố hít sâu vài hơi mới có thể nén xuống.

“Vẫn là nên nghỉ ngơi nhiều.....” Anh dùng khoeo mắt liếc nhìn cái laptop trên bàn, “Phải nghỉ ngơi, ăn uống điều độ thì mới mau hồi phục”.

Rõ ràng trong lòng rất quan tâm, thế nhưng những lời nói ra lại thật khách sáo, mà dù có bảo anh nói lời thật lòng, anh cũng làm không được. Kiều Phi cảm thấy chính mình không được tự nhiên, bắt đầu hối hận bản thân lỗ mãng mà chạy đến đây.

Anh cùng Sở Kha, rốt cuộc cũng không thể quay về như trước.

Sắc mặt Sở Kha trầm đi vài phần, so với gương mặt nhợt nhạt lúc nãy, lại càng khó coi hơn.

“Không cần anh quan tâm.....” Y lạnh lùng hừ một tiếng, quay mặt nhìn ra phía cửa sổ, “Nói đi là đi, ngay cả thông báo một tiếng cũng không có.”

Kiều Phi chán nản, lại nhớ tới chuyện Sở Kha cùng tình nhân, càng cảm thấy trong lòng không thoải mái, phần nộ nói: “Tôi cũng muốn nói cho cậu..... Nhưng cậu thường xuyên năm ba ngày không về nhà, tôi làm sao thông báo.....”

Cãi cọ được hai câu, anh đột nhiên cảm thấy làm vậy thật vô nghĩa, liền ngậm miệng không nói nữa. Sau khi ngồi lại một lát, liền dự định đứng lên rời đi.

Không ngờ Sở Kha đột nhiên đứng dậy, nắm chặt tay anh, có lẽ vì động tác quá mạnh làm vết thương nứt ra, y kêu lên một tiếng đau đớn, té trở lại trên giường. Thế nhưng, tay cầm lấy tay Kiều Phi vẫn thủy chung không có buông ra.

“Cậu làm gì vậy? Nằm im đi!” Kiều Phi quỳnh quắn, rốt cuộc vẫn rống lên một câu, sau đó mới hít sâu một hơi, miễn cưỡng bình tĩnh trở lại, “Miệng vết thương đau lắm không? Tôi đi gọi bác sĩ.....”

“Không cần.....” Sở Kha cúi đầu nói một câu, “Tôi đói bụng!”

Kiều Phi trừng mắt, chằm chằm nhìn gương mặt tái nhợt của Sở Kha một hồi, cuối cùng vẫn là mềm lòng, oán hận nói “Buông tay đi, Tôi mua giúp cậu.”

Sở Kha chậm rãi buông tay, sau khi nhìn thấy Kiều Phi vội vã đi ra khỏi phòng, lúc này mới bóp bóp lòng bàn tay, nhắm mắt lại bắt đầu dưỡng thần.

Kiều Phi trước tiên đi tìm bác sĩ phụ trách cho Sở Kha, hỏi xem bị loét bao tử thì có thể ăn những thức ăn gì, sau đó mới chạy ra bên ngoài, mua lấy hai phần cháo. Một phần là cho Sở Kha, còn một phần là cho chính mình, nghe mùi cháo, Kiều Phi mới bất giác phát hiện, anh cũng đã mười mấy tiếng đồng hồ chưa có thứ gì vào bụng.

Sau khi trở lại phòng bệnh, anh lấy cho Sở Kha một phần, rồi tự mình lấy một phần, ngồi ở một bên ăn ngấu ngiến, dường như so với Sở Kha còn đói hơn. Chờ anh ăn xong rồi, ngẩng mặt lên mới phát hiện, chén cháo của Sở Kha cơ hồ không vơi đi chút nào.

“Sao cậu không ăn? Nhặt quá à? Bác sĩ nói, cậu bây giờ chỉ có thể ăn những thứ này.”

Sở Kha nhìn lại anh, chỉ phun ra một chữ: “Nóng!”

“Để tôi thổi giúp cậu.”

Kiều Phi không nề hà cầm lấy chén và thìa từ trong tay Sở Kha, anh múc lấy một muỗng cháo, nhẹ nhàng mà thổi vài cái, sau đó đưa đến bên môi Y. Sở Kha cũng không hề khước từ, ngoan ngoãn hé miệng đem muỗng cháo nuốt vào trong bụng.

Cứ như vậy, hai người một người đút, một người ăn, chỉ trong một lát chén cháo đã thấy đáy. Kỳ thật lúc này cháo đã không còn nóng, nhưng mà Sở Kha không có nói sẽ tự ăn, Kiều Phi cũng đành kiên trì đút tiếp, y là người bệnh, không cần so đo. Dù sao thì không khí hiện tại cũng rất tốt, anh cùng Sở Kha, đã bao năm chưa thân mật như vậy, vô luận như thế nào anh cũng luyện tiếc đem bầu không khí này phá hủy đi.

Nhưng là anh không phá hủy, không có nghĩa là người khác không thể phá hủy, ngay lúc anh vừa đút xong muỗng cháo cuối cùng, cửa phòng lập tức bị đẩy vào.

“Sở mỹ nhân, xem tôi đem cái gì cho cậu ăn nè..... A?”

Phương Thủ Thành đang phấn khởi đi vào, vừa lúc bắt gặp Kiều Phi, liền có chút giật mình, rồi lập tức tỉnh ngộ bản thân tựa hồ đã làm hỏng cái gì, vội vàng xua tay: “Ngại quá, quấy rầy..... Quấy rầy..... hai người cứ tiếp tục.....”

Ai biết hành động của Kiều Phi so với hắn còn nhanh hơn, lập tức để chén cháo rỗng xuống, đứng dậy nói: “Không còn sớm, tôi về sắp xếp lại hành lý, tạm biệt.”

Nói xong, bóng anh cũng đã sắp ra khỏi phòng.

“Ai..... Ai..... Anh liền như vậy đi rồi a.....”

Phương Thủ Thành nhìn theo bóng dáng anh, phí công kêu to một câu, vừa quay đầu, liền nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của Sở Kha đang chiếu thẳng trên người mình, tự nhiên liền rùng mình một cái.

“Này này, cậu đừng trừng tôi như vậy được không, tôi làm sao biết Kiều Phi tới đây.....” Phương Thủ Thành giơ hai tay lên cao, “Cậu còn phải cảm ơn tôi mới đúng, nếu không phải tôi bám lấy Lý Mặc Nhiên ba ngày ba đêm, Kiều Phi lúc này không biết còn đang đi chơi nơi nào, tôi dù không có công lao, thì cũng có khổ lao mà.....”

Nói tới đây, Phương Thủ Thành đột nhiên biến sắc, hì hì cười nói: “Kiều Phi trở về nhanh như vậy, rõ ràng là lo lắng cho cậu, hắc hắc, chúc mừng chúc mừng, Sở mỹ nhân, khổ nhục kế này của cậu cực kỳ thành công nha, trong lòng Kiều Phi khẳng định còn có cậu a.”

Lời này thực hữu dụng, sắc mặt Sở Kha lập tức tốt lên rất nhiều, nhưng vẫn giả bộ lạnh lùng trừng mắt nhìn Phương Thủ Thành liếc một cái, phun ra bốn chữ: “Nói hưu nói vượn.”

Dù sao y cũng sẽ không thừa nhận là mình cố ý làm tổn hại thân thể để bức Kiều Phi trở về.

Phương Thủ Thành làm sao còn sợ bị y trừng, cười hì hì kéo ghế cạnh giường ngồi xuống, vẻ mặt vô cùng quái đản hỏi: “Nè nè nè, nói coi, vừa rồi được Kiều Phi đút cháo, hương vị có phải rất ngọt ngào không?”

Sở Kha lạnh lùng hừ một tiếng, không nghĩ phản ứng này cũng rất kỳ quái.

“Không nói a..... Tôi đây sẽ đi nói với Kiều Phi, là cậu cố ý.....”

“Cậu dám!”

Phương Thủ Thành cười ha hả, cái này rất vui nha, khó có cơ hội bắt được nhược điểm của Sở Kha, ngu gì không chọc ghẹo cho đã.

Sở Kha đau đầu lấy tay nhu nhu cái trán, đời này y còn chưa gặp qua tên nam nhân nào quái đản như Phương Thủ Thành, so với nữ nhân còn khó đối phó hơn, y cũng không biết chính mình như thế nào lại cùng tên quái đản Phương Thủ thành này kết làm bằng hữu nữa.

Cháo kia là ngọt hay đắng, y làm sao biết, bởi vì y căng bản không có nhận ra mùi vị, thời điểm Kiều Phi đút y ăn muống cháo đầu tiên, suy nghĩ của y cũng đã bay xa rồi.

Người giống nhau, hành động cũng giống nhau, thật lâu trước kia cũng từng có một màn đồng dạng như vừa rồi.

Đó là lần đầu tiên Sở Kha tâm động.

Gia cảnh nhà Sở Kha trước kia cũng không khá giả, cho nên lúc vừa vào trung học, y đã bắt đầu vừa học vừa làm, mãi cho đến tốt nghiệp đại học, y chẳng những tự thanh toán học phí, mà còn kiếm được một chút tiền vốn, bắt đầu gây dựng sự nghiệp của riêng mình.

Thời điểm khởi đầu luôn luôn vất vả, Sở Kha trời sinh tướng mạo đã xuất chúng, nhưng đồng thời phương diện này cũng làm cho y rứt lẩy không ít phiền phức, nhất là lúc công ty vừa mới khởi nghiệp, vì bắt mỗi làm ăn, không ít lần y bị người khác quấy rối, có thể né, y đều né, nếu không thể trốn tránh, y sẽ trực tiếp kết thúc việc làm ăn, tính tình Sở Kha cho tới bây giờ đều là như vậy, y không muốn dùng thân thể để đổi lấy công việc, cho nên con đường gây dựng sự nghiệp của y cũng gặp không ít chông gai.

Cũng may Sở Kha có thiên phú về buôn bán, lại siêng năng chịu khó, cuối cùng công ty cũng vượt qua được thời kỳ khó khăn. Công ty sau khi thành lập được năm năm, y tìm được đối tác thích hợp, nhận được tiền đầu tư, thành công đem quy mô công ty mở rộng thêm mấy lần, lúc sau khi thâm nhập vào thị trường, càng thu hút thêm nhiều nhà tài chính.

Đang lúc sự nghiệp của Sở Kha như mặt trời giữa trưa, y gặp được Kiều Phi.

Quá trình cùng Kiều Phi quen biết, cũng không tính là vui vẻ, ấn tượng đầu tiên Sở Kha dành cho Kiều Phi cũng không tốt lắm, y cảm thấy Kiều Phi chính là một công tử con nhà giàu, tuy rằng từng cứu mình một lần, nhưng tâm tư cũng không mấy gì là tốt đẹp, đều là một bọn biến thái giống nhau.

Sở Kha đã quá quen thuộc với những gương mặt trên hoa ghẹo bướm, vừa thấy ánh mắt Kiều Phi nhìn mình, toàn bộ ý đồ của anh đều bị y biết rõ ràng. Nhưng khác với bọn người kia, Kiều Phi dù sao cũng biết chừng mực, không có mượn cớ mà sàm sỡ y, cho nên Sở Kha cũng không phản đối cùng Kiều Phi tới lui, nhất là sau khi y biết thân phận Kiều Phi đối với sự nghiệp của mình giúp ít rất nhiều.

Đúng vậy, Sở Kha ngay từ đầu đồng ý gặp gỡ Kiều Phi thì đã mang tâm tư lợi dụng, chỉ cần Kiều Phi không làm quá phận, y chấp nhận cùng Kiều Phi ăn vài bữa cơm, xem vài bộ phim hay dự vài cuộc triển lãm tranh, coi như là nghỉ ngơi sau những ngày làm việc quá nhiều.

Kiều Phi là một kẻ ngu ngốc, ngốc đến nỗi rõ ràng biết Sở Kha đang lợi dụng chính mình, vậy mà cứ năm ba ngày lại chạy đến tìm Sở Kha. Kỳ thật hai người bọn họ trong lúc ấy cũng không có tiếng nói chung, Sở Kha là kẻ kinh doanh chỉ nghĩ đến lợi nhuận, mà Kiều Phi lại là loại họa sĩ khờ dại thích lăng mạn. Mỗi lần Kiều Phi hưng phấn đem tác phẩm mình vẽ cho Sở Kha xem, y vĩnh viễn đều chỉ có một phản ứng duy nhất.

Y đánh giá xem bức tranh của Kiều Phi đáng giá bao nhiêu tiền.

Kiều Phi mỗi lần đều thất vọng mà đi, nhưng chỉ cách vài hôm, anh lại quên mất bài học lần trước, kích động chạy đến tìm y. Thời gian trôi qua, Sở Kha cũng không có cách nào với anh, đành mặc kệ, dù sao tại thời điểm y quyết đị hạ dao, cũng tuyệt đối sẽ không nương tay.

Dựa vào quan hệ với Kiều Phi, Sở Kha ở thương trường quen được không ít đối tác, có rất nhiều người trước kia y rất muốn làm quen nhưng không cách nào làm quen được, mà Kiều Phi là cậu hai tập đoàn Thiện Nghiệp, lại hoàn toàn không ý thức được thân phận quan trọng của mình, cứ thế liền không công đưa toàn bộ lợi ích cho y hưởng.

Thời điểm đó, bọn họ thậm chí cả tay còn chưa nắm qua.

Cho nên, Sở Kha chưa từng có nghĩ tới, có một ngày chính mình sẽ yêu nam nhân chỉ có giá trị lợi dụng này.

Sở Kha làm ăn càng lớn, xã giao cũng càng nhiều, vì thế, y ngày càng không kiên nhẫn với việc Kiều Phi cứ ba ngày hai hôm lại đến tìm y làm phiền. Nhưng mà vô luận y đối với anh có bao nhiêu lãnh đạm, Kiều Phi lại giống như là không hề phát hiện ra.

Hôm đó hình như y đã mắng Kiều Phi một chút, thời gian qua lâu rồi, mắng cái gì y cũng không có nhớ rõ, chỉ biết là sao đó Kiều Phi có khoảng một tháng cũng chưa tới tìm y, hiển nhiên là bị mắng rất tàn nhẫn.

Không bị Kiều Phi làm phiền, Sở Kha đến ngay cả thời gian nghỉ ngơi đều không có, y đem toàn bộ thời gian dồn vào công việc và xã giao, cuối cùng mệt đến sinh bệnh. Dù y vạn lần không nghĩ đến, chính là Kiều Phi lại là người chạy đến bệnh viện thăm y đầu tiên, còn mang theo một camen canh gà. Kiều Phi không biết lúc đó y đã tỉnh, ngay tại giường bệnh nhỏ giọng dặn dò y tá nhớ đem canh gà giữ ấm, chờ lúc y tỉnh dậy có thể uống ngay.

Từ đó về sau, Sở Kha một ngày ba bữa đều có canh gà uống, có lẽ sợ y uống ngán, phụ liệu chế biến canh gà luôn luôn thay đổi, Sở Kha nằm bệnh viện bảy ngày, thế nhưng chưa có lần nào lại uống quá một vị canh gà.

Thời điểm con người bị bệnh, có lẽ sẽ hết sức dễ dàng trở nên cảm tính. Chén canh gà cuối cùng, chính y đã bảo Kiều Phi dứt cho mình uống, gương mặt tươi cười cùng thỏa mãn của Kiều Phi lúc ấy, đến bây giờ vẫn còn khắc sâu trong lòng y.

Trong lòng Sở Kha, lần đầu tiên chấp nhận một người. Có lẽ Kiều Phi cùng những kẻ khác không có gì bất đồng, nhưng hành động theo đuổi của nam nhân khờ khạo này, nghĩ lại, cũng có điểm rất đáng yêu.

Sở Kha yêu thương Kiều Phi, chính là vì hai mươi một chén canh gà không cùng mùi vị kia, có đôi khi Sở Kha cũng cảm thấy tình yêu của mình thật sự quá rẻ, hai mươi một chén canh gà không đồng mùi vị thôi, đã đem được tâm của y mua mất.

Nhưng yêu chính là yêu, tuy rằng y thuộc loại người tính tình không tự nhiên nên chậm chạp chưa có nói ra, nhưng là sau này y không hề cự tuyệt những hành động thân mật của Kiều Phi, chẳng phải là biểu hiện rõ ràng nhất rồi sao. Lúc đó chỉ cần Kiều Phi chịu chủ động thêm một chút, bọn họ đã có thể nước chảy thành sông. Chính là..... Chính là vì cái gì Kiều Phi còn muốn.....

Nghĩ đến đây, sắc mặt Sở Kha lại bắt đầu chuyển lạnh, trong tâm y có một cây gai, đã đâm suốt mười năm rồi, đã ở trong cơ thể y mọc rễ nảy mầm, rồi rầm thành đoàn, cây gai này một ngày không nhổ bỏ, y sẽ không tài nào đối xử tốt với Kiều Phi được.

Phương Thủ Thành nhìn thấy sắc mặt Sở Kha không đúng, làm sao còn tính chuyện chọc ghẹo y nữa, trước khi Sở Kha kịp nổi bão, hắn đã vụt chạy nhanh như tia chớp.

– Hết chương –

10. Chương 10

“Hai giờ sáng.....” Lý Mặc Nhiên đưa tay lên xem đồng hồ, sau đó bất đắc dĩ nhìn lại Kiều Phi, “Cậu lại bảo tôi đi uống rượu?”

“Ngủ không được.....” Kiều Phi hữu khí vô lực ngồi phịch trên ghế sofa đối diện, trước mắt có điểm say xe, lúc Lý Mặc Nhiên đến, anh đã uống được hơn nửa bình rượu.

Lý Mặc Nhiên đoạt lấy ly rượu từ trong tay anh, im lặng mà thở dài một hơi.

“A Phi, còn không có tác dụng thôi miên, cậu hiện tại nên đi ngủ đi, đừng để Sở Kha chân trước mới ra khỏi bệnh viện, chân sau cậu lại bước vào, khi đó thật sự trở thành một đôi uyên ương đồng mệnh.”

Kiều Phi hơi lắc đầu, nhắm mắt lại xoa xoa huyệt thái dương, sau đó mới nói: “Mặc Nhiên, căn nhà gỗ kia..... Tôi còn có thể ở không?”

“Ủm? Không phải lúc trước mỗi ngày cậu đều đến đó sao, có ai không cho cậu đi đâu.”

Lý Mặc Nhiên có chút trì hoãn không thể phản ứng lại ngay, đây là do hắn mấy ngày trước bị Phương Thủ Thành bám lấy, cuối cùng phải đem một chút rượu nổi tiếng mới tổng tiền được hắn đi, còn chưa có nghỉ ngơi tốt, lại bị Kiều Phi kêu đến uống rượu, tinh thần không đủ, lộ ra đôi mắt đen thui.

“Tôi là nói đến đó ở luôn.” Kiều Phi giải thích một chút.

Lý Mặc Nhiên ngẩn ra, lúc này mới hiểu được, nhũu mày nói: “Cậu muốn cùng Sở Kha chia tay? Tôi nghĩ, mặc kệ hai người trước kia có khúc mắc gì, ngồi lại nói rõ với nhau không tốt sao? Cậu cũng không phải không thương y, mà y đối với cậu cũng không phải hoàn toàn không có cảm tình.....”

Mấy ngày này bị Phương Thủ Thành cuốn lấy, hắn đại khái cũng hiểu được giữa Sở Kha và Kiều Phi có một chút vấn đề, tuy rằng Phương Thủ Thành có lẽ không biết được toàn bộ, bất quá những gì hắn biết chắc chắn cũng không ít. Hắn luôn miệng nói Sở Kha yêu thương Kiều Phi, trong không giống là giả dối. Sau đó Lý Mặc Nhiên nghĩ lại một chút, mới cảm thấy lúc trước khi Kiều Phi chủ động chia tay, Sở Kha chính là nắm chết không buông, chẳng phải là đã quá rõ ràng, cho nên hắn mới có thể gọi điện thoại kêu Kiều Phi trở về.

“Tôi cũng tưởng rằng như vậy.....” Kiều Phi cười khổ một chút, “Lúc y kiên quyết không cho tôi đi, tuy không biết rõ nguyên nhân, nhưng tôi cũng có một chút mong chờ, nhưng là..... Nhưng là lần này Sở Kha nhập viện, làm tôi rất cuộc hiểu được.”

“Hiểu được cái gì?”

“Tôi không thể chăm lo cho Sở Kha như trước kia.” Kiều Phi cảm thấy được trong mắt thực khô khốc, nhưng lúc này đây, anh lại không có rơi lệ, “Sở Kha chỉ thích hợp với người nhiệt tình, hay nói cách khác, y đối với việc tự gánh vác cuộc sống..... Y không thể sống cuộc sống mà không có ai chiếu cố, mà tôi lại không thể giống như trước đây lo lắng từng ly từng tí cho y, Mặc Nhiên, cậu có hiểu không? Tôi chỉ hy vọng y có cuộc sống bình an, không bệnh không nạn.”

“Vậy cậu chuẩn bị để ai chiếu cố y?” Lý Mặc Nhiên nghi hoặc, “Cậu đi rồi, không phải càng không có ai chăm sóc Sở Kha sao?”

“Y có rất nhiều tình nhân.....” Kiều Phi trầm mặc một chút, “Sẽ luôn có người nguyện ý chăm sóc y.”

“Phương Thủ Thành nói với tôi, Sở Kha không hề có tình nhân, một người cũng không, cậu là người duy nhất.” Lý Mặc Nhiên thật cẩn thận đem chữ cuối cùng nói ra.

Kiều Phi ngạc nhiên một chút, sau đó cười khổ: “Cậu không tin tôi? Tôi đã thấy tận mắt, còn không chỉ một lần.....”

Giờ hồi tưởng lại đoạn thời gian lén lút theo dõi Sở Kha, anh cảm thật vớ vẩn. Tội gì đâu? Đúng là nên chia tay. Chỉ tiếc là anh không sớm nhận ra, nếu không sẽ không làm ra những hành động khiến người khác chê cười như vậy.

Lý Mặc Nhiên đột nhiên cảm thấy được có điểm đau đầu, chuyện tình cảm, người trong cuộc luôn luôn không nhìn rõ, càng làm thì càng rối rắm.

“Nhà gỗ cậu muốn dọn vào lúc nào cũng được. A Phi, tôi chỉ khuyên cậu một câu, nhìn thấy cũng chưa chắc là thật, cậu và Sở Kha nên nói chuyện rõ ràng với nhau đi. Tôi không muốn một ngày nào đó cậu lại hối hận.”

“Nếu y chịu ngồi xuống nói chuyện thì tốt rồi, sự việc sẽ không kéo dài đến ngày hôm nay..... Mặc Nhiên, ngày mai tôi sẽ dọn qua.”

Kiều Phi cũng không biết, sau khi anh cùng Lý Mặc Nhiên chia tay, hần liền gọi điện thoại cho Phương Thủ Thành. Bởi vậy, khi anh mới thu thập xong hành lý định dọn qua nhà gỗ, lúc mở cửa, đã bị Sở Kha chặn ngay trước mặt.

“Anh phải đi?”

Sở Kha dựa vào tường, cơ hồ đem toàn bộ sức nặng cho phần trên cơ thể chống đỡ, trên người vẫn mặc y phục bệnh nhân, còn tản ra mùi thuốc sát trùng nồng đậm, sắc mặt thập phần quái dị, tái nhợt lại phớt qua một chút màu đỏ.

“Cậu sao lại đến đây?”

Kiều Phi kêu lên một tiếng sợ hãi, đang định dìu Sở Kha vào trong, lại bị Sở Kha dùng sức gạt ra, không ngờ dùng lực hơi mạnh, làm miệng vết thương nứt ra, đồng phục bệnh nhân màu trắng thắm một chút máu đỏ.

“Anh phải đi?” Y hỏi lại một lần, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chú gương mặt Kiêu Phi.

Kiều Phi vẫn chưa phát hiện bụng Sở Kha chảy máu, chỉ thẳng tắp nhìn vào mắt Sở Kha, sau đó kiên định phun ra một chữ: “Phải”

Sắc đỏ trên mặt Sở Kha lập tức biến mất, so với trước kia càng thêm tái nhợt.

Kiều Phi chuyển dời ánh mắt, không đành lòng lại nhìn, chính là thấp giọng nói: “Tôi đưa cậu về lại bệnh viện, sau này không có tôi bên cạnh, cậu nên học cách tự chăm sóc mình.”

“Không cần.....” thanh âm Sở Kha vừa lãnh vừa trầm, như thể từ kẽ răng rít ra.

Bàn tay đưa ra của Kiêu Phi hơi dừng một chút, sau đó rút cục thu trở về. Anh không nói thêm gì nữa, lẳng lặng kéo hành lý bước về phía trước, đi ngang qua mặt Sở Kha.

Anh không có quay đầu lại, nhưng vẫn cảm nhận được sau lưng truyền đến một cỗ liệt hỏa, còn mang theo một loại tổn thương sâu sắc. Anh biết, đây là Sở Kha đang nhìn anh. Có lẽ, Sở Kha thật sự đối với anh cũng có chút tình cảm, nhưng là đã quá muộn rồi, anh hiện tại đã không còn muốn quay đầu lại.

Ngoài cửa lớn, Phương Thủ Thành hít mạnh một hơi thuốc, sau đó ném tàn thuốc, dùng sức giẫm, ba bước chỉ cần hai đã nhanh chóng đứng trước mặt Kiêu Phi.

“Anh nghĩ tại sao Sở Kha lại từ bệnh viện chạy đến đây?”

Chuyện đã qua, cứ xem như là quá khứ đi, Kiêu Phi cùng Sở Kha trong quá khứ và cả hiện tại, ai đúng ai sai hần không biết, hần chỉ biết là hiện tại Sở Kha đang bất chấp bệnh tình muốn níu giữ Kiêu Phi lại.

“Phương Thủ Thành.....” Kiêu Phi bình tĩnh nhìn hần, “Nhờ cậu chăm sóc Sở Kha.”

“Tôi không phải mẹ y, cũng không phải đầy tớ của y, dựa vào cái gì!” Phương Thủ Thành chửi ầm lên, “Tôi đây thật quá xui xẻo, bị kẹp giữa hai người, không có ngày nào được yên thân.....”

Kiều Phi nhẹ nhàng thở dài một hơi, đột nhiên lòng anh có chút đồng cảm với Phương Thủ Thành, những năm qua, mỗi lần anh cùng Sở Kha xảy ra mâu thuẫn, y sẽ bỏ nhà đi đêm, mà mười lần thì hết năm lần là chạy đến chỗ Phương Thủ Thành ở.

“Mấy năm nay đã phiền cậu, thật xin lỗi.” Anh xoay người, chân thành nhìn Phương Thủ Thành cáo lỗi.

Đây là lần đầu tiên anh có thể bình thản nói chuyện với nam nhân này, không hề hoài nghi hần cùng Sở Kha có tư tình.

“Phi, anh xin lỗi tôi làm gì, anh cũng đâu có ném tiền lên đầu tôi, bắt tôi phải lên giường bán mông cho anh, cầu xin lỗi này, nên dành cho Sở Kha.....”

Lời nói của Phương Thủ Thành cực kỳ khó nghe, đừng nói là Kiêu Phi nghe xong liền biến sắc, mà ngay cả sắc mặt của Sở Kha cũng thay đổi, đang tái nhợt bỗng nổi lên một màu đỏ sậm phi thường khó coi.

“Cậu là đang nói.....”

Kiều Phi gương mặt trắng bệch, đôi môi run rẩy vài cái, mới rốt cục thừa nhận. Anh buông ra hành lý, chậm rãi xoay người, đi đến trước mặt Sở Kha.

“Thực xin lỗi..... Mười năm qua, lòng tôi vẫn luôn cảm thấy áy náy, cũng chưa bao giờ chính thức nói lời xin lỗi cậu, tôi biết không thể lấy tình yêu ra làm cái cớ, sai lầm chính là sai lầm, cậu tha thứ cũng được, không tha thứ cũng được, chờ khi cậu hết bệnh, cứ đánh tôi một trận hả giận cũng được.....”

Ba!

Kiều Phi chỉ mới nói đến một nửa, đã bị buộc phải dừng lại. Sở Kha hung hăng trút xuống anh một cái tát, phi thường dùng sức, đánh cho Kiều Phi chao đảo té xuống dưới đất, mặt cũng sưng lên, còn chưa kịp đứng lên, chợt nghe Phương Thủ Thành kinh hô một tiếng.

“Sở Kha, máu!”

Bởi vì dùng sức, miệng vết thương của Sở Kha bị vỡ, nứt ra vài phần, đồng phục bệnh nhân màu trắng lúc này đã thấy rõ vết máu đỏ sẫm, thậm chí ngay cả mắt thường cũng có thể nhìn thấy tốc độ lan rộng của nó.

Kiều Phi liền như vậy trở mặt nhìn Sở Kha ngực ngã xuống trước mặt mình, không thể nhúc nhích.

“Sở..... Kha.....”

Anh hô một tiếng, tê tâm liệt phế.

Sau khi đem Sở Kha trở lại bệnh viện, Kiều Phi liền ngồi ở ghế dài gần người, có một y tá thấy mặt anh sưng thũng, hảo tâm đến hỏi anh cần bôi thuốc hay không, anh vẫn là ngẩn người không phản ứng.

Phương Thủ Thành thấy thế tức giận mắng một câu: “Anh hiện tại bày ra bộ dáng người chết này cho ai xem, Sở Kha phẫu thuật bên trong cũng đâu có thấy.”

Hắn bởi vì tự ý mang Sở Kha ra ngoài, còn khiến cho miệng vết thương của y nứt ra, bị bác sĩ điều trị mắng cho một trận, nên đang vô cùng tức giận.

Nhưng Kiều Phi vẫn như trước ngẩn người, hoàn toàn không có nghe thấy.

Phương Thủ Thành liếc thấy anh thất hồn lạc phách, hai mắt chỉ chăm chăm nhìn cửa phòng phẫu thuật, hắn biết lúc này có nói gì cũng chỉ là vô ích, đành nuốt nước miếng, lại vẫn cảm thấy có chút không cam lòng, liền bồi thêm một câu “Mười năm qua, cái Sở Kha chờ đợi, chính là một câu ‘thực xin lỗi’ này của anh”, sau đó hắn không quan tâm đến Kiều Phi nữa, rút một điều thuốc chạy ra khỏi bệnh viện mà hút.

Sau khi phẫu thuật kết thúc, Sở Kha được đẩy ra, nhân tình Kiều Phi lập tức sáng lên, chạy theo bên cạnh y không chịu rời. Bác sĩ thấy vậy cũng không có mắng thêm, chỉ dặn dò vết thương còn chưa khép lại, không được lại đem bệnh nhân ra ngoài, cũng may lúc này không có nhiễm trùng, nếu không thì đã rắc rối to.

Kiều Phi gật đầu lia lịa, cũng không dám ... rời đi Sở Kha nửa bước. Phương Thủ Thành ở bên cạnh anh trong chốc lát, sau đó thì trở lại công ty.

Sở Kha mê man suốt sáu giờ, tới hơn mười giờ tối mới tỉnh lại, vừa mới mở mắt, liền thấy được Kiều Phi đang ngồi bên cạnh, y cực kỳ kinh ngạc, bốn mắt đối nhau nhìn chăm chăm.

“Cậu có biết tại sao tên tôi có chữ Phi không?” Kiều Phi mở miệng trước, thanh âm trầm thấp, như đang đè nén cái gì.

Sở Kha cau mày, không biết là do vết thương hết thuốc tê, hay là do cái nắm tay quá chặt của Kiều Phi gây đau.

“Bởi vì bất luận tôi làm thứ gì cũng đều sai..... Sở Kha, cậu quen biết tôi, chính là sai lầm.” hốc mắt Kiều Phi phấp phồng, thanh âm cũng lộ rõ nghẹn ngào, “Thực xin lỗi, tôi biết mình thiếu cậu một câu xin lỗi.”

Sở Kha lặng lẽ nhìn anh trong chốc lát, sau đó nhếch miệng, thản nhiên nói: “Tôi đói bụng.”

Kiều Phi ngẩn ra.

“Tôi muốn uống canh gà, còn là mỗi lần một hương vị.”

Uy uy uy, cho dù là bệnh nhân, cũng không nên yêu cầu quá đáng như vậy.

“Uống cả đời.....”

“Cậu nghĩ thật hay!” Kiều Phi hỗn hển rống lên, chút sầu thương mới vừa rồi liền không cánh mà bay.

Sở Kha khóe miệng hơi hơi giơ lên, lộ ra nụ cười yếu ớt như cánh xuân vụt qua, nhất thời đem người bên cạnh mê đến thần hồn điên đảo, mơ mơ hồ hồ ký vào hiệp ước không hề bình đẳng.

Đã làm sai, phải dùng cả đời để chuộc lỗi, nghĩ như vậy muốn từ bỏ, không có cửa đâu.

Kết thúc

“Tôi hối hận!”

Lý Mặc Nhiên nhe răng, rất muốn đem chén canh gà trong tay đổ lên đầu một ai đó. Hẳn lúc trước thực không nên gọi điện kêu Kiều Phi trở về, triển lãm càng ngày càng đến gần, nhưng tranh Kiều Phi đâu, nó ở nơi nào? Một tháng này, Kiều Phi ngoại trừ quanh quẩn bên cạnh Sở Kha, chuyện gì đều không làm. Chia tay chia tay, miệng thì nói chia tay không quá vài lần, nhưng thật sự có làm đâu.

“Tôi chỉ muốn uống rượu, không phải là uống canh gà.” Phương Thủ Thành vẻ mặt đau khổ, vô cùng đáng thương mà đem chén canh gà của mình trộm đổ vào chén của Lý Mặc Nhiên.

Kiều Phi nấu canh rất ngon, nhưng mà liên tiếp uống suốt một tháng, dù là mỗi lần đều có hương vị khác nhau, nhưng cũng đều là canh gà thôi, hần ngán a. Nếu không phải sợ hai người kia lại có chuyện, hần sẽ không cần mỗi ngày đều chạy đến bệnh viện, mà nếu không đến bệnh viện, hần cũng sẽ không phải lưu lạc đến mức phải ngày nào cũng uống canh gà của Sở Kha.

Hần thề đời này không bao giờ ... uống canh gà nữa.

Hoàn hảo, lúc này hần đã thông minh hơn, lời Lý Mặc Nhiên đến đây, hai người cùng chịu khổ đau sao cũng đỡ hơn một người.

“Không có việc gì thì trở về công ty đi.” Sở Kha lạnh lùng nói, xem hai cái bóng đèn trước mặt hoàn toàn không vừa mắt.

“Mặc Nhiên, triển lãm tranh lần này, tôi sợ mình sẽ không làm nổi.....”

Kiều Phi có chút hổ thẹn nhìn Lý Mặc Nhiên, nhất thời không chú ý, xem chút đem muỗng canh gà đút vào lỗ mũi Sở Kha. Lạnh khí trên người Sở Kha lập tức bùng lên, dù là trong phòng hiện tại có lò sưởi cũng áp xuống không được.

“Còn hai tháng, nếu cố gắng vẫn còn kịp.....” Lý Mặc Nhiên không quên liếc nhìn Sở Kha, cố ý thúc dục, “Người này cũng nên xuất viện đi, miệng vết thương đã sớm khép lại, còn lại ở bệnh viện làm gì?”

“Còn chưa có cắt chỉ đâu.” Kiều Phi thở dài một hơi, cứ nghĩ Sở Kha từ nay về sau, trên người sẽ lưu lại một vết sẹo khó coi, anh lại hối hận không thôi.

Sở Kha hơi hơi đắc ý, bị Phương Thủ Thành vừa vặn nhìn thấy, hần lập tức đưa ngón tay cái lên bội phục.

Thấy Kiều Phi đối Sở Kha lo lắng cẩn thận như vậy, Lý Mặc Nhiên cũng không còn biện pháp, rầu rĩ ngồi thêm một lát, sau đó kéo Phương Thủ Thành đi mất.

“Hai người bọn họ từ khi nào lại thân mật như vậy?” Kiều Phi nhìn thấy Lý Mặc Nhiên nắm tay Phương Thủ Thành kéo đi, nhất thời có chút bối rối.

“Vương bát khán lục đậu.”(= nồi nào vung nấy của Việt Nam)

Sở Kha ác ý đánh giá, bị Kiều Phi trừng mắt một cái.

“Lần này thật có lỗi với Mặc Nhiên.....” Một lát sau, Kiều Phi lại thở dài, đối với người bạn này, lòng anh lại cảm thấy có lỗi.

“Anh thật sự muốn vẽ tranh?”

“Đó là công việc của anh.” Kiều Phi nghiêm mặt nói, “Chờ em ra viện rồi, anh vẫn sẽ tiếp tục công việc này.”

“Vậy thì vẽ tôi đi.”

“ Hả?”

“Tôi nói, vẽ tôi đi.” Sở Kha mặt không chút thay đổi lặp lại.

“Thực, thật sự?” Kiều Phi hai mắt bắt đầu tỏa ánh sáng.

“Không được vẽ tranh khỏa thân à.” Sở Kha lạnh lùng cảnh cáo một câu.

“.....”

—— toàn bộ văn hoàn ——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/buong-tay>